

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

KIMBERLY LEMMING

**SARHOŞTUM
VE BİR İBLİSİ
KURTARDIM**

“Bu kitapta her şey var: Tutku, mizah ve içinde kaybolmak
isteyeceğim bir dünya!” –Katee Robert

NOX*

Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

YANLIŞLIKLA BİR İBLİS KURTARDI ŞİMDİ DE BİRLİKTE DÜNYAYI KURTARMAK ZORUNDALAR

Baharat ticareti yapan Cinnamon'ın hayattan beklentileri gayet mütevazıydı: huzurlu bir yaşam, belki pofuduk bir kedi ve aile çiftliğini biraz daha büyötmek. Birinin gelip suratını parçalamasını içeren herhangi bir aktivite onun "asla yapılmayacaklar" listesinin en başındaydı.

Ancak kaderin cilvesi bu ya, içkinin dozunu kaçırdığı bir gece tesadüfen Fallon adında bir iblisi kurtarmasıyla her şey tepetaklak olacaktı. Fallon'ın tek arzusu halkını köleleştiren kötü cadıyı alt etmektir ve bunun için onun yardımına ihtiyacı vardı.

Cinnamon hiç istemediği bir maceranın tam ortasına düşmüştü ama en azından iblis buna katlanabileceği kadar yakışıklıydı.

"Bu kitap tam da hayatınızda eksik olan şey. Ciddiyim, o kadar iyi."
-Avery Flynn

"Tatlı bir fantastik arayanların başka yere bakmasına gerek yok."
-Nadia El-Fassi

"Eğlenceli diyaloglar ve ateşli aşk sahneleriyle soluksuz bir macera."
-Publishers Weekly

NOX*

DESTEK
DÜKKAN

www.destekdükkanı.com.tr
www.destekdükkanı.com.tr
www.destekdükkanı.com.tr
www.destekdükkanı.com.tr

KDV'den muafdir.

Yetişkin Okurlara Önerilir

KIMBERLY LEMMING

SARHOŞTUM VE BİR İBLİSİ KURTARDIM

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

NOX*

BİRİNCİ BÖLÜM

Aklımda sadece iki şey vardı: peynir ve eve nasıl döneceğim. Etrafımdaki herkes emektar lavtasıyla ruhunu ortaya koyan köyün fırıncısının ve ona flütüyle eşlik eden karısının sarhoş melodilerine kapılmış, dans edip şarkı söylüyordu. Köy, Kahraman'ın Çağrısı festivaliyle canlanırken davullar yeri döven ayakların ritmine göre çalıyordu.*

Tanrıça Myva, Volsog Kapısı'nın ardında hapsolmuş canavarlara karşı bitmek bilmez savaşa bizim gibi sıradan insanlardan birini epeydir çağırmamıştı. Sanki şeytani bir saat tıkr tıkr işliyormuş gibi kapı her on beş yılda bir zayıflardı. O zamanlarda da her türlü mitolojik yaratık ve canavar geçitten akın eder ve bizim ışıltılı kıyılarımızdan sadece en aklını kaçırmış insanların yaşadığı Kuzey'in derinliklerindeki sarp dağlara kadar her yeri kasıp kavururlardı.

Ancak kutlama yapmamızın sebebi bunlar değildi. Hayır. Köy çapındaki bu şamatanın sebebi, o seçilen kibirli veletten nihayet kurtulacak olmamızdı. Priscilla bu kadar kendini beğenmiş olmasa iyi kızdı aslında. En azından Büyük Çağrı sırasında kutsal kadehte yüzü belirinceye kadar. Volsog Kapısı ne vakit açılrsa, tanrıça dört tapınağının her birine bir ışık tutar ve

seçilmiş kahramanlarını iblislerle savaşarak kapıyı yeniden kapamaya çağırırdı. Bu müthiş bir onurdu elbette. Ama insanlar kahramanlarımızın her zaman geri dönememesi gibi ufak bir meseleyi öylece görmezden gelmeye bayılırdı.

Benim parçası olmayı HİÇ arzulamadığım bir onurdu bu. Priscilla ve diğer ahmakların gidip ölmesinde benlik bir şey yoktu. *Ben baharatlarımı satmaya devam edeceğim, çok teşekkürler.*

Hayatta kalmaya yönelik alışkanlıklarım kasabadaki diğer kızların yanında biraz aykırı görünmeme neden oluyordu. “Tanrıça tarafından seçilmiş bir grup seksi kahramanla büyük bir maceraya atılmayı kim istemez ki?”

Tabii ki ben, sürtükler. Teşekkür ederim, kalsın.

Kol kasları güzeldi ama bağırsaklarımın bir ork tarafından yenmemesi daha güzeldi.

Buna rağmen başka bir köyden yakışıklı bir kahramanda aşkı bulma ihtimali, pek çok kadının Myva’nın “talihli” kazananı olarak seçilmek için dua etmesine yetiyordu. Belki de büyürken bize fazla masal okutmuşlardı.

Priscilla da onlardan biriydi. O geveze sarışının yeni rolü belli olduktan sonra herkes onun sonu gelmez böbürlenmelerine maruz kalmaya başlamıştı. Ta ki elinde kılıcıyla onu köyden defetme vakti gelene kadar.

Güle güle.

Zihnimde canlanan bu görüntü aklıma benzer nedenlerle kasabadan ayrılan eski sevgilimin acı hatırasını getirdi. Benim orklar tarafından yenme arzusu duymamam duyguların katiydi ve o serseri daha maceracı bir kadın istemişti. Haftalarca ağladıktan sonra yakın arkadaşım gelip “onun beş para etmeyeceğini” hatırlatarak beni kederli kız rutinimden çıkarmıştı.

Onu kim ne yapsın zaten? Ya da herhangi bir erkeği! Aşk, yeterince şarabı olmayanlar içindir!

Şaraba duyduğum sevginin dengemi tamamen bozmasıyla birlikte dans eden kalabalığın arasından sendeleyerek ilerleyip biraz daha peynir bulabilmek için yiyecek tezgâhlarına yöneldim. Güvenilir burnum yıllanmış Cheddar peynirinin kokusunu alınca yarış başladı. Sızıp kalmış bir demircinin üstünden etkileyici bir atlayışla geçip boş şarap şişelerinin yanından pek de zarif sayılamayacak bir tökezlemeyle sıyrıldıktan sonra kendimi en yakın arkadaşım olan peynir üreticisi Brie'nin¹ ihtişamlı peynir tezgâhında buldum. Peynir yapan biri için şahane bir isimdi, farkındayım. Annesi bu tercihi için kendi zekâsına hayranlık duyuyordu.

“Brie!” diye haykırdım müziği bastırmaya çalışarak. Tezgâhın üzerine iyice eğilmiştim. “Brie, peynir tanrıçam benim! Lütfen o güzeller güzeli Gouda peynirinden ver bana!”

Tezgâhın arkasındaki odayı gizleyen tente açıldı ve neşeli arkadaşım görüldü. Ellerini beline götürürken açık pembe saçları omuzlarının üzerine gevşekçe dökülüyordu. Pembe bukleleri bir an aklımı başımdan aldı, sonra o sabah saçımızı pembeye boyama kararı aldığımızı hatırladım.

“Cinnamon Hotpepper², kütük gibi sarhoşsun!”

Peki, tamam, benim annem de isimler konusunda kendini müthiş zeki buluyor olabilirdi.

“Öff, sen de kafanı bir aslanağzı yığınınına sokmuş gibi görünüyorsun,” diye güldüm saçlarına bakarak.

Ellerini önlüğüne silerken bana ters ters baktı. “Dedi bu parlak fikirle çıkagelen kadın. Ne demiştin, ey yüce bilge? ‘Tanrıça nihayet kurbanlık koyununu seçtiğine göre hadi saçlarımızı pembeye boyayalım.’”

“Aşağı yukarı öyle bir şey söylemiş olabilirim.” Yani tamam, doğru söylüyordu. Brie anlatmak istediği şeyi vurgulamak için

1 Brie: İçi yumuşak bir çeşit Fransız peyniri –çn

2 (İng.) Cinnamon: Tarçın, Hotpepper: Acı biber –çn

pembe örgülerimden birini tutup yüzüme doğru savurdu. “İşe yaramadı diyemeyiz ama. İkimiz de seçilmedik; artık partileyebiliriz!” Arkadaşım hep benim tehlikeye ve ölüme karşı duyduğum ilgisizliği paylaşan mantıklı bir tip olmuştu zaten. Sade kıyafetler giyerek göze çarpmamaya, seçilmekten yırtmaya çalışırdık.

Myva’nın güzel şeyleri sevdiği bilinen bir gerçektir. Kahramanlar ekibi her zaman iki erkek ve iki kadından oluşurdu. Hepsi de illa göreve uygun olmasa da mutlaka gösterişli tipler olurdu. Bazen Myva acaba onları eğlenmek için mi seçiyor diye merak ederdim. Ama sonuçta ben tanrıça değildim, ne bilirdim ki?

“Bu kadar surat astığın yeter. Bana bu şarapla iyi gidecek bir Cheddar peyniri ver, sonra da gelip benimle iç!” Görgü kurallarını umursayamayacak kadar sabırsızlandığımdan bir dilim Cheddar kapıp koca bir ısırık aldım. Keskin tadı dilimin üzerinde fırıncının lavtasıyla eşzamanlı olarak dans ederken peyniri yutmak için kadehimden bir yudum şarap içtim.

“Cin, güzelim benim, sen iyice uçmuşsun ve iyi anlamda da değil.” Beni onaylamadığını belirtir gibi başını sallayarak elimdeki kadehi kaptı. “Bitik durumdasın, tatlım.”

“Yalan! Daha içmeye başlamadım bile!”

“Hâline bakılırsa dört kadeh önce falan içmeye başlamışsın. Eve git, Cin. Ben daha birkaç saat tezgâhın başından ayrılamam. Ama yarın sıra erkek kardeşimde. Sabah vuracak olan o kör edici akşamdan kalmalığı atlatırsan festivalin son günü ikimiz de dağıtacağız, sana söz.” Benim güvenilir arkadaşım annelik taslamaya ara vererek birkaç dilim Gouda paketledi ve yanımda dikilen müşteriye uzattı.

“Sö-söz mü?” dedim hıçkırarak.

“Tapınak üzerine yemin ederim. Hadi bu gecelik eve gidip uyu.” Kalp biçimli yüzünde haşın bir ifade belirdi ve kömür gözleri keyifle parladı. “Yarın kutlanacak iki şeyimiz var. Seçil-

mekten kurtulmamız... ve Priscilla'nın durmadan... Priscilla-lık yapmasından kurtulmamız."

Masaya sertçe inen bir kupa ikimizi de yerimizde sıçrattı. "Hah, buna içerim işte!" Demirci John ödümüzü koparmıştı. Kibir prensesinin bir diğer kurbanı da o olmuştu şüphesiz zira Priscilla'nın atılacağı macera için uygun silahı yapma görevi ona verilmişti. "Bir kere daha 'ne çok ağır ne de çok gösterişli olan' menekşe rengi bir kılıç talebi duyarsam o dakika emekli olacağım!" diye haykırdı.

Belki de John süreci geri kalanımızdan biraz daha kötü atlatmıştı.

İhtiyar adamın sırtını sıvazladım. "Ama ne şahane bir kılıç o! Kahramanımızı başarıyla Altıntepe Şehri'ne ulaştıracağına eminim."

John gülümsedi, ardından başını gururla salladı. "Bence de çok güzel bir kılıç. Onu yapmak tam iki ayımı aldı." Demirci aksi bir adamdı ama zanaatından bahsetme fırsatını hiç kaçırmazdı.

Küçük kahramanımız bize ne kadar çektirmiş olursa olsun hepimiz onun yolculuğun sonunda eve dönmesini istiyorduk. Hatta peşinde yakışıklı bir erkek kahramanla bile gelebilirdi. Onun hep arzuladığı mutlu sona ulaştığını hayal etmek, eve hiç dönmeyeceğini düşünmekten kolaydı. Seçilmiş kahramanların atıldıkları maceralarda başarısız oldukları hiç görülmemişti. Nihayetinde en çılgın iblisler öldürülür ya da kapının ardına geri gönderilirdi. Ama ben düşünmeden edemezdim: Madem tanrıça bu topraklara ilk geldiğinde tüm iblisleri sürece kadar güçlüydü, neden on beş yılda bir bu eylemi tekrarlamak için kahramanlara ihtiyaç duyuyordu?

Birden korkunç bir patlama zemini sarsarak ayaklarımızı yerden kesti. Ailemin çiftliğinin yakınlarında devasa bir toz bulutu kalkıp doğuya sürüklendi. Birkaç korku dolu çılgılık dı-

şında kalabalıktan çıt çıkmıyordu. “Üç cehennem adına, o da neydi be?” dedi John dili dolaşarak. Sendeleyerek ayağa kalkıp cılgınca etrafa bakındım.

“Herkes iyi mi?” diye bağırdım.

“Be-ben iyiyim,” diye kekeledi Brie.

Etrafımdaki köylüler üstlerini silkelerken endişeyle etrafa bakınıyordu. Karısının ayağa kalkmasına yardım eden fırıncının gümbürtülü kahkahası o yoğun sessizliği bıçak gibi kesti.

“Ne bu endişe yahu?” dedi. Lavtasına hafifçe vurarak yeniden çalmaya başladı. “Anlamıyor musunuz? Kudretli kahramanımız o lanet görevini yerine getirmeye başladı bile! O lanet iblisleri öldür, derim ben! Bizim delifişek kaleye vardığında diğer kahramanlara falan ihtiyaç kalmamış olacak!”

“Aynen, öyle olmalı. Onlara tanrıçamızın gazabını tattır, Priscilla!” diye gürledi başka bir adam. Dehşetli düşünceleri bir kenara itmeye fazlasıyla hevesliydi. Toz yavaş yavaş dağılırken kalabalık da neşeli tezahüratlarla tasdik etmeye başladı. Diğer müzisyenler de enstrümanlarını çalmaya girişince bütün o tehlike hissi dağılıp gitti.

Brie endişeli bir ifadeyle bana baktı. “Ben de öyle olmasını umuyorum tabii. Duman bulutu sizin çiftliğe çok yakın görünüyordu. Hasatta sorun yoktur, değil mi?”

Sırıtarak onu geçiştirdim. “Bizim için endişelenme. Sonbahar hasadının çoğunu halettik zaten. Tarlaları vurduysa da geriye çok bir şey kalmamıştı.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Brie iç çekerek. “Yine de bana kalırsa artık eve gitmelisin. Çok sarhoş görünüyorsun.”

Peynirden son bir ısırık alıp, “Peki, anne,” diye takıldım, sonra arkadaşlarıma veda ederek festivalden ayrılıp eve doğru yola koyuldum. Festival alanının girişindeki yedek meşalelerden birini alıp yaktım. Hava eve ay ışığında yürüyemeyeceğim kadar karanlıktı.

Neyse ki ailemin çiftliği köye hayli yakındı da damarlarımda iriyarı bir adamı öldürmeye yetecek kadar alkolle düşe kalka eve gidebiliyordum.

Daha önce en az on kez yaptığımdan sorun olmayacağını biliyordum.

Yiyecek tezgâhları ve fener ışıkları yerlerini rüzgârda salınan ağaçlara ve ışıltılı yıldızlara bıraktı. Neşeli müzik ben uzaklaştıkça sönüp gitti. Açıkçası biraz ürkütücüydü. Tek duyabildiğim ayaklarımın altında ezilen yaprakların sesi ve meşalemdeki ateşin çıtırtılarıydı. Etraf o kadar sessizdi ki kendi düşüncelerimi bile duyabiliyordum. Ki pek de ideal bir durum sayılmazdı. Düşünmek insanı endişeye, endişeyse...

“O NE SESİYDİ BE?!”

Arkamı döndüğüm anda bir sincabın ağacın birinin tepesine doğru tırmandığını gördüm. Küçük mahluk ağacın dalları arasına seğırtmeden önce bir an durup bana baktı. “Of. Tabii ya, sadece bir sincap. Başka ne olacaktı ki?” Ben paranoyamı bastırıp yola devam ederken yaprakların o dört bir yanı saran hışırtısı da geri döndü. Evim sadece üç buçuk kilometre ötede. Muhtemelen deminki patlama biraz sinirlerimi germişti.

Tam o anda sanki sözleşmişçesine siyahlar giymiş ve yüzünü de ona uyacak bir şalla örtmüş bir dangalak önüme fırladı.

Belli ki tanrıların sevdiği kullar vardı ve ben onlardan biri değildim.

Nispeten küçük sayılabilecek bir çekiç çıkarıp bana doğrulttu. Başımı arkaya atıp derin bir iç geçirdim.

“Üzerindeki değerli eşyaları çıkar ver de kimsenin canı yansın, yosma,” dedi haydut.

“Yosma mı? Kapa çenenin be! Kimsin sen, büyükbabam mı? Kim böyle konuşur ki?”

Maskeli adam boyu benden sadece birkaç santim uzun olmasına rağmen yine de ayağını sabırsızca yere vurup çekicini

biraz daha kaldırdı. “İyi, tamam, her neyse,” diye homurdandı. “Tepemi attırmadan üstündeki paraları ver, yeter.”

“Hangi paraları? Param yok ki. Asıl benim seni soymam gerek! Ben çiftçiyim, sikkafalı. Bu bölgedeki herkes çiftçi!” Tam olarak doğru sayılmazdı; ailem tarçın hasadından güzel para kazanıyordu. Tabii tarçın yetiştiren tek aile olduğumuzdan böyleydi... Başka kimseye nasıl yetiştirileceğini söylemiyorduk. Yani, sonuçta insan bu dünyada yoluna bakmalıydı, değil mi?

Ama beni soymaya çalışan budaların bunu bilmesine gerek yoktu.

“Pelerinine bayıldım. Çıkar bakalım onu,” dedi.

“Üstünde pelerinin var zaten. Benimkini neden istiyorsun ki? Bu üzerinde sarı ayçiçeği deseni olan yeşili mi kastediyorsun?” Kuzenim Angelica’nın geçen sonbaharda kenarına işlediği güzel deseni göstermek için hafifçe döndüm. “Sence gerçekten bunu taşıyabilir misin? Bilmiyorum, dostum, bana biraz şüpheli geldi.”

“Ver şu kıyafetleri, kadın!”

“Siz ucube haydutlar bu işi sırf eğlencesine yapıyorsunuz! O kadar mı sıkıldınız? Festivale gidip normal insanlar gibi içsenize!”

“Ver şu siktiğimin pelerinini, kadın!”

“Bu sana yakışmaz, kardeş. Yüzünden düşen o yırtık pırtık şalı bile doğru düzgün taşıyamıyorsun zaten.”

Haydut şalı yukarı çekerek yüzünü tamamen örttü. Ama kısacık bir an çilli yanaklara dökülen kızıl saçları gördüm. Öf be! Huckabee oğlanlarından biri olmasına hiç şaşırmamıştım. Bay Huckabee beş oğlu olan bir balıkçıydı ve o çocukları hiza sokacak bir karısı yoktu. O yüzden de zaman zaman onları tokatlamak bana ve diğer köylülere düşüyordu. Aksi hâlde haylazlıkları hepimizi çileden çıkarırdı. “Belki kendim kullan-

mayacağım! Hiç düşündün mü bunu? Belki ben... belki... kız arkadaşşıma vereceğim!”

Boştaki elimi belime götürerek, “Harper,” diye lafa girdim. “Bana bak. Senin kız arkadaşın yok. Kimi kandırmaya çalışıyorsun sen şu an?”

Cevabımı dinlerken gözleri büyüdü ve ağzının beş karış açıldığı da gözümde canlandırabiliyordum. “Harper değilim ben! Başiboş bir haydudum sadece. Pislik yapma!”

“Beni SOYMAYA çalışıyorsun!” Elindeki çekiçten yansıyan ay ışığı gözümü aldı. “Harper, tanrıçaya yemin olsun ki bu meşaleyi güneş görmeyen yerlerine sokarım,” dedim meşaleyi iki elimle kavrayıp ona doğru savurarak.

Harper çekici indirdi ve başını yana eğerek durumu değerlendirdi. Sonra ellerini yavaş yavaş kaldırarak hafifçe geriledi. “Ne diyeceğim bak, bugün cömertliğim üzerimde. Bu seferlik seni bırakacağım ve bunları unutacağız.”

“Hiç sanmıyorum, balık oğlan. Kendi pelerinini bana vermeye ne dersin?” Ona doğru bir adım atarak meşaleyi daha da kaldırdım.

“Olmaz, Cin, bu eski püskü şeye ihtiyacın yok. Evine git hadi.”

“Aha!” Sesimden ölümler bile uyanırdı ama bunu umursamayacak kadar sarhoştum. “Madem başiboş bir haydutsun, adımın Cin olduğunu nereden biliyorsun?”

“Siktir.”

“Yakalandın artık! Ver bakalım şu pelerini!”

Ona doğru atıldım ama arkasını dönüp ormana doğru kaçtı. Hiç düşünmeden peşine düştüm. Neden? Ben de pek emin değildim. O pelerini istediğim yoktu ama Harper’ın saçmalıklarından bıkmıştım artık. Söz konusu bu oğlanlar oldu mu hep bir şeyler çıkıyordu. O pelerini almak hiç değilse yetiştirmek için onca zaman harcadığım kırmızı biber tarlamı ezmelerinin

intikamı olurdu. Böyle bir küstahlığın bedelini ödemesi gerekiyordu.

Harper hep hızlı bir çocuk olmuştu ama sarhoşluğun verdiği bu intikam ihtiyacı takibimi sürdürmememe neden oldu, yoluma çıkan hemen hemen her taşa ve dalda dengemi kaybediyordum.

Siyahlara bürünmüş olması da karanlıkta görülmesini zorlaştırıyordu. Çok geçmeden ne yöne gittiğini göremez oldum. En sonunda, içgüdülerimi dinleyerek devasa bir meşe ağacının oradan sola dönerek ona yetişmeyi umdum.

Zayıf bir inilti gecenin sessizliğini bölünce bütün gücümle o tarafa yöneldim, kulaklarım uğulduyordu.

Ancak benim haydut bozuntusu yerine heyelan gibi bir şeyin enkazıyla karşılaştım: Ağaçlar paramparça olmuş, devasa kaya yığınları arazinin üzerinde derin çukurlar açmıştı. Sanırım bu manzara festival alanından duyulan o büyük patlamayı açıklıyordu. Priscilla'nın yoluna hangi iblis çıktıysa artık, bu zararın sorumlusu o olmalıydı. Bizim küçük kahramanımızın hiçbir zarar görmediğini umdum.

Geceyi bir kez daha dolduran zayıf iniltiyle birlikte aklımı toparladım. İçim panikle doldu. Bir köylü savaş esnasında toprak kaymasına maruz kaldıysa ciddi biçimde yaralanmış olabilirdi.

“Neredesin?” diye seslendim. “Ses çıkarmaya devam et de seni bulayım.”

Harper'dan bir iz var mı diye etrafa bakındım. Yardım çağırmak için köye geri dönmeye kalkarsam aşağıda sıkışan her kimse ben dönmeden ezilebilirdi.

Sağ tarafımdan kısık bir öksürük duyuldu. Dikkatli adımlarla kayaların ve enkazın üstüne tırmanarak sese yaklaştım.

“Buradayım,” dedi zayıf bir ses. Yere düşmüş birinin üzerini örten birkaç dal vardı ama yığının arasından uzanan solgun bir

el görüyordum. Orada yatan şahıs üzerindeki kaya değil de dal olduğu için kendini şanslı saymalıydı. Öyle çıtkırıldım biri sayılmazdım ama öküz gibi güçlü de değildim.

“Endişelenme yabancı, buldum seni,” dedim yanına gelerek. Ellerimi boşa çıkarmak için iki kayanın arasına yerleştirdiğim meşale titreşti. Dikkatli hareketlerle adamın üzerindeki dalları çektim. Uzun siyah saçları adamın yüzünü benden gizliyordu ve köyden tanıdığım herkesten daha iri duruyordu. Aylak aylak gezinen bir serseri olmalıydı. Boohail civarında kimsenin bu kadar uzun saçı yoktu. Çok gezgin de gelmezdi bize. Belki de adamın memleketi iblisler tarafından istila edilmişti, o da yardım bulmak için oradan ayrılmıştı.

Ancak şansı yaver gitmemişti. Kaçtığı şey her neyse Booha-ile kadar gelememiş olmasını umuyordum sadece. Gerçi köyün bu kadar yakınlarında iblis istilasından endişelenmemiz gerekmiyordu. Myva'nın tapınağı çoğu canavarın aşamadığı güçlü bir savunma kalkanı sağlıyordu. Menzili kasabamızın dışına kadar uzandığından Volsog Kapısı açıldığında bile nispeten huzur içinde yaşayabiliyorduk. Ellerimi ağır ağır adamın bedeninde gezdirerek kırık kemiği ya da önemli bir yarası var mı diye baktım. Kıyafeti paramparça olmuştu ama onun dışında yaşayacakmış gibi görünüyordu. “Yaralı mısın? Ayağa kalkabilecek misin?”

“Aslında bayağı bir tükenmiş hissediyorum.” Yabancıнын o tok sesi içimde hoş bir ürpertiye neden oldu. O yanımda doğrulurken ben de diz çökerek adamı destekledim. *Kutsal kargalar, bu adam cidden büyük!* Otururken bile gövdesi benimkinden uzundu. Yüzündeki uzun saçların bir kısmını çekerken teninin benim koyu kahverengi tenime kıyasla ne kadar solgun göründüğünü fark ettim. Güneş Kinnamo'ya alacaklı gibi vuruyordu. Aslında adamın ıstakoz gibi kızarmamış olması şaşırtıcıydı. Bileğim ağzının önünden geçerken adam hafifçe iç geçirdi. Belki alkoldendi belki de paranoyaklık ediyordum ama o solgun du-

daklarının ardında iki uzun, sivri diş gördüğüme yemin edebilirdim. Zihnimde cirit atan düşünceleri durdurmak için boğazımı temizledim. “Bu keşmekeşe yakalandığına göre oldukça şansız olmalısın. Neler olduğunu gördün mü?”

Bedeni titremeye başlarken adam boğuk bir ses çıkardı. “Aslında gördüm. Ancak ne yazık ki mevcut durumda Şanssız Olan sensin. Korkarım meşaleni alıp kaçman gerek. Kurtarıcımı öldürmek pek hoş bir şey olmaz.”

“...Ne?”

Kömür karası saçların altında sarı gözler parladı. Dudaklarından alçak bir hırıltı dökülürken bedeni daha da sarsılmaya başladı. “KAÇ!” dedi bana bakmak için başını çevirerek. Meşale alevinin loş ışığında gözbebekleri kedilerinkini andıran yarıklara dönüşmüş, o devasa bedeni daha da şiddetli sarsılmaya başlamıştı.

Ciğerlerimdeki hava birden boşaldı. Bir saniye kadar sonra bunun, *iblis*-adamın o koca elinin boğazımı sarıp beni yerden kaldırmış olmasından kaynaklandığını fark ettim. Ayaklarımı savurarak elinden kurtulmaya çalıştım ama üzerime düşen bir kayayı itirmeye çalışmaktan farksızdı. Kesik bir ses dikkatimi çekti. Dönüp baktığımda saldırganımın kafasında çıkmaya başlayan boynuzları gördüm. Önce arkaya doğru kıvrıldı, sonra ön tarafa dönüp tekrar arkaya saptı. Tabanı geniş bir S şekli oluşturdular, ardından keskin hançerler gibi sivrildiler. Tırtıklı ve kötülük doluydular. Bir insanın derisini ânında yüzebileceklerine hiç şüphem yoktu.

“Of... Siktir, hayır ya.” Savaş ya da Kaç refleksim birden hız kazandı. Burada böyle berbat bir sonla ölmeye hiç niyetim yoktu. Elimdeki meşaleyi iyice kavrayarak alevli tarafını şak diye yüzüne indirdim.

Yaratık şiddetli bir çığlık attı ve elini yanan yüzüne götürebilmek için beni bıraktı. Hemen koşmaya başladım. Her şey

bir yana, lanet olası bir iblisten daha hızlı koşabileceğimden şüpheliydim ama kendi evimde olmam bir avantajdı. Ailemin tarçın tarlaları bilmeyen biri için tam bir labirentti ve o anda tek umudum buydu. Soluklarım hırıltılı bir hâl aldı. Ciğerlerime zorla hava çekip koştım. İblisin arkamdaki yeşillikleri yararken öfkeli çığlıklar attığını duyabiliyordum. Onu durduracağını umarak birbirine çok yakın iki ağacın arasından atladım ve tarlalara zamanında ulaşabilmek için dua ederek sağı döndüm.

Arkamda kopan bir gūmbūrtū beni dehřete dūřūrdū. Önce bir çatırtı, ardından da devrilen ağaçların iniltisi duyuldu. Bu... bu geri zekâlı az önce AĞAÇLARI mı devirmişti?!

“Feci sıçtım,” diye mırıldandım gecenin serinliğine.

Tüm ümitlerimi ve hayallerimi bacaklarıma bağlayarak daha da hızlı koştım.

Tarlalara vardığımda tarçın kokusu tanrıların belası bir kurtarıcı gibi beni kendine çekti. Labirentte zikzak çizerken birkaç küçük ağacın altından eğilerek geçtim. Derken nihayet iblisin öfkeli haykırışları kesildi.

Beni gözden kaybetmiş olabilir mi?

Arkama bakmaya korktuğumdan tarlanın ortasına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Uzaklardan Bay Hırlayıp-Duran'ın etrafta gezindiğini duyabiliyordum, kaybolmuştu kesin. Olabildiğince sessiz adımlarla bir grup tarçın ağacının altına yerleştim. Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken bedenim yaprak gibi titriyordu. Siktir, siktir, siktir, SİKTİR! Bu saçmalık nasıl gerçekteleşmişti ki? O kendini beğenmiş Priscilla'ya katlanmamızın tek sebebi Seçilmiş Olan'ın bu tür pislikleri bizi kıtlamaya gelmeden önce temizleyecek olmasıydı!

Peki. Muhtemelen ona haksızlık ediyordum ama yine de o ucube Myva'nın bariyerini geçebildiğine göre bayağı bir güçlü olmalıydı.

Birkaç dakika sonra iblisin tarlada dolaşırken çıkardığı sesleri de duyamaz oldum.

Pes mi etti? Hatta daha iyisi, pislik herif yaraları yüzünden öldü mü acaba?

İnsan umut edebilirdi sonuçta.

Ağırlığımı yavaş yavaş karnıma vererek ailemin evine doğru sürünmeye başladım. Arazimiz yaklaşık on altı dönümdü. İki abim, ben, annem ve babam arasında bölüştürmüştük. Ne yazık ki benim bölümüm siktiğimin arazisinin diğer kısmında kalmıştı, hem de tam o aptal kafamın bir iblise yardım etmeye kalktığı gün. Dolayısıyla en iyi çözüm, ihtiyaç ânında her yetişkin kadının yapması gerekeni yapmaktı: Anneciğimle babacığımın evine koşmak.

Ağır ağır ileri doğru sürünürken tarçın ağaçlarının kabuğu tuniğimi yırttı. Pelerinin ucu bir dala takıldı ve tanrıçaya yemin olsun ki o yırtılma sesi ülkenin bu tarafında duyduğum en yüksek sestti.

Donup kaldım. Kalp atışlarım kulağmda gümbürdüyordu ama başka hiçbir ses duymadım. Ateşböcekleri etrafta uçuşurken cırcırböcekleri de kaygısızca ötüyordu.

“Gitti mi?” Yerden kalkıp babamın evine doğru depar attım, içinde büyüdüğüm labirentte bir sağa bir sola dönüp durdum. Tarlanın içlerine doğru ilerledikçe umudum artıyordu. Pençeli bir elin beni yakalamak üzere uzandığını görmeyi bekleyerek arkama bakmaya cesaret ettim. Ama tarçın ağaçlarından başka bir şey yoktu.

Hedefime yaklaşırken dudaklarımdan isterik bir kıkırtı döküldü. Atmak üzere olduğum çılgın kahkahayı bastırmak için koşarken ellerimi ağzıma kapadım. Aile evimin yeşil çatısı görüş alanıma girdiği anda aklıma bir soru geldi: Cırcırböceklerinin ötüşü ne zaman kesilmişti? Aniden yan tarafıma bir ağırlık çarptı ve başımı yere vurdum. Tepemde bir yırtıcı hayvanın

rahatsız edici sarı gözlerini gördüm. Büyük elleri beni omuzlarımdan yere mıhlamıştı ve dudakları gerilerek keskin dişlerini ortaya çıkarmıştı. “Acaba...” Ciğerlerime hava girsin diye nefes almaya çalıştım. “Acaba bunu konuşarak halledemez miyiz? Bazı baharatlarda sana şahane indirimler yapabilirim. Ailemin çiftliği birinci sınıftır!”

İblis hırladı ve pençelerinden birini boğazıma götürerek sıktı.

“Peki, tamam. Pek baharatçı değilsin, anladım.” Artık iyice ipe sapa gelmez laflar etmeye başlamıştım ama denesem de kendimi tutamıyordum. Etrafta silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım. Parmaklarım erişebileceğim bir mesafedeki düşmüş bir dala değdi. Elimi yaklaştırarak dalı tutmaya çalıştım. “Bak ne diyeceğim, biz pek et üretmiyoruz ama sen daha ziyade etçiysen birkaç keçi de teklif edebilirim.” Gözlerim kardı ama son gücümü dalı yakalayıp elimden geldiğince sert bir hamleyle iblisin suratına indirmek için kullandım. Dal adamın yüzünde parçalanırken tarçının keskin kokusu burnumu yaktı. İblis hırlayarak burnunu ovuşturmak için üzerimden kalktı. Sendeleyerek ayaklandım ve kapıya fırladım.

Bu kez arkama hiç bakmadan annemle babamın evine dalıp kapıyı arkamdan kitledim. Sonra da gidip tahta mutfak masasını kapının önüne çektim.

Nefesimi toplamaya çalışırken bedenim eğreti bariyerimin üzerine yığıldı.

“SSSSİKTİR!”

Düzenleme

Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

O gece pek uyuyamadığımı söylememe gerek yok sanırım. Annemle babam uyandıklarında beni evdeki eşyaların yarısını kapının önüne yığarken buldular ve şarap kokusunu da alınca kızlarının kör kütük sarhoş olduğuna karar vererek gidip zıbarmamı söylediler. Annem sonunda pes edip kafama bir yastık fırlatarak yatağına dönmeden önce herhalde saatlerce pencereden dışarı bakmışımdır. Güneş annemin pırıl pırıl pencerelelerinden içeri süzülene kadar saldırganımdan hiç iz yoktu.

Elma işlemeli perdeler sabah ışıqla aydınlanırken ötücü kuşlar bütün iyimserlikleriyle günü selamlayarak benimle dalga geçti. Dün gece bana lanet olası bir iblis saldırmıştı ama gün hiçbir şey olmamış gibi parlayacaktı, öyle mi?

Saygısızlık.

Gözlerim ağırlaşmıştı, onları açık tutmakta zorlanıyordum. Uğraşlarıma rağmen kafam önüme düştü. Belki de annem haklıydı, olamaz mı? O kadar yorgundum ki belki de fazla sarhoş olmuştum. İnleyerek pencerenin önündeki nöbet bölgemden kalkıp misafir yatağına doğru ilerledim. Bay Hırlayıp-Duran gerçekse bile geri dönmeye niyeti yok gibiydi. Başım epeydir görüşmediği bir arkadaşına kavuşur gibi cup

diye yastığa gömüldü. İblisler ve tanrıçalar gibi saçmalıklar Seçilmiş Olan'a bırakılmalıydı. Ben Yorgun Olan'dım, o yüzden meseleyi kapadım.

Abim Cumin³ misafir odasının kapısını tekmeleyerek, "Bööö, koru kendini, Cin! Ben korkunç bir iblisim!" diye bağırdı. İç geçirerek yuvarlanıp yastığı kafamın üstüne çektim ve onu görmezden geldim. "Rahat bırak beni, Cu," diye mırıldandım.

Yatağımın ani bir ağırlıkla göçmesi beni hiç sallamadığını gösteriyordu. "Yapamam, cimcime!"

"Cimcime mi?!" diye hırladım yastığı kafasına indirerek. Uzun buklelerinin darbenin etkisiyle savrulmasıyla içimin yağları eridi. Cumin kendini savunmak için elini kaldırırken bulunduğu o salak lakaba sırtıyordu.

"Acı bana, pis cadı!" O çevik bok çuvalı saldırılarımdan kaçmak için ayağa fırladı. Üzerinde gündelik arazi kıyafetleri vardı; basit bir kırık beyaz tunikle çamurlu kahverengi pantolon. Demek bugün ürünlerimizi pazara götürmek gibi bir planı yoktu. Her hafta sonu götürürdü oysa, tuhaf.

Saat kaçtı ki? Çok yorgundum. Yanan gözlerimi ovuşturmak için elimi kaldırdım.

"Bak ne diyeceğim, galiba babam senin sarhoş zırvalarını biraz fazla ciddiye almış. Chili'yle beni çağırıp seni korunma dilemen için Myva'nın tapınağına götürmemizi istedi."

İnledim. En azından biri bana inanacak kadar akıllıydı. Babamız hep fazla ihtiyatlı olmuştu zaten. Tanrıçanın tapınağı Boohail'in dışındaydı. Tanrıça Myva'nın kutsal kadehine evsahipliği yapan tapmak mağaradan halliceydi ama iş görüyordu. O mağaradan yayılan kutsal güç iblisleri oradan uzaklaştırmaya yetiyordu. Dolayısıyla tanrıçadan yardım dilemek o kadar da kötü bir fikir değildi. Adak olarak biraz tatlı götürmeyi düşün-

3 (İng.) Kimyon -çn

düm. Ailemin yolu tapınağa pek sık düşmezdi, bayramdan bayrama giderdik sadece. O yüzden de genelde yakarışımızı daha tatlı gösterecek birkaç ikram götürürdük.

“Tamam ama biraz kestirsem de sonra gitsek?” diye sordum.

“Tabii,” diye yanıtladı Cumin her zamanki rahatlığıyla. “Bugün köye tıkılıp kaldım zaten. Dün geceki deprem anayoldaki birkaç ağacı devirmiş. Yol temizlenene kadar pazara gidip gelemeceğim.”

“Ha, iş kıyafetlerinin sebebi şimdi anlaşıldı,” dedim.

“Eh, madem senin günü uyuyarak geçirmeye ihtiyacın var, senin tarçınlı rulolarını ben alıyorum o zaman!” Ben birden fırlarken Cumin çektiği gibi yastığı kılıfından çıkardı, sonra da kılıfı kafama geçirip mutfağa doğru koşmaya başladı.

Yataktan sendeleyerek indim, bir an önce peşinden gitme telaşıyla nevresimlere takıldım. “Eşek herif! Onlar BENİM!” Kıkırdayışı bütün evde duyuluyordu.

“Boğazında kalsın,” diye mırıldandım mutfağa dalarken.

Annem sanki ikimiz de hâlâ önlüğüne yapışık gezen veletlermişiz gibi, “Küçükhanım, abilerimize beddua etmiyoruz,” diyerek azarladı beni. Elma desenli önlüğünün kenarları yırtılmış, üzerinde asırlık lekeler birikmişti ama annem onu atmayı katiyen kabul etmiyordu. Küçükken abilerimle birlikte el ele verip annemin alametifarikası olan elmaları düz beyaz kumaşa işlemiştik. Elmaların çoğu yamuk yumuktu, çocuk elinden çıkma olduğu hemen anlaşılıyordu ama annem yine de o önlüğü seviyordu. Bazen onu atmak istememesinin nedeni ona Cherry’yi⁴ hatırlatması mı diye düşünürdüm. Aradan dört yıl geçmesine rağmen küçük kız kardeşimin hemen yanımdaki boş yeri bana hâlâ ağır geliyordu. Ne kadar uğraşsam da o boş sandalyeyi tanrıçanın korumasından çıktığınız anda

4 (İng.) Kıraz –çn

neler olabileceğinin daimi bir hatırlatıcısından başka bir şey olarak göremiyordum.

Annem kafasını yeni tıraş etmişti, kafatasını süsleyen kabile dövmelelerinin keskin çizgileri ortadaydı. Ait olduğu Kızıl Diken kabilesinden hoş bir yadigârdı. Koyu kırmızı mürekkep, annemin genellikle dost canlısı olan tavrına hiddetli bir hava katıyordu. Kancalı dikenler kafatasını bir fotoğraf çerçevesi gibi sarıyor, tam ortadaki desen de devasa bir deniz canavarına karşı omuz omuza savaşan azılı bir kadın savaşçı ile bir kurtadam efsanesini gözler önüne seriyordu. Kız kardeşimle ikimiz çocukken Uzak Batı'daki memleketine dair hikâyeler anlatsın diye anneme yalvarırdık. Anlattığı hikâyeler türlü maceralar ve canavarlarla dolup taşan bir diyardaki Kadim Tanrılar'la ilgili olurdu her zaman. Kahramanlar bazen canavarlarla kol kola savaşırdı bazen de onlara karşı. İblislerin topyekûn delirmedeği bir dönemden kalma hikâyelerdi bunlar. Myva'nın ortaya çıkıp o kapısıyla bizi kurtarmasından öncesine ait. Cherry'yle ikimiz sık sık köyümüzün bataklığının ötesine geçip kendi maceralarımızı bulmak için yola koyulacağımız günün hayalini kurardık. Aptal bir çocuğun ölümcül sonuçları olan hayalleri işte. Kederli düşüncelerimi savuşturmak için başımı iki yana salladım.

Kahvaltı sofrasına şöyle bir bakmak bile ağzımın suyunun akmasına yetmişti. Masada yemek varken üzüntüde ısrar etmenin anlamı yoktu. Maaile edilecek kahvaltı için sofraya taze tarçınlı rulolar, gözlemeler, yumurtalar ve pastırma konmuştu. Annemin masayı donatmasına o kadar da şaşırmamıştım. Çocuklarının hepsi yetişkinliğe adım attıktan sonra yemeklerde pek sık bir araya gelmiyorduk.

"Zaten Cumin'in mahvını planlayamayacak kadar yorgunum." Fırından çıkmış yemeklerin kokusu tabağımdan insanı baştan çıkaran sırnaşık bir kadın gibi yayılıyordu, bunun bozuk moralimi düzeltmesinden gayet memnundum. Sanki za-

man hızlanmış gibi tarçınlı rulolar ortadan kayboluverdi. Bir zamanlar var olduklarına dair tek kanıt ağzımın kenarındaki şeker kalıntılarıydı.

Cumin bana göz kırptı. "Cin," diye girdi lafa, elini elimin üstüne koyup yoğun bir endişeyle bana bakarak. "Artık yemeklerini ağzına tıkmak zorunda değilsin. Biz seni bebekken o rakunlardan evlatlık al-"

Alnına sert bir fiske vurmamla sözü yarıda kesildi.

Karşımda oturan babam gülerken kahvesi boğazına kaçtı. Pek konuşkan biri değildi. Babam öylece oturup kaotik ailesini memnuniyetle izlemekle yetinirdi hep. Coşkulu karısını dengelediğini düşünmek hoşuma giderdi. Abim Chili de daha çok ona çekmiş gibiydi. Ailenin geri kalanı fazlasıyla gürültücü ve kavgacı hâllerine büründüğünde onların o uzun, sessiz varlığı hep bir huzur kaynağıydı. Cumin genelde gıcık.

"Senin şu iblis arkadaş ne tarafa kaçtı?" dedi Chili pastırmasıyla yumurtasını yerken.

"Tabii bizimki sarhoş olup götü başı dağıtmadıysa ve o iblis gerçekten varsa. AHH!" diye bağırdı Gürültücü Olan, ben ona yeniden bir fiske vurunca.

Çatalımı tabağına daldırıp pastırmasından koca bir parçayı kaptım ve ânında yalayıp yutarak darbeme bir de bakaret ekledim. "Baştan sona bir saldırı uyduracak kadar sarhoş değildim!"

"Yarım bir saldırı mıydı o zaman?"

Annem ahşap spatulasını bıçak gibi kaldırarak küfretti. "Chili! Ay, Cumin! Amaaan, Cinnamon! Hay başlayacağım, ortanca çocuk! Kız çocuğa sataşmayı kes!"

Babam gülmekten iki büklüm olurken gömleğine biraz daha kahve döktü. Abilerimle birlikte anneme inanmaz gözlerle bir süre baktıktan sonra biz de kahkahalara boğulduk.

"Fark ettiniz mi? İkinci denemede aslında tutturmuştu ama sonra devam etti!" diye kıkırdadım.

“Sonra da bizi doğum sırasına indirgedi!” diye haykırdı Cumin, ardından da yeni bir kahkaha kriziyle iki büklüm oldu.

Chili yüzünü eski ifadesizliğine döndürmek için elinden geleni yaptı, ardından yumruğunu masaya indirdi. “Yedek erkek çocuk! Annenin sözünü dinle!” dedi yüzünde bir sırıtiş belirirken.

Cumin’in tabağından çaldığım pastırma boğazıma kaçmasın diye uğraşarak, “YEDEK ERKEK ÇOCUK,” diye hırladım.

Yedek erkek çocuk dramatik bir tavırla kendini masaya bıraktı. “Ben senin için sadece bundan mı ibaretim, anne?! Chili Büyük Savaş’ta ölürse diye bir yedek miyim?”

Annem yirmi dört yıllık yaşamımda gördüğüm en ifadesiz suratla ona baktı. “Evet.”

Bu cevap masada yeni bir kahkaha krizine yol açtı. Annem hepimize gülümsedikten sonra kendine bir tabak hazırladı. Hepimiz evden ayrılıp da ailemizin baharat işinde kendi görevlerimizin peşinde koşturmaya başladığımızdan beri bir masanın etrafında toplanıp kahkahalar attığımız böyle sabahlar gitgide azalmış ve araları açılmıştı. Chili çoktan otuzuna merdiven dayamıştı ve kasabadaki güzel bir kadına kur yapıyordu. Şansımız varsa yakında ailemiz yine büyüyecekti. Annem sürekli torun torun diye başımızın etini yiyordu fakat Cumin de ben de o işi en büyüğümüze bırakmayı tercih ediyorduk. Cumin civar kasabalara yaptığı gezilerde kızların peşine düşmekle meşguldü ve ben de... çocuk konusunu düşünmeye bile hazır değildim daha. Yirmi dört yaşındaki kadınların büyük bir kısmının ikinci, hatta üçüncü çocuklarını doğurduklarını biliyordum bilmesine ama kendimi öyle düşünemiyordum.

Chili yeniden lafa girerek, “Ama cidden, Cin,” dedi, “gerçekten bir iblis gördüysen köydeki adamları toplayıp onu bir an önce bulmamız gerek. Bana neye benzediğini anlatabilir misin biraz?”

Ağızıma o kadar çok pastırma tıkmıştım ki cevap vermeden önce çiğneyip yutmamı beklemesi için bir parmağımı kaldırdım.

Tam o sırada mutfak penceresinin dışından, “Böyle bir şeyim işte,” diye bir ses geldi. En karanlık kâbusumun o tok sesi ağızımdaki yemeğin boğazıma kaçmasına neden oldu. Pastırmanın yağı çenemden damlarken o tarafa dönerek rahat bir tavırla açık pencereye dayanmış o uzun, zayıf bedeni gördüm. İblisin omuzları kocaman, kalçasıysa daracıktı. Tanrıça aşkına, neden bana saldıran adamı iştahla süzüyordum ki?

Başını yana eğerken kara kaşları çatıldı. “Sana sofrada adabını da mı rakunlar öğretti?” Dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Yemek ağzının içinde kalmalı, biliyorsun değil mi? İsraf korkunç bir şeydir.”

Korkuyla ürperdim, dün gecenin anıları yüzeye çıktı. Tanrıların böylesine ölümcül bir yaratığa neden böyle güzel bir yüz bahşetme ihtiyacı duydukları benim idrak kapasitemi aşıyordu. Bir kedininkileri andıran dün geceki o sarı gözler gitmişti, pencerede duran adamın dipsiz uçurumları andıran gözleri kömür karasıydı. Siyah ve düz saçları sabah esintisiyle söğüt dalları gibi salınıyordu. Gün ışığı insanı sinir edecek kadar yakışıklı yüzünde oynaşırken saçları omuzlarına dökülüyordu. Başından yukarı doğru kıvrılan o koca boynuzlar olmasa sıradan bir adam sanılabilirdi.

Gelgelelim o boynuzları gözden kaçırmak imkânsızdı.

İblis pencerenin önünden ayrılıp boynuzları çarpmasın diye başını eğerek içeri girdi. Ağızları beş karış açık onu izleyen ailemi şöyle bir süzdükten sonra bakışlarını anneme çevirdi. Bir süre başındaki dövmeleri inceledi, ardından omuzlarını hafifçe gevşetti. “Günaydın, ozan,” dedi kibarca. “Kız çocuğunuzla biraz konuşmak istiyorum.”

Ortalık birden karıştı. Babam sandalyesinden fırlayarak annemi arkasına çekti. Abilerim annemizin en sevdiği maun

bıçaklığındaki bıçakları almak için mutfak tezgâhına koştular. Chili iblise çekip gitmesini haykırarak önüme geçti.

Ben de aptal gibi masada öyle afallamış hâlde oturmaya devam ettim. O yırtıcı, karanlık bakışlarını pencereden üzerime diktiğinden beri kıpırdamıyordum. İblis, babamın anneme kalkan olduğu ve abilerimin ona doğru keskin silahlar savurduğu kargaşa boyunca hiç hareket etmedi. İçinde bulunduğu tehlike karşısında kılı bile kıpırdamadı. Chili'nin saldırmaya hazırlandığını fark edince gözlerim büyüdü.

İblis hareket etmiyordu çünkü tehlikede değildi!

“Chili, dur!” diye çığlık attım ona doğru uzanarak. Ancak tepki vermekte yavaş kalmıştım. Abim iblisi göğsünden bıçaklamak için atıldı.

Yırtıcı nihayet bakışlarını üzerimden ayırdı. Derken göz açıp kapayıncaya kadar saldırganına vurdu.

Midem çalkalandı.

Chili mutfağın diğer ucuna savrulup mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

Annem çığlık atarak onun yanına koşarken babamla Cumin de bir adım gerilediler.

Kan donduran bir an boyunca büyük abimin öldüğünü düşündüm ama sonra keskin bir nefes alarak ciğerlerine hava girsin diye öksürmeye başladı.

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım.

“Cesaretin takdire şayan ama aptalca.” Davetsiz misafirimiz ceketindeki kiri silkeledikten sonra sanki ona gününü gösterme çabalarımızdan yılmış gibi iç geçirdi. “Buraya sizinle dövüşmeye gelmedim. Bunun ne olduğunu öğrenmem gerek,” dedi elindeki bir avuç çubuğu kaldırarak.

Babam gözlerini kısıp iblisin uzattığı eline baktı. “Onlar... bizim tarçın ağaçlarından birkaç çubuk,” dedi. “Sen de kimsin?! Baharatlarla neden ilgileniyorsun?”

“Ah. Benim kabalığım,” diye kıkırdadı iblis. “Adım Fallon Ozul, Volsog’un Ayaz Dağları’ndanım.” Yumruğunu göğsüne götürerek babamın karşısında hafifçe eğildi.

Bu arsızlık karşısında ağzım açık kaldı. “Sence de kendini nazikçe tanıtmak için biraz geç kalmadın mı?” diye çıktım. “Az önce abimi odanın öbür ucuna fırlattın be!”

“Onun bağırsaklarımı deşmesine izin vermem daha mı nazikçe olurdu? İnsan âdetlerinin yabancıları olduğumu kabul ediyorum ama sizin karşılamanız da biraz aşırıydı bence.”

Ayağa kalkıp bir parmağımı ona doğrulttum. “Dün gece beni öldürmeye çalıştın!”

“Kime göre neye göre?” Omuz silkti.

Ben o kibirli orospu çocuğuna karşılık veremedim babam elini kaldırıp beni susturdu. “Buraya nasıl ve neden geldin?” diye sordu. “Tanrıçanın tapınağından yayılan büyü nesillerdir siz iblisleri köyümüzden uzak tutuyor! Sen nasıl aştın onu?”

Fallon bir kaşını kaldırarak babama baktı ve kahkahaya boğuldu. “Tanrıça mı?!” diye kükredi. “O kahrolası için bir tanrıça olduğunu mu sanıyorsunuz?!”

Liç de ne demekti? “Bunu neden bu kadar komik buldun? Kutsal büyüğü nasıl aştın, onu söyle bize!” diye bağırdım.

İblis aniden kendini toparladı ve kahkahasının ortasında durdu. “Şahaneymiş,” dedi başını iki yana sallayarak. “Bütün insan diyarını kendi muskasını korusunlar diye kandırmış.”

“Mus-ne?” diye sordu Cumin. Belli ki aklı karışmıştı. Gerçi yalnız olduğu da söylenemezdi.

Fallon boğazını temizleyerek ortamı yatıştırmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Belli ki konuşacak çok şeyimiz var. Oturabilir miyim?” Kibarca masayı işaret etti.

Bu durum annemin sonsuz misafirperver doğasında bir şeyleri tetiklemiş gibiydi. Abimin yanından kalktı. “Elbette,” dedi bir sandalye çekerek. Babam aklını kaçırmış karısına baktı

ama annem onun bakışlarına karşılık vermedi. “Sen de kendini yerde, oğlunun yanında bulmak istemiyorsan bu kibar adama bir kulak vermeyi öneriyorum!” Ses tonu tartışmaya yer olmadığını belli ediyordu. Chili’nin yüzündeki acı dolu ifadeye bakınca annemi suçladığımı söyleyemezdin. Bu yaratıkla savaşmak ancak daha beter yaralara yol açardı. Hatta daha kötü sonuçlar da doğurabilirdi.

Babam, “Rosa...” diyecek oldu ama annem elini sallayarak onu susturduktan sonra yeni misafiri için bir tabak hazırlamaya koyuldu.

Fallon yerine oturmadan önce anneme hafifçe gülümsedi. İblisin ona saygı göstermesi tuhaftı. O koca bedeni tahta sandalyenin minicik görünmesine neden oldu. Sandalye ağırlığı altında gıcırdadı. Ailemdeki erkekler köydeki hemcinslerine kıyasla epey uzundu fakat bu iblisin yanında hepsi cüce gibi kalıyordu. İblis yiyeceklere kuşkuyla göz gezdirdi, sonra bir parça pastırma alıp tadına baktı. Gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bir ısırik daha aldı, ardından tabağını silip süpürdü. “Bu muhteşem, teşekkür ederim. En son ne zaman ev yemeği yedim hatırlamıyorum.”

Bu pislik herife annemin kalbine giden sihirli sözcükleri kim öğretmişti bilmiyorum ama annemin gözleri gururla ışıldadı ve konuğuna eşlik etmek üzere masaya oturdu. “Cumin, abinin kalkmasına yardımcı ol. Geri kalanınız da gelip sofraya otursun!” dedi. “Mecbur kalmadıkça yaygara koparmanın anlamı yok” Annem kibar bir gülümsemeyle Fallon’a bir fincan kahve ikram etti.

Burada ne haltlar dönüyor?

Ağır ağır sandalyemi çekip otururken bir yandan da dün gece beni öldürmeye çalışan iblisin hiçbir şey olmamış gibi aile soframızda... kahvaltı edişini izledim. “Peki, şey, Fallon... dün geceye dönersek?..”

“Evet, o konuda özür dilemem gerek,” dedi ağzını silerek. “Bilirsiniz, sizin şu tanrıça...” bunu söylerken elleriyle turnak işareti yaptı, “ne zaman buna ihtiyaç duysa benim türümün kafayı yemesine sebep olan küçük bir numara yapıyor. Ama her nedense sen bana bu tarçın çubuğuyla vurunca,” diye açıkladı baharatın adını dikkatle telaffuz ederek, “bilincimi yeniden kazandım ve nedenini öğrenmek istiyorum.”

“Yani dün gece ben seni kurtardıktan sonra delirdin mi?”

Fallon kahvesini yudumlarken başıyla onayladı. “Yeniden büyüünün etkisine girdim. Ondan sonra hatırladığım ilk şey de burnumdan bu tarçını silmeye çalışarak uyandığımdı.”

Babam fal taşı gibi açılmış gözlerle Fallon’a baktı. “Bunca zamandır canavar püskürtücü mü yetiştiriyormuşuz?”

“Püskürtücü diyemeyiz, hayır. Sonuçta şu an elimde tutuyorum. Fakat görünüşe bakılırsa liçin büyüsünün etkisini ortadan kaldırıyor.”

Chili bir gürültüyle kendini sandalyesine bıraktı, masaya yumruğunu koydu ve nefesini toplamaya çalıştı. “O kelimeyi söyleyip duruyorsun; liç ne ki?”

“Nekromansi alanında uzmanlaşmış hortlak bir büyücü,” diye yanıtladı. “Sizin Myva dediğiniz eskiden güçlü bir cadıydı ve o gücü, ruhunu bir muskaya koymak için kullandı. Bir liçi öldürmenin tek yolu muskasını yok etmektir.”

Annem hayretle ona baktı. “Bu... doğru olamaz! Myva bir tanrıça.”

Fallon hüznle gülümsedi. “Evet, eminim sizin onu öyle görmemenizin bazı faydaları vardır. Altı asır kadar önce nispeten güçlü sayılabilecek birkaç iblisi öfkeden kudurttu. Myva kara büyüsünü beslemek için onların çocuklarını kurban edince onu öldürmek istediler. Myva da yeni edindiği ve iblis nüfusunun büyük bir kısmını hipnotize edebilen gücü kullanarak bizi buz tutmuş çorak diyarlara göç etmeye zorladı, ardından da oradan

çıkamayalım diye Volsog Kapısı'nı inşa etti. Görünüşe bakılırsa bir sonraki adımı da kendini tanrıça ilan etmek olmuş. Siz de bilmeden nesillerdir onun ruhunu korumuşsunuz.”

Cumin ayağa kalkarak Fallon'a ters ters baktı. “Bir iblisin sözlerine neden inanalım? Anlattıkların akıl alır gibi değil!”

Konuğumuz iç geçirerek arkasına yaslandı. “Size anlattıklarına inanmak zorunda değilsin,” diye omuz silkti. “Ama kendi gözlerinle görebilirsin.” Fallon cebine uzanıp ışıldayan bir tılsım çıkardı. Tam ortasında kırmızı bir taş vardı ve daha küçük yeşil mücevherlerle çevriliydi. Kırmızı taş avucunun içinde kalp gibi atıyordu. Tılsımı masaya bırakıp hızla bana doğru kaydırdı. Derin bir nefes aldı, sonra aldığı nefesi verdi. Başını süsleyen o kıvrımlı boynuzlar saçlarının içine çekildi ve sivri kulakları yuvarlaklaşarak insanlarınkine benzedi.

“Bu,” dedi tılsımı göstererek, “iblislerin gücünü artırabilen bir efsun. Öte yandan gerçek kimliğimizi gizlememizi de imkânsız kılıyor. Bana inanmıyorsanız bunu alıp tanrıçanızın tapınağına atın.”

İşıltılı tılsımı alıp inceledim. “Bunu bize neden söylüyorsun? Nihai amacın ne?”

“Bir insana göre anlama kabiliyetin müthiş, hoşuma gitti,” diye övdü. “Artık kafamı topladığıma göre o lanet karıyı öldürüp saçma tantanasını sona erdireceğim. On beş yılda bir türümün kafayı sıyırıp birbirlerini öldürmesine neden oluyor. Çok uzun zamandır onu büyüsünün insafına kalmış durumdayız ve artık ona bunun bedelini ödetmenin zamanı geldi.”

“Ama anlattıkların bunu bize kanıtlamak için neden uğraştığını açıklamıyor. Zaten onun büyüsünü aşabilecek kadar güçlüsün; buraya gelerek bunu kanıtladın. O zaman neden tapmağa gidip muskayı kendin yok etmiyorsun?”

“Ah, inan bana dün gece sen kaçtıktan sonra bunu denedim. Oraya yaklaştıkça cebimde sizin şu tarçın da olmasına rağmen

iyice kafayı yedim. Tapınağın içinde büyüğü hâlâ çok güçlü. Ben de seni yollayayım diye geldim,” dedi kendine bir fincan daha kahve koyarak.

Zihnimde uyarı işaretleri uçuşmaya başladı. “Yo, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Ben macera işlerine girmem. Bunun benimle hiç alakası yok. Git de kendine kılıklı birini bul!”

Fallon başını eline yaslayıp bana bir kedinin fareye baktığı gibi baktı. “Senden bir cadıyla savaşmanı istemiyorum. Sadece efsunu alıp tapınağın içine fırlat, o tanrıçanın aslında ne olduğunu gör, sonra da o küçük kadehini kır diyorum. Basit.”

“Ama kadehi kırarsa canavarlar köyümüzü basmaz mı?” diye sordu babam.

“Ben burada hak iddia edersem bu bölgedeki diğer iblisler küçük köyünüzden uzak durur, ki ben de size bir iyilik borçlanacağım için bunu yapacağım.” Yeniden bana baktı. “Bana yardım et, ailen güvende olsun. İblisler borçlarını muhakkak öder.” Fallon yumruğunu göğsüne götürdü, sonra tekrar babama baktı. “Size söz veriyorum.”

“Peki ya yapmazsa?” diye sordu Chili.

Fallon epey bir keskin görünen köpekdişlerini göstererek gülümsedi. “O zaman cebimdeki tarçını düşürürüm. Ben- ce sonrasında olacakları görmek istemezsiniz. Sizin şu ozanın benim türümle savaşmanın zorluklarına dair bir sürü hikâyesi vardır eminim.”

“Ozan mı?” diye sordum.

Başıyla annemi işaret etti. “Hikâyeci, âşık, insanlar bugün- lerde onlara ne diyorsa işte. Dövmesi öyle demiyor mu? Kızıl Dikenlerin hepsi ozan sanıyordum.”

Güçlkle yutkunarak anneme baktım. Annem cevap vermedi. Zihninde evlatlarının hepsini buradan nasıl çıkarabileceğine dair çeşitli senaryoların döndüğünü görebiliyordum. Ama

içten içe biliyordum ki hiçbir plan bizi Myva'nın bariyerini aşacak kadar güçlü bir ibisle savaşmaktan kurtaramazdı.

Efsunu elime aldım. "İyi," dedim Fallon'a dik dik bakarak. "Gidip o salak kadehi kıracağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tapınağın girişinde dikilirken tepemde büyük kemerler yükseliyordu. İblis tapınağın bulunduğu tepenin eteklerinde durmuş, daha ileri gitmeyi reddetmişti. Avucumdaki tılsım, sanki efendisinin yokluğu kalbinin atışlarını durdurmuş gibi soğuktu.

“Sadece içeri fırlatacağım. Basit bir görev işte. Sonra her şey bitecek. Tanrıçanın aslında ne olduğunu göreceğim. Peki ya içeriden bir şey çıkıp bana saldırırsa? Hepsi saçımı pembeye boyadığım için oluyor, değil mi? Bir kerecik çıkıntılık yapayım dedim diye cezalandırılıyorum. Şimdi de salakça bir maceranın salak seçilmiş olması zorundayım, öyle mi? Bu hiç adil değil. Benim kaderimde basit bir yaşam sürmek yazıyordu, iblislerin ayak işlerini yapmak nereden çıktı!” Muhtemelen kendi kendine söylenen deli kadının teki gibi görünüyordum ama bunu umursayamayacak kadar stresliydim.

“Hayır, böyle düşünüp durmanın bir faydası yok. İş hallettiğim anda her şey bitecek! Tek yapmam gereken salak, küçük bir kadehi kırmak.”

Kendime bu aptallığı ikinci kez düşünme fırsatı vermeden taş kemerli girişten koşarak girip tılsımı içeri fırlattım. Tılsım

yere çarpmadan önce kırmızı taş tekrar atmaya başladı. Havada öylece durdu, ardından ağır ağır yükseldi ve kırmızı ışığı tanrıçanın evi boyunca ışıltılamaya başladı. Işık granit sunağı ve basit, tahtadan bir kadehi aydınlattı.

Her gündönümünde köy o kadehin sahibi ile onun sadakati-miz ve sunduğumuz adaklar karşılığında bizi Volsog Kapısı'nın ardında uyuyan canavarlardan koruması şerefine bir festival düzenlerdi. "O iblis yalan söylüyor olmalı. Tanrıça bizi seviyor ve koruyor... öyle değil mi?" Ama Fallon'ın sözleri kulaklarımda çınladı. Myva gerçekten de iblislerin kafayı yemesinin sebebi olabilir miydi? Annemin Myva'dan önceki döneme dair anlattıklarının hikâyelerden ibaret olduğunu düşünmüştüm hep. Şayet eskiden gerçekten de iblislerle bir arada yaşamışsak Myva tanrıça olamazdı. Bir canavar olabilirdi ancak.

Etrafımdaki duvarlar gıcırdayıp inledi ve kadehten siyah bir çamur sızmaya başladı. Odayı saran çürük et kokusu karşısında burnumu elimle tıkayarak öğürmemeye çalıştım.

"Üç cehennem adına, o da ne? Fallon doğruyu söylüyor-muş!" Yumruk hâlindeki ellerim iki yanımda titriyordu. Korkunç gerçek suratıma tokat gibi çarparken gözlerime yaşlar dolmuştu. "Tanrıça denen o kaypak yılan yalancının tekiymiş! Biz bunca yıl ona taptık ama o, bizim insanlarımızı KENDİ çıldırttığı canavarlarla savaşmaya gönderiyormuş. Benimle taşak mı geçiyorsun sen?!"

Öfke göğsümü kor gibi yakarken kadehten biraz daha çamur ve kırmızı kan aktı. Durmadan büyüyen çamur ve kan havuzu zeminde iki göz öbeği oluşturdu. Biraz daha çamur öfkeyle haykıran yamuk bir ağız şeklini aldı. Ağız oluşmaya devam ederken öfkeli bir kadının kulak tırmalayan sesi anlaşılabilir tehditler savuruyordu. Birkaç saniyelik homurdanma ve çılgınlığın ardından nihayet sözcükler anlaşılmaya başladı.

"Sen... kimsin? NE HALT ETTİN?!"

“Bu soruyu asıl ben sormalıyım, seni kahrolası cadı!” dedim kanla kaplı kadehi alıp yere çalarak. Kadeh çatlarken yaratık acıyla çığlık attı ama geri kalanına hiçbir şey olmadı.

Kadehi tekrar kaparken iskelet bir el bileğimi kavrayıp sık-tı. Acıyla çığlık attım ve kafasının olduğunu düşündüğüm yeri tekmeledim. Arkamı dönüp bakınca kolun hiçbir yere bağlı ol-madığını, sadece iğrenç bir iskelet kolunun bileğimi hayatı pa-hasına kavradığını gördüm. Ya da ölümü pahasına. Her neyse. “Bırak beni, yalancı cadaloz!” diye bağırdım. Acı öfkemi iyiden iyiye körüklemişti. Kadehi bir kez daha sunağa fırlattım. Çamurdan birkaç kemik daha çıkıp sopa tutan devasa bir iskelete dönüştü. Sopası sinirlerle birbirine bağlanmış bir grup uyluk kemiğine benzeyen bir şeyden yapılma gibiydi.

Korkunç yaratık inleyerek silahını sırtıma indirmek üzere kolunu kaldırdı. Haykırarak yolundan çekilmeye çalışsam da iskelet kol beni hâlâ yerimde tutuyordu. Sopa hedefine ulaş-madan bir kılıcın parıltısı kaosu içine dalarak hortlak canavarın saldırgan kolunu kesti. Başımı kaldırdığımda Fallon’ın tiksindirici yaratıkla karşı karşıya olduğunu gördüm.

Kurtarıcımın ağzı kulaklarındaydı, kılıcını bir kez daha savurdu. O kadar hızlıydı ki gözlerim hareketlerini seçemiyordu. İskelet canavar etrafımda parçalara ayrıldı ve kemikleri yere saçıldı.

“Bütün gün orada öyle yatacak mısın yoksa işini bitirecek misin?” diye sordu Fallon arkasına bakarak.

Bir an tereddüde düştüm. Bir dehşeti diğetine mi tercih ediyordum acaba? İsteddiğini aldıktan sonra beni öldürmesine ne engel olacaktı?

“Tuzağa düşmüş bir tavşan gibi titriyorsun,” diye kıkırdadı. Hızlı bir hareketle kılıcındaki kanları silip yüzünü bana çevirdi. “Sorun ne? Deliğine geri kaçmayı mı planlıyorsun yoksa bu pis liğin size yaptığı yanlışların intikamını alacak mısın?” Gözleri

yine o doğaüstü sarıya bürünmüştü. Tapınağın loş ışığında ilkel bir coşkuyla parlıyorlardı.

Tuhaftır, o coşku sanki... bulaşıcıydı.

“İntikamını al,” diye üsteledi iblis. “Bu hortlak parçası nesillerdir seni ve senden olanları kullandı. Kullanılmaktan usanmadın mı? Ondan öcünü almak sana iyi gelmeyecek mi?”

İskelet kolları tekmeleyerek ayağa kalktım, kadehin kalıntılarını aldım. İblisin omzunun üzerinden bakınca sahte tanrıçanın gitgide zayıflayan vıcık vıcık çamurunu görebiliyordum. Birkaç kemik ve kan başka bir yaratık oluşturmaya kalkarken anlaşılmasa birkaç saçmalık daha homurdandı. Dikkatle beni izleyen Fallon’a baktım. Sanki ruhumda derinlerde gömülmüş bir şeyi arıyordu.

“İçinden vahşileşmek gelmiyor mu?”

Soluğum sert bir ürpertiyle çıktı ve bedenim adrenaline doldu. Yerdeki kadehi alarak ucunu var gücümle sunağın köşesine vurdum. Nihayet tamamen paramparça oldu. Tapınakta kulakları sağır eden tiz bir çığlık yankılanırken dizlerimin üzerine çöktüm. Duvarlar sarsılıp çatladı ve tavandan taş parçaları düştü.

“Fallon, dikkat et!” diye bağırdım. Kafasımı ezebilecek bir taş parçası düşmeden hemen önce üzerine atılarak ikimizi de yana devirdim.

Dünya yanımdan hızla akıp geçerken güçlü kollar belimi sımsıkı sardı. Gücü midemin çalkalanmasına neden oldu. Sonrasında bir bakmışım tapmağın dışında, etrafı saran ağaçların korumasındayım. Çocukken her gündönümünde ziyaret ettiğim o tapmak olduğu yere çöktü. “Bu iş... bitti,” dedim soluk soluğa. Vay anasını devasa timsahlar, harbiden başarmıştım!

Refakatçim bir kahkaha patlatarak beni daha sıkı sardı. “Sende o cesaret olduğundan hiç emin değildim, Tavşancık.”

Ne kadar yakın durduğumuzu idrak ettiğim anda burnuma frenküzümü ve menekşenin erkeksi kokusu doldu. Kollarının

arası fazlasıyla rahattı. Hortlak canavardan ve çürüyen teninden sonra hoş olduğuna şüphe yoktu. İç geçirerek kokusunu içime çekmek için biraz daha yaklaştım.

Kendine gel, Cin! Hâlâ sana düşman kesilebilir!

Başımı iki yana sallayarak ondan uzaklaştım. “Eh, sen de bana gerekli motivasyonu verdin.”

Enkazı incelemek için hareketlenirken gelişigüzel bir tavırla, “Ah, doğru. İnsanlar ve o değerli aileleri,” dedi.

“Onların güvende olacağına söz verdin!”

“Olacaklar da,” diye yanıtladı. “Şunu aklından çıkarma, Tavşan, tehditlerimde ciddiyimdir, verdiğim sözlerde daha da ciddi.”

Soluğumu bırakarak yere çöktüm. “Tanrıçaya şükür. Eh, diğer üç tapmakta da şansın yaver gider umarım,” dedim ona el sallayarak. “O zaman senin için bir mahzuru yoksa ben eve dönüyorum.”

O fazla yakışıklı yüzüyle, o aptal, şahane kokusuyla ilgili daha da çılgınca düşüncelere kapılmadan oradan uzaklaşmak en akıllıca hamle olacaktı. Belli ki bir erkeğin arkadaşlığından mahrum kalalı epey zaman olmuştu. İtiraf edeyim, eski sevgilim kaçtıktan sonra öyle pek dışadönük bir bekârlık hayatı sürmemiştim.

Fallon aniden seğirdi ve enkazı incelemesine ara verdi. Sonra yüzünde kızgın bir ifadeyle ağır ağır bana döndü. “Sen az önce... üç tapınak mı dedin?”

“Evet. Myva’nın dört tapınağı var. Vardı yani. Biri şuydu.” Kalıntıları işaret ettim. “Kuzey’de, Doğu’da ve Batı’da birer tane daha var. Burası Güney Tapınağı’ydı.”

Fallon bir hırıltı koyuverirken ellerinden ateşler çıktı. Kol kaslarında dans ederek zaten yıpranmış gömleğinin kalanını yakan mavi alevleri büyülenmiş hâlde izledim.

Vay canına!

Birileri bu adamın üstüne bir uyarı levhası koymalıydı: Aşırı kas barındırır.

Bir de ateş vardı tabii. E, yani! Ama bana güvende olduğumu söylemişti. Gerçi zaten güvende olmasam bile kıpırdayacak takatim kalmamıştı.

Bay Hırlayıp-Duran hayal kırıklığı içinde tapınağın enkazına iki ateş topu gönderdi.

Macera denen şeyin aptalca olduğunu biliyordum işte. Her köşeden bir şaşırtmaca çıkar durur. Ama bugünkü tam da Brie'ye anlatılacak bir hikâye doğrusu.

Başımı arkamdaki ağaca yasladım. Fallon ortaya çıktığından beri uyumadığım saatlerin acısını çıkarmaya niyetliydim. Az sonra yanıma başka birinin usulca kaydığını hissettim. Bir gözümü açıp bakınca uykusuzluğumun sebebinin yanıma yerleştiğini, bacağının bacağıma değdiğini gördüm.

“Evet,” dedi bir kolunu omzuma atarak.

“Evet mi?” diye sordum temkinli bir tavırla. Isıran timsahlar aşkına, bu adam da dokunmayı amma seviyordu.

“Bundan hoşlanacağını sanmıyorum, Tavşancık.” Beni iyice kendine doğru çekti, bedeninin sıcaklığı yorgun zihnimi iyice uykuya sürüklüyordu.

“Hayır,” diye sızlandım.

“Evet,” diye yanıtladı başıyla da onaylayarak.

“BU işi halletmene yardımcı olursam güvende olacağımızı söyledin!”

“Ailenin güvende olacağını söyledim. Senin için bir şey de-medim. Ya da arkadaşların için. Arkadaşın varsa tabii. Cana yakın bir tipe benziyorsun.” Pembe örgülerimden birini alıp nazikçe parmak boğumlarının etrafına sardı.

“Senden nefret ediyorum.”

“Eh, liçin diğer kalpleri de yok edilene kadar yol arkadaşı olacağız.” Ekşimiş suratına bakarak sırıttı. “Bana zamanla alışacaksın.”

“Veba gibi,” diye mırıldandım.

Gözleri kocaman açılırken ağzı aralandı. “Yorulduğunda amma da vahşi oluyormuşsun sen.”

“Gelecekteki etkileşimler için uyku belirleyici bir faktör olabilir, evet.” Yoğun bir çaba göstererek ayağa kalkıp eve doğru ilerlemeye başladım. “Pılımızı pırtımızı toplayıp yola koyulmadan önce benim evde biraz dinlenebiliriz” Peşimden geliyor mu diye arkama dönüp bakmaya zahmet etmeden hayatım boyunca beni eve götürmüş olan o tanıdık patıkada ilerledim.

“Hah, iyi. İkna olman daha uzun sürer sanmıştım,” dedi Fallon bana yetişerek.

“Ölüm tehdidinden daha ikna edici ne olabilir hiç bilmiyorum.”

“Ben birkaç şey sayabilirim.”

“Lütfen sayma.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fallon gözlerini dikmiş bana bakıyordu. O devasa gövdesinin ona azametli bir görünüm verdiği kesindi. Ama bu, kesinlikle geri adım atamayacağım tek meseleydi. “O aptal insan eşyalarına ihtiyacın yok,” dedi nezaketsiz bir domuz olduğundan.

Göğsümü kabartarak bakışlarına karşılık verdim. “Zaten beni hiç alakam olmayan aptalca bir maceraya sürüklüyorsun, bir de günlerimi baharatsız lapa yiyerek geçireceğimi sanıyorsan beni şimdi öldür daha iyi.”

“Valizin yarısını onlarla doldurmana gerek yok! Neden o kadar çoklar ki?” diye sordu kollarını yılgınlıkla açarak.

Sabahtan beri bu meseleyi tartışıyorduk. Yanımıza neler alacağımız konusundaki fikirlerimiz geceyle gündüz kadar farklıydı. Karşımdaki vahşi adam kullanışlı bir silahla üstündeki kıyafetlerin yeterli olacağını düşünüyordu. Onu bir iblis gibi çarçabuk iyileşme becerimin olmadığı konusunda bilgilendirmem üzerine ilaç ve birkaç diğer ihtiyaca boyun eğmişti. Ama sanırım normal bir insan gibi tam teşekküllü bir seyahat çantası hazırlamak çok şey istemek oluyordu.

Dışarıda en sevdiğim atlarımdan ikisi, Çatır ve Çutur, kıpırdanarak kişneyip duruyorlardı. Bu barbar herif ve onun iyi

yemek kavramını anlama konusundaki beceriksizliği şüphesiz onları da yavaş yavaş çileden çıkarıyordu. “Valizi yanıma alabileceğimi söyledin. İçine ne koyduğuma niye karışıyorsun ki?”

“Çünkü atları yavaşlatacak. Bu kadar çok baharata ihtiyacın yok.”

Gözlerim seğirdi. “Ben baharat tüccarıyım. Baharat için yaşıyorum ben. O kutuların çoğunda tarçın olduğundan bahsetmiyorum bile. Ki sana hatırlatmam gerekirse bunun tek sebebi senin bu yolculuk sırasında aklının başında kalmasını sağlamak!”

Fallon yılgınlıkla yumruklarını sıktı ama bu sefer kollarında alevler belirmedi. Ki bu da iyi bir şeydi. Galiba. Erkeklerin gömleklerinin üstlerinde kalmasından hoşlanıyorsanız. “Hele bizi bir yavaşlatsınlar onu yerim, şimdiden söyleyeyim!” dedi Çatır’ı işaret ederek. Gri küheylanım homurdandı ama yine de Fallon hızla çekip giderken ondan uzaklaştı.

İç geçirerek kendimi kanepeye bıraktım. Brie ikili koltukta oturduğu yerden elindeki aşk romanının sayfasını çevirdi. Eşyalarımı toplamama yardım ediyor ve yeni yol arkadaşımınla sabahdan beri süren didişmelerimizi izliyordu. “Açık söyleyeyim,” diye söze girdi kahvesine biraz daha şeker atarken, “bence ikinizin yatması gerekiyor.”

“...kafayı mı yedin sen?”

Gülerek omuz silkti. “Belki. Tek dediğim, ortada bir kıvılcım var ve o adam bir lütuf gibi görünüyor.”

Brie haklıydı. Dün gece Fallon’ın çıplak göğsü dikkatimi dağıtmadan iki kelam edebileyim diye sormadan Chili’nin dolabını yağmalamıştım. Ne yazık ki yıpranmış gömlekler gövdesini sımsıkı sararak sorunumu katmerlemişti.

Arkadaşım kahvesinden bir yudum alarak gülümsedi. “O gömleğin nasıl kalçasının üstüne çıktığını gördün mü? O V şeklini nasıl almış ki?”

“Sakin ol, kızım,” diye takıldım.

“Kardeşi falan var mı acaba?”

Kanepedeki kirlenti kapıp kafasına fırlattım. Tam vaktinde eğilince yastık zararsızca duvara çarptı. “Fazla aşk romanı okuyorsun.” Arkadaşım yakın zamanda o bitip tükenmeyen kitap stokunu yenilemişti. Her ay gezici bir kitap tüccarı kıtanın dört bir yanından yeni yazılmış romanları toplayıp kasabaya gelirdi. Adam kasabaya adım atar atmaz da Brie en iyi kitapları herkesten önce almak için beni oraya sürüklerdi. Benim için de sağlam bir masal ve fantastik roman tedariki sağladığından hiç şikâyetçi değildim. Ara sıra onun aşk romanlarından birine de şöyle bir göz atardım. Bazıları ne kadar klişe olursa olsun insanı bizim tahmin edilebilir küçük köyümüzden uzaklara götürüyordu.

“Eh, en azından birimizin eğlenmesine sevindim!” Kendimi tekrar kanepeye bırakmadan önce sandığıma son bir uzun etek attım. “Beni esir eden şahsın ne kadar tanrı vergisi bir dış görünümü olursa olsun bir ölüm macerasına sürüklenmeyi hiç istemezdim.”

Bütün hayatım seçilmiş kahraman olmaktan kaçınmak üzere planlanmıştı. Göze çarpmaz, fazla gösterişli şeyler giymez ve birkaç arkadaşım dışında kimseyle görüşmezdim. Epik bir macera düşüncesi kitaplarda kulağa çok hoş gelse de ben yalnızca orada kalmalarını istiyordum. Gerçek hayatta o eylemlerin korkunç sonuçları olurdu. Sadece köyümden ayrılmak bile beni korkunç şeylere açık hâle getiriyordu.

“Brie, ya o şeyi tekrar görürsem?”

Fincanını bırakırken yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Yanıma gelip kanepeye oturdu ve bacaklarını kucağıma uzattı. “Cinamon, çok gençtik. Olanlar için kendini suçlamaya devam edemezsin.”

“Biliyorum,” diye iç geçirdim. Ama korku hâlâ oradaydı işte. Bataklık gizemli ve ölümcül bir yerdi. Birkaç sene önce daha

genç ve daha salak bir versiyonum oranın ötesinde ne gibi gizemler yattığını görmenin eğlenceli olacağını düşünmüştü. Kibrimin bedelini ağır ödemiştım. Kız kardeşimin boş mezarı, haddini aştığında insanı nelerin beklediğine dair net bir hatırlatıcıydı. Cherry'yi suyun altına çeken koyu, çarpık çurpuk o elin hatırası bana hâlâ musallat oluyordu. Ondan sonra maceraya atılmayı bırakmışım. Bu durum da eski erkek arkadaşım Glen'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Benim macera hikâyelerine olan sevgimi o da paylaşıyordu ve sürekli Myva'nın seçilmiş kahramanlarından biri olmaktan bahsediyordu. Ama Cherry'yi kaybetmemiz işleri değiştirmişti. Birbirimizden uzaklaşmamız konusunda onu suçlamıyordum ama yine de canım yanıyordu. Artık hayattan aynı şeyleri beklemiyorduk. O, bilinmeze adım atmanın sonuçlarının getirdiği dehşeti ve acıyı bir kenara bırakabilmişti. Ben becerememiştım. “Benimle gelir misin? En azından kapıya kadar?”

“Sormana bile gerek yok,” diye yanıtladı Brie.

Fallon insan formunda kaldı ve ailemle rahat rahat vedalaşayım diye uzakta bekledi. Annem benim gideceğimi düşündükçe doğal olarak endişeden delirmişti ama onu yol arkadaşımın beni her şeyden koruyacak kadar güçlü olduğuna ikna etmişim. Bir de en kısa zamanda döneceğime. Babam yayımı en az altı kere yeni baştan takmıştı. Sırf tutukluk yapmayacağından emin olmak için. Okları gösterdiği hedeflere fırlatmam üzerine babam hâlâ iyi nişan aldığımı görerek rahat bir nefes almıştı.

At arabası tıka basa doluydu, Brie köyün eteklerine, eskiden Myva'nın büyüünün oluşturduğu bariyerin bizi bataklıktan ayırdığı noktaya kadar benimle geldi. Kadeh parçalanınca o bariyer de yok olmuştu. Fallon'ın söz verdiği gibi bölgemize hiçbir iblis gelmemişti. Nasıl olmuştu peki? Doğrusu hiç emin değildim. O da o kadar huysuzdu ki soramamışım.

“Her şey çok güzel olacak,” dedi Brie beni sımsıkı kucaklar-ken. “Bunu bir iş gezisi gibi düşün. Krallığın farklı yerlerinde baharatlarını satabilirsin. Her taraftan yeni müşteriler edinebi-lirsin.”

“Evet,” dedim biraz canlanarak. “Elbette bu sadece bir iş ge-zisi. Abilerim sürekli seyahat edip duruyor ve başlarına da hiç-bir şey gelmiyor.”

“İşte böyle!” dedi Brie neşeyle. “Senin şu iblis arkadaş senin-le buralarda bir yerde mi buluşacak?” diye sordu.

“Evet, anayolda bekleyeceğini söyledi.” Kendimi arabanın ön tarafına çekmek için arkama döndüm.

“O kadar acele etme, Hotpepper!” diye haykırdı bir ses ar-kamızdan.

Hayal kırıklığıyla inlerken gözlerimi devirdim. *Son birkaç gündür yeterince şey yaşamadım mı?*

“Huckabee,” diye gürledim arkamı dönerken. Beş kardeşin en büyüğü ve en aşağılığı Tyler Huckabee kollarını göğsünde kavuşturmuş ters ters bana bakıyordu. Yüzünde ancak babası-nın sevebileceği alaycı bir sırıtış vardı. Çok daha küçükleri olan Harper da onun arkasından bakıyordu.

“Ne istiyorsun, Tyler?” diye sordu Brie gelip yanımda du-rarak.

“Küçük kız, bunun seninle hiçbir ilgisi yok,” dedi şerefsiz, arkadaşımı geçiştirerek. Brie öfkeyle dişlerini sıktı.

Tyler göğsünü şişirip kol kaslarını esnetti. Sanki bu beni kor-kutabilirmiş gibi. Bu tırsağın karşıma şu an çıkmasının yegâne sebebi abilerimin görünürde olmamasıydı, bilmiyorduk sanki. Kasabadan ayrılmayacaklarsa kimse bariyerin kenarına kadar gel-mezdi. Tahminde bulunmam gerekirse, bu embesil bizi görecekt-meraklı gözlerden uzaklaşana kadar takip etmişti. Korkak herif.

“Harper bana ona bir özür borçlu olduğunu söyledi,” dedi sertçe. “Diyor ki dün gece sarhoşmuşsun ve zavallı çocuğu or-

manda kovalamışsın. Biz de çektiklerinin telafisini talep ediyoruz!”

“Aynen öyle!” diye bağırdı küçük kardeşi saklandığı yerden.

Elimi yapmacık bir şaşkınlıkla ağızma götürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Özür mü?” dedim keskin bir solukla. “Ah, ne demek, tabii! Bana bir dakika verin lütfen!” Arabanın arkasındaki eşyalarımı karıştırırken Brie soran gözlerle beni izliyordu.

Tyler muzaffer bir edayla kardeşine bakıp sabırla bekledi. “İşte böyle yola gel, hoşuma gitti! Zavallı çocuğu korkuttuğun için yapabileceklerinin en küçüğü bu,” diye homurdandı.

Aradığımı bulmaya çalışırken yatıştırıcı bir sesle, “Evet, evet, tabii,” dedim.

“Senin gibi küçük hanımefendiler hâl ve hareketlerine dikkat etmeli. Kardeşimi korkutarak ne eld—”

Elma tam çenesine isabet edince Tyler’ın yüzü ânında çarpıldı. Birkaç adım geriledi, Harper’a takıldı, sonra ikisi de yere düştü.

Brie toz toprağın içinde kıvranan iki embesile gülerken iki büklüm oldu. “Senin o gerzek kardeşin o gece beni soymaya çalıştığını da anlattı mı? Yoksa o kısmı bile isteye atladı mı?” diye çıktım.

Büyük Huckabee ayağa fırladı, ellerini öfkeyle sıkıyordu. “Çocuk sadece şaka yapıyormuş, Cinnamon; senin öyle davranmaya hakkın yoktu!”

“Bunu için özür dileyeceğimi sanıyorsan avucunu yalarsın, Huckabee!” İsmi bir küfür gibi tükürürcesine telaffuz ettim. “O küçük dallamayı ormanda kovalamam az bile kaldı.”

Tyler kükreyerek üstüme yürüdü. Eteğimin altından bir elma daha çıkarıp doğruca karnına attım. Atışımın şiddetiyle tatmin edici bir homurtu çıkarsa da bana doğru gelmeye devam etti. Tyler, Brie’yi yolundan çektikten sonra beni kıyafetimden yakalayarak hızla arabaya çarptı. Çatır arkasına baktı, sonra

ayağını öfkeyle yere vurdu ama arabanın önüne bağlı olduğu için elinden izlemekten başka bir şey gelmezdi.

Tıslayan jaguarlar aşkına, erkeklerin beni bir yerlere çarpmasından yıldım artık.

“Sana özür dilemen için son bir şans vereceğim, Cinnamon.” Kokuşmuş nefesi yüzüme çarparak dudaklarımı tiksintiyle büzmeme neden oldu.

“Dilemezsem ne olur?” diye sataştım. “Abilerim buraya gelir gelmez yine kuyruğunu kıstırıp gider misin? Senin embesil kardeşlerinin ancak havlayıp durduklarını, hiç ısırmadıklarını hepimiz biliyoruz. Ortalıkta mekânın sahipleriymiş gibi geziniyorsunuz ama aslında tek yaptığınız herkese rahatsızlık veren bir avuç...”

Elinin tersi suratıma sertçe çarptı. Epey acıdı ama çığlık atarak onu tatmin etmeyi reddettim.

“Ellerini onun üstünden çek, domuz herif!” Brie, Tyler’ın kolunu yakalayıp onu benden uzaklaştırmaya çalıştı ama karşısındaki adam fazla güçlüydü. O şerefsizin Brie’yle beni yalnız yakalamışken şansını deneyeceğini tahmin etmiştim. Keşke gözlerine fıskırtacak biberim olsaydı.

Soğukkanlı bir sesin, “Tavşan,” dediğini duydum.

Tyler döndüğünde Fallon’ı birkaç adım arkasında buldu.

Bu ne ara geldi buraya? Yemin ederim herif hayalet gibi.

İblis meraklı gözlerle durumu değerlendirdi, ardından Tyler’ı şöyle bir baştan aşağı süzdü. “Bu adam senin değerli dostlarından biri mi?” diye sordu. “Ailenin bir parçası gibi de görünmüyor?”

“Bu pislik mi? Alakası yok!” diye bağırdım ona. İblisin dudaklarında bir gülümseme oynadı.

O an midem korkuyla kasıldı. “Güzel,” dedi Fallon yalnızca.

Derken bir anda Huckabeelerin en büyüğü tepemden çekildi. Pat diye kıcımın üstüne düştüm ve başımı kaldırdığımda Ty-

ler'in yere diz çöktüğünü gördüm. Fallon hemen arkasındaydı. Adamın kollarından birini tutarken ayağını da sırtına dayamıştı. Derken insanı dehşete düşüren bir çat sesiyle tuttuğu kolu kendine doğru çevirdi. Tyler acıyla çığlık atarken Fallon bir kez daha kolu çekti ve Tyler'in ön kolundan fırlayan kemikten kanlar fışkırdı.

Brie çığlık atarak geriledi ve karşısındaki dehşet gösterisinden telaşla uzaklaştı. Harper keskin bir nefes alarak abisine doğru ilerledi.

İblis zalimce bir sırtışıla kılıcını kınından çıkardı ve genç oğlana baktı. "Yolumdan çekil yoksa sıradaki sen olursun."

Harper fal taşı gibi açılmış gözlerle bir an bakakaldı. Korkusu galip gelince hareket etmedi.

Fallon'un kılıcı Tyler'in boynunun üzerinde yukarıya kalkarken güneş ışığında parıldıyordu.

"Se-senin sorunun ne, dostum?!" diye haykırdı Taylor kırık kolunu ondan kurtarmaya çalışarak.

Saldırganı kılıcının pozisyonunu ayarlarken sorusu cevapsız kaldı. "Fallon, dur! Ne yapıyorsun?!" diye haykırdım.

Siyah saçlı adam derin derin iç geçirerek bana baktı. "Gayet açık değil mi? Bu oksijen israfını öldürüyorum."

"Neden?!" diye bağırdım yılgınlıkla. Bu adam durmadan yeni bir şey çıkarıyordu.

Fallon'un kılıcının ucu Tyler'in omzunun birkaç santim içe-risine daldı. Tyler acıyla haykırdı ama debelenmeyi de kesti. "Az önce onun arkadaşın olmadığını söylemiştin. Dolayısıyla o meşru bir hedef."

"Hayır, meşru bir hedef falan değil!" diye çıktım. "Buradaki kimse meşru bir hedef değil. İndir o kılıcı, manyak herif!" İblisten yayılan o öldürücü düşmanlık karşısında dizlerim titredi. Bunu yapacaktı. Sahiden de bir tokat yüzünden Tyler'i öldürecekti.

Fallon'ın gülümsemesi soldu. Kılıcı Tyler'ın omzundan çekip çıkardı. "Kıpırdama," dedi ona. Sonra bana doğru ilerleyerek diz çöktü. Kaba bir el çenemi kaldırıp yüzümü yan çevirdi. Yanağımdaki kızarıklığa bakarak kaşlarını çattı. "Peki kim yaptı bunu?"

O siyah gözlerindeki yoğunluk bir an için kelimeleri unutturdu bana. "O yaptı," dedim karga gibi bir sesle.

"O hâlde neden onu savunuyorsun?"

"Çünkü... Çünkü insanları öylece öldüremezsin!" dedim. "En azından böyle küçük şeyler yüzünden."

Fallon başını hafifçe yana eğdi. "Küçük mü? Sana vurdu."

"Evet ama bu yüzden onu öldüremezsin!" Daha sonra kesinlikle abilerimin onun tepesine binip beyninin pekmezini akıtana kadar dövmelemlerini sağlayacaktım ama öldürme falan yoktu.

"Kesinlikle yapabilirsin. Pek çaba gerektiren bir şey değil."

"Şey... Bir tokat yüzünden ölmesini istemiyorum. Kolunu kırmak yetmez mi?"

Fallon bir şey söylemedi. Yere çömelmiş kolunu tutan Tyler'a baktı tekrar. İblis kolumu tutup beni nazikçe ayağa kaldırdı. "Burası senin köyün," dedi temkinli bir tavırla. "Yola koyulalım, Tavşan. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Harper tam o anda sesini buldu. "Bir dakika, öylece çekip..."

"Harper!" diye çıktım. Bu çocukta ufacık da olsa bir kendini koruma içgüdüsü varsa uyarıma kulak asardı. "Kapa. Çeneni."

O çilli yüzü önce abisine, sonra tekrar bana döndü. Ardından da ağzım kapayıp önüne baktı.

Tanrıçaya şükür, tamamen dangalak değilmiş.

Arabadaki koltuğuma çıkıp dizginleri elime aldım. Fallon da yanıma oturup kılıcını yanına koydu. Dizginleri hafifçe oynatmamla birlikte Çatır ile Çutur köyün sınırına doğru ilerlemeye başladılar. En yakın arkadaşşıma son bir kez baktığımda

yüzündeki endişeyi gördüm. *Her şey çok güzel olacak*, diye tekrarladım kendi kendime, bir mantra gibi.

Yalnızca birkaç kadeh kıracaktım, o kadar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir süre sessizlik içinde ilerledik. Yanımdaki adamı öfkelen-dirme düşüncesi ağzımı kapalı tutmam için gayet yeterli bir ne-dendi. Onunla konuşmak ya da ona bakmak yerine etrafımdaki manzarayı izleyerek Wandermere'e hangi rotadan gideceğimizi planladım. Abimin dediğine bakılırsa doğudaki şehir at ara-basıyla en az beş günlük mesafedeydi ama şu an bulunduğum noktada bataklık sonsuza dek uzuyormuş gibiydi.

Yosunlar selvi ağaçlarından duvak gibi sarkıyor, hemen alttaki çamurlu sularsa ağaçların bölük pörçük görüntüsünü yansıtıyordu. Öte yandan derinliklerinde yatan sırları sakla-yacak kadar da karanlıktı. Atlar dolambaçlı yolda ilerlerken cıvıldaayan, vaklayan, tıslayan ve homurdanan muhtelif hay-vanların sesi duyuluyordu. Yakınlardan yüksek bir su sıçrama sesi geldiğini duydum. En beteri oydu. Yakınlarda her türden canavar pusu kurabilir ve suyu mükemmel bir kılıf olarak kul-lanabilirdi.

Lütfen. Lütfen sadece bir timsah olsun! Çirkin bir timsah yeni bir şey sayılmazdı. Kahretsin, yemesi bile güzeldi onları. Ama Volsog Kapısı açıkken orada ne olduğunu bilmenin im-kânı yoktu.

Fallon yanımda öfkeli bir ses çıkararak gözlerini ovuşturdu. “Ne var?” diye sordu.

İrkildim ama dönüp ona bakmadım. “Nasıl ne var?”

Kıvrımlı boynuzuna yapışan bir parça yosunu bir fiskeyle fırlattı. “Yola çıktığımızdan beri kıpırdanıp duruyorsun ve bana bakmaktan kaçınıyorsun. Ne var?” diye sordu.

Ona bakarken ağzım beş karış açık kaldı. “Ne mi var? Gözlerimin önünde neredeyse bir adamın kolunu koparıyordun!” Elimi etrafımızdaki manzarayı göstermek için savurdum. “Kelimenin tam anlamıyla her türlü mitolojik canavarın suda saklanma ihtimali olan yabani topraklara sürüklenmemden bahsetmiyorum bile! Dolayısıyla biraz stresli olduğumu tahmin edersin!”

“Ha, o mu?”

“HA, O MU?” DEDİ.

“Dürüst olayım: O ahmağı cezalandırdığım için bana neden kızdığını hiç anlamıyorum. Girişmemesi gereken bir mücadeleye girdi ve kaybetti. Benim geldiğim yerlerde o kadar zayıf bir şeyi öldürmek merhamet sayılır. Senin şu efsane ve canavar korkuna gelince de: Seni temin ederim ki, Tavşancık, en beteleri benim. Başka hiçbir şey bize saldırma şansı bile bulamaz.”

“Bunun... bana kendimi daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?” diye sordum gözlerimi kısarak. “Beterin beteriyle seyahat etmemin?”

“En zayıf olanla mı yola çıkmayı tercih ederdin?” diye sordu bana yandan bir bakış atarak.

“Ben... Hayır, sanırım tercih etmezdim.”

“Eh, işte halloldu.” Fallon başını onaylar gibi salladı, ardından da sanki ufak sohbetimiz odadaki jaguar meselesini çözmüş gibi etraftaki yeşil manzaranın tadını çıkarmaya geri döndü.

“Fallon,” dedim usulca.

“Evet?”

“Etrafta dolaşıp insanları öldüremez ya da sakatlayamazsın.” Güldü ve örgülerimden biriyle oynadı. Arabanın koltuğu üç kişinin oturabileceği büyüklükteydi ama iblis bana olabildiğince az yer bırakma konusunda bayağı kararlıydı. Saçımı ondan çekip kendi tarafımda biraz daha kaydım. “Ciddiyim ben.”

Sözümüne koruyucum olması gereken kişi az önce örgümü tutan eline baktı. Sanki elinden oyuncağını almışım gibi. Sözlerime kafa yorarken kara gözleri benimkileri buldu. Gözlerimi kaçırmayı reddederek bakışma karşılık verdim. Tyler’ın garip bir tip olduğu kesindi. Ama abilerim de ben de yıllardır Huckabee oğlanlarıyla yumruklaşır dururduk. Bu yüzden ölmeyi hak etmiyordu.

Bir el belime kayarak beni yakınına çekti. Yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. “Son muska da yok olana kadar sen benimsin,” diye kükredi gırtlaktan gelen bir sesle. “Bunu tehlikeye sokan herkesin işini bitiririm.” Fallon gözlerime bir dakika daha bakarak herhangi bir direnç gösterecek miyim diye bekledi. Beklediğini göremeyince de belimi bırakıp benden uzaklaştı. “Ama herhangi bir insanı öldürmemek için kendimi tutacağım,” dedi tekrar bana bakarak. “Tabii bana kulak verecek kadar akıllılık ederlerse.”

Ben güçlü, bağımsız bir kadını.

Meşhur Spicepepper çiftliğinin kendime ait bir bölümünü idare ediyor ve kendi faturalarımı kendim ödüyorum.

Böyle bir tavır karşısında kesinlikle tahrik olmadım.

Bir ara iblislerin işitme duyusunun ne kadar iyi olduğunu merak ettim. Fallon kalbimdeki davul solosunu duyabiliyorsa bir sorunumuz var demektir.

Neyim var benim?

Boğazımı temizleyip dizginleri hafifçe şaklatarak atları hızlandırdım. “Hava kararıyor. Gece için kenara çekip kamp yapabileceğimiz bir yer bulmamız gerek.”

Çok geçmeden atları suyun kenarından yeterince uzakta yer alan ve uzun ağaçlarla çevrili bir açıklığa yönlendirdim.

Fallon'la arama biraz mesafe koymak yapılacak en mantıklı hareket gibi görünüyordu. Alelacele bir yemli tuzak hazırlayarak ıstakoz yakalamak için suya attım. Ardından da bütün dikkatimi atların dizginlerini çıkarıp küçük bir kamp kurmaya verdim.

Etrafa saçılmış bir sürü dal ve odun parçası vardı, dolayısıyla ateşi hazırlamak nispeten kolaydı. Ta ki iş o lanet şeyi yakmaya gelene kadar. Ben bir kıvılcım yakalamak için çubukları birbirine sürtme çabalarımnda gitgide öfkeye kapılırken Fallon rahat bir ifadeyle benim çalışmamı izliyordu.

“Neden. Sen. Yakmıyorsun?!” diye gürledim odun yığınının doğru.

“Hiç sormadın ki?”

Başımı kaldırıp baktığımda yol arkadaşımın çenesini yumruklarına dayamış hâlde hazin odun yığınının karşısında oturmuş, beni izlediğini gördüm. Boştaki elini dudaklarına götürdü, bir tünel oluşturdu, ardından da odunların üzerine mavi alevler püskürttü.

Odunlar hızla tutuşurken irkilerek kıcımın üstüne düştüm. Alevler hızla odunları sararak ısınma sorunumuzu çözdü.

Of. Tabii ya. Adam iblis.

Aklıma yine ailem geldi. Fallon'ın diğer iblislerin köyüme saldırmayacakları konusunda söylediklerinin gerçek olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyordum. Annem, babam ve abilerim sofranın başında oturmuş, sık sık yaptığımız gibi gülüşerek leziz yemekler yiyorlardı. Ben orada onlarla gülemiyordum madem, en azından yanlarındaymışım gibi aynı neşeyle tıknabilirdim.

Tuzağımı atmamın üzerinden bir saatten fazla geçmiş olamazdı. Ama bu bölgede nadiren seyahat edildiğinden lezzetli küçük mahluklardan bol bol olabileceğini düşünmüştüm.

Homurdanarak ateşin başından kalkıp suya doğru ilerledim. Atlarım da susuzluklarını gidermek için hemen arkamdaydı. Bataklığın kenarına neden kendi başlarına gitmediklerini aklım almıyordu. Onların bir bataklık hortlağını benzetme ihtimalleri aynı şeyi benim yapmamdan kat kat fazlaydı.

Toynaklarının etrafında serin suyun şapırtılarını hisseden Çutur o koca siyah kafasını iki yana salladı. Alt bacaklarının etrafındaki uzun, beyaz tüyler de ânında geri kalanı gibi karardı. Çatır da hemen onun arkasından gelip suya dalarak sol tarafımı ânında ıslattı. “Vay be! Sağ ol, dostum.”

Kollarımı sıvayıp eteğimi yukarı çekerek ipi almak için eğildim. Sertçe çektim ama tuzak bir milim bile oynamadı. “Ya çok sağlam bir şey yiyeceğiz ya da tuzak fazla derine batmış,” diye mırıldandım. Çutur burnuyla omzumu dürterek huysuzlandı.

“Hah, şahane! Yardım etmek mi istiyorsun? Şunu tut.” İpin ucunu ona uzattım, o da hemen kaptı. Ardından müthiş bir kız olduğundan arkasını dönüp bataklık yatağından çıkarak uzaklaşmaya başladı. Tuzağın çevresindeki suda baloncuklar belirdi, ardından hiç beklemediğim kadar kerevitte birlikte ortaya çıktı. Ağ, ağzına kadar doluydu!

Bir çığlık kopardım ve Çutur’u şahane iş çıkardığı için takdir ettim. Çutur kamp alanına doğru kurumla yürürken bir yandan da aldığı övgüleri diğer atın başına kakar gibi kuyruğunu sallıyordu. Erkeğinin yemek dışında herhangi bir şeyi önemsedini sanmıyordum ama o kudretli Shire atı gururlanmıştı.

Mevcut durumum konusuna hâlâ keyfim kaçık olsa da kerevit haşlaması ihtimali her şeyi biraz daha katlanılır kılıyordu.

Ne var ki Fallon görkemli hazinemi görünce yüzünü buruşturdu. “O da ne?” dedi iğrenmeyle dudak bükerek.

“Kendisi kerevit ve bizim akşam yemeğimiz olmak üzere.”

“Beni bataklık örümcekleriyle beslemeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Hayır, bizi bataklık lezzetleriyle beslemeyi düşünüyorum! Ağzından çıkanın nasıl büyük bir hakaret olduğunun farkında bile değilsin!”

Yeniden tuzğa baktı. “Böyle berbat görünen yaratıkların tadı nasıl güzel olabilir, aklım almıyor.”

Ona acır gibi baktım. “Ah, zavallım, zavallım benim. Bugün öğreneceksin.”

Yol arkadaşım kerevitleri temizleyip pis kısımlarını atmamı ve ateşin üzerinde kaynatmak için temiz su getirmemi izledi ama başka herhangi bir yorumda bulunmadı. Patateslerle limonlar yeterince piştikten sonra kerevitleri ekledim.

“Bak bu nokta çok önemli, gel de izle,” dedim elimle onu çağırarak. İblis gelip yanımda dikilerek uysalca tencereye gözlerini dikti. “Çoğu insan çeşnileri, hazırlık malzemelerini ve kereviti aynı anda haşlayabileceğini düşünür. Yanılıyorlar ve onların verdikleri partilere gitmeden önce karnımızı doyurmamız işte bu yüzden çok önemli. Çünkü o siktiğimin kabuklu deniz ürünleri asla doğru düzgün soyulmuyor!”

“Eh, bu kesinlikle kabul edilemez,” diye yanıtladı umursamaz bir tavırla.

“Bu alaycılığı duymazdan geleceğim. Her neyse, bu yemeğin aşamaları vardır! Patatesler dişe gelecek kadar haşlandıktan sonra kerevitleri ekleyebilirsiniz. En fazla beş dakika kadar karıştır, sonra da altını kıs.”

Fallon bileğini oynatınca kamp ateşi sakinleşti.

Suyun fokurtuları azalırken şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Vay vay vay, amma da havalısın.” Arabaya dönerek baharatlarımı ve mısırımı aldım. “İşte şimdi güzel şeyleri ekleyebiliriz!” Gösterişli bir hareketle geri kalan malzemeleri de

tencereye boşalttım. Hemen ardından da bir ziyafet vaadinin ağız sulandıran kokusuyla ödüllendirildim.

Yakınlardaki bir kök kalıntısının üzerine iki fincan koydum ve cebimden çıkardığım bir şişe bal likörünü fincanlara boşalttım.

Ona bakmadığım hâlde Fallon'ın yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Bir dakika," dedi şişeyi göstererek. "Sen az önce eteğinin altından koca bir likör şişesi mi çıkardın?"

"Evet."

Ayak bileklerime dek uzanan eteğime sanki dünyanın tüm sırlarını saklıyormuş gibi şöyle bir baktı. "Görünürde cebi bile yok."

"Ha, dış eteğin iç kısmındalar." Üstteki mavi eteği yana çekerek altındaki beyaz olanı gösterdim ve kenardaki büyük cepten bir somun ekmekle kurutulmuş et çıkardım. Neyse ki Çatır sadece bal likörünün bulunduğu sol tarafımı ıslatmıştı. "Burada hep fazladan atıştıracak bir şeyler saklarım."

Daha önce yüzünü güzel bulmuştum bulmasına ama kahkaha atarken resmen başka bir âlemden fırlamış gibiydi. Etrafımızda uçuşan ateşböcekleri loş ışıktaki Fallon'ın sert hatlarını aydınlatıyordu. Birkaç saat önce adamın vahşiliğini kendi gözlerimle görmemiş olsam bunun romantik bir an olduğunu zannedebilirdim. Kamp ateşinin üzerinde pişen kerevitlerin kokusu, yosun kaplı yaprakların tepesinde parıldayan ayın suyun yüzeyinde oluşturduğu yeşil hareler. Elim, uzanıp yüzüne düşen kömür karası saçlarına dokunma arzusuyla seğirdi.

Topla kendini!

Ona fincanını uzatmakla yetindim. "Yemek de olmuştur artık. Sana bir tabak hazırlayayım."

Ona uzattığım fincanı kıkırdayarak aldı. "Doğru, senin şu bataklık örümcekleri. İtiraf edeyim ki sizin şu insan yemeklerinden birkaçını denemeyi dört gözle bekliyorum. Olağanüstü kokuyor."

Çok uğraştım ama göğsümün gururla kabarmasına engel olamadım.

Bu adam ve onun kahrolası yemek iltifatları.

İkimizin tabağını da tepeleme doldurduktan sonra kerevitlerden birinin kafasını bedeninden kopararak Fallon'a nasıl düzgün yeneceğini gösterdim.

Aynı şeyi yapmadan önce bir süre kaşlarını çattı. Fallon gözlerini kapayıp... inlerken büyülenmiş gibi izledim.

Bakışlarım dolgun dudaklarının kenarından süzülen suya kilitlenince karnımın alt kısmında bir sıcaklığın biriktiğini hissettim. Fallon dalgın dalgın dudağınm kenarını yalarken o damlayla beraber akıl sağlığımın da büyük bir kısmını silip süpürdü.

Bakışlarımı hızla çevirerek ağzıma bir patates tıkıp çiğnemeye başladım. İblis, yemeğini sanki hayatı boyunca hiçbir şey yememiş gibi yalayıp yuttu. Ben daha ilk tabağımı bile bitirememişken o ikinci tabağı aldı, sonra da fincanını kafaya dikti.

Bir süre fincana baktıktan sonra şişeye uzanıp bir kadeh daha doldurdu. "Bu bira da ne? Hayatım boyunca neredeydi?"

"Böğürtlenli bal likörü," dedim.

Şaşkın bakışlarını görünce, "Bal şarabı," diye açıkladım.

Onaylar gibi başını salladıktan sonra yemeye devam etti. Yedi. Yedi. Sanırım çok da şaşırmamam gerekiyordu. Adam boynuzlar hariç iki metreden uzundu. Galiba bu, kahvaltıya bir şey kalmayacak demekti.

Tabağımı bitirdikten kısa bir süre sonra yatak yapmak üzere birkaç battaniye çıkardım.

Ne yazık ki dönüp durduysam da bir türlü uykum gelmedi. Bataklığın sesleri ben uyurken meydana gelebilecek korkunç şeyler konusunda hayal gücümü son sürat çalıştırıyordu. Ne zaman gözlerimi kapasam ya bir tıslama ya da bir hırıltı duyup irkiliyordum.

“Sana söyledim,” dedi Fallon bir ağaca yaslandığı yerden. “Bu ormandaki hiçbir şey karşımda duramaz. Uyumana bak.”

Yan tarafıma dönerek sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin üzerinden ona dik dik baktım. “Sen böyle deyince daha az korkmuyorum! Ayrıca sana da hâlâ tam güvenmiyorum.”

Göğsünden gürültülü bir kahkaha koptu. “Seni öldürürsem bana kim bataklık örümceği pişirecek?”

“Hah, çok komiksin,” dedim küçükseme dolu bir sesle. Sonra yine diğer tarafa dönüp en azından birkaç saat dinlenmek için uyumaya çalıştım.

“O da ne?!” diye bağırdı Fallon nefesi kesilmiş gibi.

Bir kez daha aniden doğruldum. Kalbim güm güm atıyordu. “Ne? Ne duydun?”

İblis ağzını eliyle kapayarak etrafına bakındı. “Ha! Rüzgârmış!”

Tekrar uzanmadan önce, “Bugün korkunçsun!” dedim. “Tam bir hergele gibi davranıyorsun, sonra da sana neden güvenmediğimi merak ediyorsun. Yok yok.” Duraksadım, tekrar ona döndüm. “Hergele çok hafif kaldı. Sen, bayım, tam bir pisliksin!” Fallon bir elini göğsüne götürerek sanki çok utanmış gibi keskin bir nefes aldı. Gülmemeye çalışırken omuzları titriyordu. Sinirli bir öflemeye başımı yastığa gömüp bir kez daha uyumaya çalıştım.

Fallon’ın bedeni birden dikkat kesildi. “Tavşan, dikkat et!”

Çılgılık atarak fırladım, battaniye ayak bileklerime dolanmış hâlde koruyucumun bir ağaca yaslandığı noktaya doğru seke seke gittim. Çılgınca etrafa bakınarak iblisin arkasına saklanırken nefesim titriyordu. “Neydi o?!”

Fallon kahkahalara boğularak omzuma vurdu. “Özür dilerim, kendimi tutamadım.”

Yastığım yumuşak bir darbeye yüzüne indi ama onun yanındaki yerimden ayrılmadım. Gecenin karanlığında saldırı-

cak canavarlar varsa önce onun kıcını yiyebilirlerdi. “Ben şimdi uyuyacağım,” diye hırlarken resmen beline kıvrılmış hâlde olduğumu düşünmemeye çalıştım. Galiba korku, gururu gölgede bırakıyordu.

“İyi geceler,” diye yanıtladı ukala bir gülümsemeyle.

Uykuya dalmadan önce Fallon’ın yanıma koyduğu elinin belli belirsiz dokunuşunu hissettim.

★

Bataklığın geri kalanı boyunca yaptığımız seyahat yorgunluk, anlaşılmaz sesler ve korkunç bunaltıcı bir havadan ibaret bir bulanıklıktı. İlk iki günden sonra bir rutin oluşturmayı başarmıştık. Gündüzleri atlar ağır ağır ilerlerken havadan sudan sohbet ediyorduk. Ben ara sıra Fallon’a manzarayla ya da dikkatini çeken bir yaratıkla ilgili bir şeyler gösteriyordum. Dedğine göre onun memleketi çok az canlının yaşadığı donmuş bir dağdan ibaretti. Sıcak hava gibi yaşam çeşitliliği de ona tamamen yabancı bir kavramdı.

Geceleri kampımızı kuruyorduk, ben de onun öldürdüğü yaratıkları pişiriyordum. Benim yanıma makul miktarda baharat almama şiddetle karşı çıkan birine göre toprağın sunduğu her çeşit gıdayı yalayıp yutma macerasında o baharatları bol bol kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Dağındaki yemek kültürünün ne kadar sıkıcı olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Dördüncü gece üzerimde bataklığın sonuna ulaşmanın sersemliği vardı. Evden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Ya da herhangi bir yerden.

Gece için kampımızı kurarken, “Köyüme gelirken Wandermere’den geçtin mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Fallon miskin miskin. Battaniyelerimden birine sarınıyordu. “Büyü devreye girdiğinde aklım sümüklüböcek

gibi oldu, bütün işlevini yitirdi. Hatırladığım ilk şey bana o tar-
cın dalıyla vurmandı.”

“Ah, evet. Ne günlerdi ama.”

İblis gözlerini kamp ateşinin alevlerine dikti. “Ama bu odun-
lar sanki bana bir şey hatırlatıyor.”

“Öyle mi? Neymiş?” Ateşin karşısındaki yerimi alırken içim merakla doldu. Altıma bir battaniye serdikten sonra başka bir battaniyeye sarındım. Fallon bana memleketindeki manzarayı anlatmış ama onun dışında pek bir şey söylememişti.

Konuşurken sesi ciddileşti. “Tavşan, sen hiç Aç Adam’ı duy-
dun mu?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Atıştıracak bir şeyler istedi-
ğini mi ima ediyorsun?”

Cansız bir gülümsemeyle başımı iki yana salladı. “Yok. Boş
ver, aptalca bir şey. Sadece bir kocakarı masalı işte.” Kuzguni
saçlı adam etrafı saran ağaçların karanlık hatlarını taradı. Du-
dakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

Cin, sadece seni korkutmaya çalışıyor. Sakın sorma. Yat uyu.
Sorma! “Ne hakkında?” *Hay sıçayım.*

Fallon gözlerini gecenin gölgelerinden ayırmadan doğruldu.

“Adamın birinin ormanda kaybolduğunu, çok acıktığını ve
Aç Adam denen bir hortlağa dönüştüğünü anlatıyor.”

Rahat bir nefes vererek tekrar yerimde gevşedim. “O kadar
da korkutucu değilmiş.”

İblisin siyah gözleri bana çevrildi. “Sana öyle geliyor. Bir
varlık Aç Adam’a dönüştüğünde artık yemekle... insan arasın-
daki ayrımı yapamıyor. Ele geçirebileceği her şeyi yakalamak
için gecenin gölgelerinden faydalıyor ve etlerini kemiklerin-
den ayırıyor. Fakat ne kadar yerse yesin hiç ama hiç doymuyor.”

Yapmamak için uğraşsam da ateşin ötesindeki karanlığa
şöyle bir baktım. “Ama sen onlardan biriyle savaşabilirsin, değil
mi? Beterin beteri olduğunu söylemiştin.”

“Ah, elbette,” dedi Fallon ateşte ellerini ısıtırken.

Biraz rahatladım.

“Onu vaktinde yakalayabilirsem. Gölgeden ellerinin şimşek kadar hızlı olduğu söylenir. Sana ne ara ulaşip yakaladıklarını hiç anlamazsın.”

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Birden sola döndüğümde gölgeden bir elin ayağıma doğru süründüğünü gördüm. Korkuyla çığlık attım. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Ateşin etrafından dolanıp beni korusun diye Fallon’ın üzerine atladım. “ELİ GÖRDÜM!” Az önce yattığım yeri gösterirken her tarafım titriyordu. “ÖLDÜR ONU, ÖLDÜR ONU!”

Fallon’ın göğsü titredi. Ona baktığımda saçma sapan sırtıttığını fark ettim. Elini kaldırıp parmaklarını oynatınca gölgeler ateşin karşısında dans etmeye başladı.

Yüzüm yandı. “Sen... sen korkunçsun.”

Gülmeye devam ederken kollarını gövdeme dolayarak beni kucağına oturttu. “Sen de çok kolay kanıyorsun ama.”

Ellerine vurup üzerimden çekerek üstünden indim. Eski yerime dönerken uzaklardan gelen keskin bir çığlık yerimde donup kalmama neden oldu. Etrafıma bakınarak battaniyemi omuzlarıma sımsıkı sardım. “Aç Adam diye bir şey yok.”

Fallon tekrar uzanıp kıvrıldı. “Yoksa var mı?”

Neye ait olduğu belli olmayan başka bir ses duyunca tüyletim diken diken oldu. “Muhtemelen sadece bir baykuştur!”

“Hı hı.”

Öfkeyle homurdanarak ayaklarımı vura vura Fallon’a doğru gidip hemen yanına uzandım. Dönüp bakmadan bile yüzündeki sırtışı hissedebiliyordum. “Sırf önce seni yesin diye,” çıkıştım battaniyemin içine gömülerek.

*

Yeniden uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Soğuk sis ıslak bir çarşaf gibi etrafımı sarmış, battaniyeme daha da gömülme neden olmuştu. Derken karanlığın içinden bir yerde usul usul ağlayan birinin belli belirsiz sesini duydum.

O... Fallon olamazdı, değil mi? O iblisin öfke ya da kendini beğenmişlik dışında bir duygu hissedebildiğini hayal edemiyordum. Doğrulamaya çalıştım ama bedenim fazla ağırdı. Ağlama sesi gitgide yükselirken zihnim uykuyla bulanıktı. Fallon'm hâlâ orada olup olmadığını anlamak için yan tarafa uzandım ama elim soğuk zemine değdi. İnledim ve doğrulmak için kendimi zorladım.

"Fallon?" Cevap gelmedi. Sis o kadar yoğundu ki burnumun ucunu bile zor görüyordum. *Onun yanında uyuduğumu biliyorum.* "Nereye gittin?" Başım sanki kocaman bir kayaydı.

Sisin içinden o ağlayan ses konuşur gibi oldu: "...nimon...." Sözlerinin gerisi gece göğünde savrulup gitti. Sisin hangi yönden geldiğini anlamak için odaklanmaya çalıştım. Ama düşünmek bile o kadar zordu ki. Gözlerimi ovuşturmak da uykumu açmaya pek yaramadı ama elimden geldiğince silkinip toparlanmaya çalıştım.

"Fallon, sen misin?" diye seslendim.

"Cin." Ses yumuşacıktı ve korkmuş gibiydi. Sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi zihnimin içinde keskince yankılanıyordu.

Ayağa kalkıp yaklaşmaya çalıştım. "Ben buradayım! Sen neredesin?"

"...ben... .. buradayım." Tanrıça aşkına, o kadar tanıdık bir sesteki. "...abla... ..buradayım."

İçim dehşetle doldu ve dizlerimin bağı çözüldü. Cherry. Cherry'nin sesiydi bu! Sisin içinde onu ararken ellerim deliler gibi titriyordu. Eğer hayattaysa... eğer Cherry bir şekilde hayatta kaldıysa onu bulmak zorundaydım!

“Cherry!” diye haykırdım. “Konuşmaya devam et. Geliyorum!” Sendeleyerek ayağa kalkıp sesin geldiği yere doğru koştum. “...Buradayım...”

Çıplak ayaklarımın altındaki çamur, ben yeşilliklerin arasından yarıdırırken vıcık vıcık bir ses çıkarıyordu. Çok soğuktu. Kinnamo’nun bu kadar soğuk olabileceğini hiç bilmezdim. Cherry suyun içindeyse donabilirdi. Ona ulaşmak zorundaydım. “Konuşmaya devam et!” diye yakardım. Sözlerim yüzümün etrafında bir sis oluşturunuyordu. Normal miydi bu? İnsan nefesini nasıl görebilirdi ki?

Ayağım bir sarmaşığa takıldı, sendeleyerek yokuş aşağı düşüp suya doğru yuvarlanmaya başladım. Ellerim çamurlu kıyıya batınca ürperdim ama zorla doğruldum. “Cherry?”

“Buradayım.”

Döndüğümde suyun iç tarafında duran birini gördüm. Elini uzatmış ona yaklaşmam için beni çağırıyordu. “Buradayım.”

Küçük kız kardeşimin o tatlı yüzünü seçebilecek kadar yaklaşıncı gözümünden yaşlar süzüldü. Keçeleşmiş siyah örgüleri yüzüne yapışmış, o güzelim koyu kahverengi teniyle tezat oluşturunuyordu. Çamura ve pisliğe bulanmıştı ama oydu! Hayattaydı! Cherry bana gülümsedi ve yaklaşmamı söyledi. “Üşüyorum. Burası çok soğuk.”

“Sorun yok, buldum seni artık. Kamp alanımda battaniyeler var. Isınırız ve evimize döneriz!” İlerledikçe su belime kadar yükseldi. *Ne zamandır orada? Bacakları donmuş olmalı.*

“Tavşan, dur!”

Fallon arkamda belirdi. Kıyıda tamamen delirmiş gibi duruyordu. Saçları yüzünün etrafına dağılmıştı ve kıyafetleri sanki az önce alelacele giyinmiş gibi buruş buruştu. Garip. O iblisin bu kadar pejmürde görünebileceğini tahmin etmezdim.

“Hey, orada öyle dikilme. Kardeşimi sudan çıkarmama yardımcı ol.” Tekrar döndüğümde Cherry’nin iblisi anlaşılmas bir

ifadeyle süzdüğünü gördüm. Doğal olan korkmasıydı aslında. “Endişelenme,” dedim ona doğru uzanarak. “Korkutucu göründüğünün farkındayım ama o benimle birlikte.”

“Kahretsin be kadın, o senin kardeşin değil, dur!” Suyun içine doğru bir adım atarken kılıcının kabzasını kavradı. “Ağır ağır gerile ve bana gel. Hemen.” Sesindeki uyarı tınısına biraz da tehdit karışmıştı. Sanki ben azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi.

Öfkeyle yüzümü buruşturdum. “Yerde bulduğun mantarlardan falan mı yedin, ne yaptın? Bu ses tonunun açıklaması başka ne olabilir bilmiyorum. Buraya gel de bana yardım et.” Cherry’ye uysalca gülümsedim, sonra kaba davranışı yüzünden Fallon adına özür dilemek için ağzımı açtım.

“Tavşan!” diye haykırdı Fallon. “Arkasına bak!”

“Ne?” Cherry nihayet bakışlarını Fallon’dan ayırıp bana gülümsedi. Kollarını tekrar bana doğru uzatıp onu kendime çekmemi bekledi. Ama ben yana eğilip bakışlarımı yüzünün yanından aşağıya indirdim. Orada, suyun kıyısında şimdiye kadar gördüğüm en korkunç siyah köpek duruyordu. Dişleri keskin hançerlere benziyordu ve uzun kürkü başının üzerinden aşağı dökölüyordu. Sudan çıkarken kürkü çiviler gibi sivrildi. Sırtından kuyruğunun ucuna kadar devam eden çivili kürkü takip ettim. Kuyruk kıvrılıyor ve... Cherry’nin sırtında son buluyordu.

Sendeleyerek ondan uzaklaştım. Kardeşimin bedeni birden parıldayıp yok oldu ve az önce durduğu yerden rakununkilere benzer bir el atılıp omzumu tuttu. Siyah köpek suyun altına daldı, o acayip kuyruk-eliyle beni de sürükledi. Çığlık atmaya çalışsam da ciğerlerim suyla doldu. Çaresizce omzumdaki eli tırmalamayı, yaratığı tekmelemeyi denedim. Çivili kürkü bacaklarıma batıyordu ama yine de tekme atarak debelenmeye devam ettim.

Yaratık itirazlarıma hiç aldırmadan beni daha derinlere sürükledi. *Dört yıl önce de böyle oldu herhalde,* diye düşündüm. *Kardeşimi benden bu şey aldı. Şimdi de beni alıyor.*

Annemin yüzü belirdi zihnimde. Bir boş mezara daha çiçek götürmek zorunda kalacaktı. Nasıl da hızla eriyip tükendiğini, her gece nasıl ağladığını hatırladım. Kederinden sıyrılması aylarını almıştı ve şimdi ona her şeyi yeni baştan yaşatmak üzereydim.

Özür dilerim, anne. Çok özür dilerim.

Birkaç zayıf tekme daha atarken göğsüm havasızlıktan yandı. Bir anda omuzlarımdaki baskı kayboldu. Etrafımdaki su koyu kırmızıya dönerken köpek acı bir feryatla kıvranmaya başladı. Serbest kalır kalmaz çaresizce yüzeye doğru yüzerek ciğerime dolan suları öksürdüm.

Dönüp baktığımda Fallon'ın kılıcını köpeğe saplandığını gördüm. Hayvan ona saldırıp dişlerini göstermeye devam etti. İblis yaratığın altçenesini yakalayarak ağzını ayırdı. Çenesi kırılırken köpek tiksindirici bir feryatla öldü ve suya battı. O korkunç yaratığa birazcık üzülseysem ne olayım.

Yarı ölü bir balığın zarafetiyle suyun kenarına doğru yüzüp kıyıya yığıldım. Kollarım ve bacaklarım altımda pelte kıvamına gelmişti. Bedenime ve artık berbat olmuş örgülerime küçük dallar ve çamur parçaları yapışmıştı. Bir daha hiç kıpırdamak istiyordum. *Vay anasını, korkunçtu.*

Fallon bir anda yanımda bitti. *Bu adam ne kadar hızlı hareket edebiliyordu böyle?* Belki de yaklaştığını fark etmeyecek kadar yorgundum. O ürkütücü köpeği öldürmüş olsa da pestili çıkmış gibi görünmüyordu. Kıyafetleri çamurlanmıştı ve gömleğinde kan lekeleri vardı ama kanın tek damlasının bile ona ait olmadığına bahse girerdim.

"Seni burada görmek ne güzel," diye sııttım ortamın havasını hafifletmeye çalışarak. *Geri zekâlı, o neydi şimdi?*

Yüzünü ekşiterek diz çöktü. “Yaralandın mı?” Sonra cevabımı beklemeden bir yerim sakatlandı mı diye vücudumu kontrol etmeye başladı.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Görmek isteyeceğim son şey gözlerindeki acıma ifadesiydi. Daha akıllıca davranmam gerekirdi. “Ah, harikayım. Hiç daha iyi olmamıştım.”

Fallon bir kolunu gövdeme, diğerini bacaklarıma dolayarak beni kaldırdı. Beni göğsüne yerleştirip kıyı boyunca ilerlemeye başladığında bir şaşkınlık nidası kopardım. “Ne yapıyorsun?”

İblis, yaralı bir hayvanı teselli etmek ister gibi yumuşacık bir sesle konuştu. “Seni kamp alanına geri götürüyorum. Daha sonra üstünü başını temizleyeceğiz ve dinleneceksin.” Bakışlarını önünde uzanan yoldan hiç ayırmadı. Fallon hızlı adımlarla ormanın içinden geçerek en son yerleştiğimiz dinlenme noktamıza ulaştı. Dünyadan bihaber atlar arabanın yanında uyuyordu. Ateşimizde hâlâ birkaç küçük köz kalmıştı, gece yıldızlarıyla yarışırcasına parlıyorlardı.

“Kendim yürüyebilirim,” dedim tıslar gibi. Gözyaşlarıyla savaşımaya çalışırken boğazım düğümlenmişti. *Amma aptallık.* Kendimi iyice salak durumuna düşürmeden ondan uzaklaşmalıydım.

“Yürüyebileceğini biliyorum. Ama hem donmuşsun hem de korkunç ve can sıkıcı bir şey gördün. Dinlenmen de gerek. O yüzden izin ver sana yardım edeyim.”

O kadar korkutucu birinden hiç beklemeyeceğim bir nezaketle beni nehrin kıyısına bıraktı. O beni bırakana kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Ellerim titriyordu ve tek istediğim ateşi yeniden canlandırıp yanına kıvrılmaktı. Fallon yüzüme düşen küçük bir örgüyü çekti, bir diğer örgümden de küçük bir dal parçası çıkardı. Arkama oturup örgülerimden birini çözmeye başlarken iç geçirdi.

Başımı ellerinden sertçe uzaklaştırıp ona ters bir bakış attım. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bunları örmesi bir ömür sürdü!”

Titreyen bedenime bakarken yüzünden acımaya benzer bir ifade geçti. “Doğru. Çok da güzeller. Ama şu an hepsi bataklık-
ğın pisliğiyle kaplı ve saçların hâlâ örülüyken onları tamamen temizleyebileceğini hiç sanmıyorum.”

Kafamın sol tarafından başladı ve örgülerin hepsini hızlı hızlı çözdü. Fallon’ın elleri bir erkeğe göre ince ve zarıftı. Parmaklarını açtığı her örgüden geçirerek bir sonrakine geçmeden önce düğüm olmuş bukleleri dağıttı. O yatıştırıcı hisse kendimi bırakarak gözlerimi kapadım. Kabul etmeyi hiç istemesem de her konuda haklıydı. Bitkinlikle kendimi onun üzerine bırakmamak için bütün gücümü kullandım.

Bastırmak için savaştığım gözyaşları bir direnişle muharebe meydanına geri dönmüştü. İçim utançla dolarken güçlükle yutkundum. “Özür dilerim.” Zırlayan bir aptala dönmeden yalnızca fısıldamayı başarabilmişim.

Fallon ellerini saçlarımın yeni çözdüğü kısmında gezdirdi. “O bir suköpeğiydi. Senin de gördüğün gibi avlarını suya çekerek avlanırlar. Büyüleri sana karşı koyamayacağın şeyler gösterebilir.”

“Anlamam gerekirdi.”

Hareketlerine ara verdi. “Nasıl anlayacaktın ki? Canavarlarla savaşma geçmişin falan var da bana mı söylemiyorsun?” dedi sırtarak. “Senden çok daha büyük yaratıkların çok daha küçük büyülerin kurbanı olduğunu gördüm.” Elleri tekrar çalışmaya, sıkı örgülerin sonuncusunu çözmeye başladı.

Musluklarım açılırken omuzlarım sarsıldı. Ben deliler gibi silmeye çalışırken yanaklarımdan sıcak yaşlar süzüldü.

“Kız kardeşim dört sene önce kayboldu,” dedim boğulur gibi. “Brie, Chili ve ben tüm aptal çocuklar gibi bataklığı keşfe çıkmıştık. Cherry en küçüğümüz olmasına rağmen en cesuru-

muudu, hepimizden daha ileri koştu. Ama o siyah... suköpeği onu kapıp nehre çekti. Haftalarca aradık ama hiçbir yerde bulamadık. Benden kardeşimi aldı ama ben yine de o lanet tuzaga düştüm!”

Fallon hareketlerimi durdurdu ve elini alnıma koyarak beni kendi bedenine yaslanmaya zorladı. Kolları belime dolanıp beni sımsıkı tuttu. O kadar sıcaktı ki. Çenesini kafamın üzerine yaslayarak başparmağıyla kolumu yavaşça okşadı. “Bırak kendini, ağla,” diye fısıldadı.

Ağladım. Gözlerim kızarıp şişene kadar ona yaslanarak hıçkırma hıçkırma ağladım. Ellerim belimi saran kolları kavradı ve ona sıkıca tutundum. Tüm bunlar olurken Fallon sadece sabırla oturup bana sarıldı.

Yaşlar nihayet dindiğinde Fallon isteğim üzerine arabaya gidip sabun, bıçak ve saç temizleyici getirdi. Geri dönünce ayak-kabılarımın bağcıklarını çözdü. İkisini de bir kenara koyduktan sonra eteğimin yan tarafını çözmeye başladı. Parmakları elbisenin üzerinde hızla hareket etti ve çekiştirmeye başlamasıyla kaskatı kesildim. Benim tereddüt ettiğimi görünce durup tek kaşını kaldırdı.

“Sana iblisler ve canavarlar hakkında anlatılan hikâyelerin aksine yaprak gibi titreyerek ağlayan bir kadın beni tahrik etmiyor. Bu gece benden sana zarar gelmez.”

“Bu gece mi?” diye sordum.

Fallon alaycı bir tebessümle göz kırptı. “Zamanla sana ısınabileceğimi söylemiştim.”

Onu iterek ayağa kalkarken ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Her tarafını gözyaşlarına buladıktan sonra ifetten bahsetmek biraz saçma görünüyordu. Ben de kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıp sabun kavanozu ve bıçakla birlikte nehre doğru ilerledim. Bugünden sonra suya bir daha silahsız gireceğimi hiç sanmıyordum.

Bir erkeğin karşısında ilk kez çıplak kalmıyordum tabii ama başımı suya daldırırken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Madem o bunu olay hâline getirmiyordu, ben hiç getirmeyecektim. En azından su ılıktı. O büyülü köpek nasıl bir soğuk büyüsü yaptıysa artık, o ölünce büyü de yok olmuştu. Daha derine doğru ilerlerken donmuş uzuvlarım sıcaklıkla karıncalandı. Lavanta sabunu kızgın duyularımı sakinleştirirken bıçağı ağızıma aldım. Sonra ellerime biraz sabun sürerek günün kirinden pasından arındım.

Biri sabunu elimden alınca cıyaktım. Fallon kendini sabunlarken keyifle homurdandı. “Ne var? Ben de kirlendim.”

Yanımda duran anadan üryan iblisin görüntüsü karşısında ağızım açık kaldı. Yani tamam, ben de çıplaktım. Sadece onun yanıma geleceğini düşünmemiştim.

Yol arkadaşım bana sırtını dönüp yıkanmaya başladı. Sırtındaki sağlam kaslar her hareketiyle dalgalanıyordu. Ah, yüce tanrım, benim de arkama dönmem gerekiyordu. Büyük kabalıktı bu yaptığım. Başımı iki yana sallayarak diğer tarafa döndüm. Üzerime yapışmış çamurun geri kalanını da ustaca temizledikten sonra saç temizleyiciyi kıyıda bıraktığımı fark ettim.

“Buna ihtiyacın var mı?” diye sordu Fallon saç temizleyicisinin olduğu kavanozu uzatarak. Güçlkle yutkundum. Başımla onaylayarak kavanozu elinden aldım. “Meyve gibi kokuyor. Ne bu?”

Elime küçük bir parça alıp saçlarıma sürmeye başladım. Kıvrıkcık buklelerim suyun onları ağırlaştırmasıyla şimdi kürek kemiklerimin altına iniyordu. “Kyuğdek kağmlğ ya–”

“Bıçak, kadın.”

Ah, tabii ya. Silahı ağızımdan çıkardıktan sonra tekrar söze girdim. “Köyümdeki kadınların yaptığı özel bir saç temizleyici. Saçı sağlıklı da tutuyor, böylece bizim oranın nemli havasında iyice elektriklenmiyor.”

Fallon bana biraz daha yaklaştı. Bedeninin sıcaklığı tenim yalayan bir fısıltı gibiydi. Biraz daha eğilerek kokuyu içine çekerken kuzguni saçlarının kalın telleri omuzlarıma değdi. “Bu topraklardaki kadınlar kokularını bu kadar çekici kılmak için çok para harcamaya hazırlar galiba.”

Dudaklarım ona cevap verecek kelimeleri oluşturabilse faydası dokunurdu aslında. Fakat dilim kabanıp işe yaramaz bir kütleye dönüşmüş gibiydi. Fallon sabun kaplı saçlarımda elini gezdirirken kalbim yine bir davul solosuna hazırlandı. Boştaki eliyle uzanıp biraz daha temizleyici aldı, ardından onu da buklelerime sürdü. Fallon’ın o rahat özeni başımı hafifçe arkaya atarak onun işini kolaylaştırmama neden oldu.

Rahatlamış mıydım yoksa tahrik mi olmuştum, bilmiyordum. Belki de ikisi birdendi. Durum zaten baştan başa saçmaydı. Yolculuğun daha üçüncü günü bile bitmemişken, memleketimi tehdit eden adamla bataklığın içinde memeler fora takılıyordum.

Fallon’m elleri enseme kaydı, ardından saçım boyunca aşağı inerken sırtımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ah, tanrıça aşkına, çok hoş bir histi. Yani sonuçta o kadar da kötü bir şey yapmış mıydı ki? Tamam, Tyler’in kolu kırılmış olabilirdi ama dürüst olmak gerekirse o herif de berbat davranmıştı. Öte yandan Fallon beni kurtarmış ve kardeşimi benden alan canavarı öldürmüştü.

Güçlü ellerini başımın yanında hissettim, parmakları masaj yaparak karışımı saçlarıma yediriyordu. İnememek için dişlerimi birbirine kenetledim. Bu adamın üzerimdeki etkisi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Eski erkek arkadaşım Glen’le beceriksiz elleşmeler ve tuhaf öpüşmelerden öteye gidememiştik. İkimiz de ne yaptığımızı bilmeyecek kadar genç ve tecrübesizdik. Ama bu iblisin başımdaki basit dokunuşlarına bakınca, biraz daha aşağı indiğini düşünmek bile neredeyse katlanılmaz geliyordu.

Tyler bir süreliğine tek kolla idare edebilirdi. Fallon'ın dokunuşuyla ona doğru biraz daha eğilirken dudaklarımdan huzurlu bir memnuniyetle verdiğim nefes döküldü. Ya da belki de ne yaptığım konusunda doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgun ve azgındım. Yoğun bir çaba harcayarak gözlerimi açmak için kendimi zorladım ve Fallon'ın parmaklarının uyuşturucu etkisinden sıyrıldım. Yosunla kaplı bir kütüğün yanımızdan ağır ağır süzüldüğünü gördüm. Daha doğrusu bize doğru sürükleniyordu.

“Fallon?” diye fısıldadım usulca.

“Evet?”

“Henüz tadına bakmadığın bir bataklık lezzeti daha var.”

İlgisini çekmiştim, ellerini yelemenden çekip soran gözlerle beni izledi. “Neymiş o?”

Beni dokunuşundan yoksun bırakması bir suç sayılmalıydı fakat zihnimi gerçekliğe döndüren de bu olmuştu. Karşımdaki kütük aşağı yukarı bir metre ötedeydi. İlerleyerek bıçağımı hayvanın burnu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru var gücümle savurdum. Timsah gerileyerek o devasa kafasını çevirdiği esnada bir dizi diş itiraz edercesine açılıp kapanırken tıslar gibi bir ses çıktı. Hiç zaman kaybetmeden hançeri geri alıp yaratığın başıyla sırtı arasındaki bir noktaya saplayarak omurgasını yaraladım. Timsahın koskoca bedeni seğirdi, kasıldı, ardından da hareketsiz kaldı. Kuyruğu şiddetle bir kez daha dalgalara çarpınca su epey bir yükseğe sıçradı.

Dibe batmasına fırsat vermeden timsahı ensesinden yakalayıp kıyıya doğru götürmeye başladım. Timsahların yollarını Boohail'e düşürmek gibi kötü bir alışkanlıkları vardı. Kasabanın içinden akan nehirde onlarla çok sık karşılaşmazdınız ama karşılaştığınızda da bu hep bir şekilde ya biri yıkanırken ya da çocuklar suda oynarken olurdu. Ne kadar dikkatli olsanız azdı. En azından kızartınca epey lezzetlilerdi.

“Şunu taşımama yardım eder misin?” Arkama döndüğümde iblisimin yüzünde afallamış bir ifadeyle öylece dikildiğini gördüm.

Elleri hâlâ saç temizleyicisinin köpükleriyle kaplıydı. Önce timsaha, sonra bana, sonra bir kez daha timsaha baktı. Koyu kaşlarının arasında çizgiler belirdi. “Köyde sana vuran şu adam... sevgilin miydi?”

İrkilince timsahın boynunu tutan ellerim kaydı. Yaratığın bedeni suya çarptı, ardından ayaklarına doğru battı. “Tyler mı?!” diye carladım. “İyy, hayır.”

Bir adım atıp ellerindeki sabunu temizlemek için eğildi. “Genç olan mıydı o zaman?” diye sordu.

“O da değil, benim sevgilim yok.” Kollarımı yeniden avıma dolayarak timsahı tekrar kıyıya sürüklemeye başladım. “Olsa bile kesinlikle bir Huckabee seçmezdim.” Düşüncesi bile en iyi ihtimalle gülünçtü.

“Şahane, bu işleri kolaylaştırır.” Fallon hiçbir çıplak adamın –başka bir dünyaya aitmiş gibi görünen karşımdaki müthiş, çarpıcı güzelliğin bile– takınmaması gereken bir özgüvenle bana doğru ilerledi. Üzerinden su damlacıkları süzülürken pürüzsüz ve kaslı kolları parlıyordu. Belirgin karın kaslarına doğru inen geniş göğsü o kadar mükemmeldi ki paha biçilmez bir mermerden oyulduğunu ve ince bir işçilikle son hâlini aldığını düşünebilirdiniz. Kıyıya yaklaşırken bedeni suyun içinde daha da yükseldi. Derken kendimi ancak başka bir silah olarak düşün-
nülebilecek o şeye bakarken buldum.

“Vay canına.” *FÎLÉ TOZU AŞKINA, BUNU YÜKSEK SESLE SÖYLEDİM!* Fallon’ın aleti dışında herhangi bir yere bakmaya çalışırken koyu tenim utançla kızardı.

Su şapırtıları bana onun yaklaştığını haber verdi. Timsahı elimden alıp hiç çaba sarf etmeden suyun dışına fırlattı. Yaratık tok bir gümbürtüyle kamp ateşinin yanına düştü.

Ben ona bakmayı reddedince Fallon çenemi kavradı. “Bir erkeğin egosunu nasıl besleyeceğini kesinlikle çok iyi biliyorsun, Tavşan.” Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrılırken kömür karası gözleri yırtıcı bir ifadeyle beni inceliyordu. “Bu maceramız sona erdikten sonra da seni bırakacağımı sanmıyorum.”

Midemde kelebekler hareketli bir dans icra etmeye koyuldu. Boştaki eli köprücük kemiğimden boynuma doğru çıkarken kekeleyerek, “N-ne demek i-istiyorsun?” diye sordum.

Yüzündeki o şeytani gülümseme içime şok dalgalarının yayılmasına neden oldu.

“Demek istiyorum ki tüm bunlar bittikten sonra seni evimin kadını yapacağım.”

“Anlaşmamızda öyle bir şey yok, iblis!” Cevabım ağzımdan bu kadar ümitsizce çıkmasa kulağa çok daha güçlü gelebilirdi tabii.

“O zaman bu denli ilgi çekici olmamalısın.” Elleri saçlarıma gömülürken nefesinin sıcaklığı yanaklarımda dans etti. Konuşmaya devam ederken dudakları usulca kulaklarıma değdi. “Yıkanmayı bitir, aşkım. Sonra saçlarını toplamana yardım ederim.”

Bunu söyledikten sonra yanağıma bir öpücük kondurdu ve kamp alanından uzaklaştı. Onun sıcaklığından mahrum kalınca bir an yer ayaklarımdan altından kayar gibi oldu ve ardında hiç beklemediğim bir boşluk bıraktı. Bir süre orada, suyun kıyısında şaşkınlıkla dikildim.

Bu... bu da neydi şimdi?

ALTINCI BÖLÜM

Sonraki gün her şey bir garipti. Kampı toplayıp Wander-
mere'e doğru yola koyulurken Fallon hiç olmadığı kadar ne-
şeli bir havadaydı. Hatta bir ara durup atları sevdi ve onlara
her zamanki gibi "Toynaklı Hayvan" demek yerine isimlerini
kullandı.

İblis, gözlerimi ona diktiğimi fark edince dönüp baktı. Yedi-
ği kurutulmuş timsah etinin bir parçasını koparıp bana uzattı.
Eti alıp tekrar önümde uzanan yola döndüm.

"Ee, dün gece söylediklerini konuşacak mıyız?"

"Konuşacak ne var ki, aşkım?"

Tavşan'dan Aşkım'a bu rahat geçiş karşısında irkildim. "Bu
işte! Tam da bu! Ne bu şimdi?"

Fallon bana doğru eğilerek bir kolunu omzuma doladı. "Se-
nin kültüründe insanlar sevdiklerine takma adlar kullanmaz
mı?" Kaşlarını çatıp bir süre düşündü. "Balım da diyebilirim
aslında ama tam uymuyor."

"Onu da dememelisin! Benim adım Cinnamon. Ya da kısaca
Cin. Ayrıca karın da değilim."

"Eh, elbette değilsin, aşkım. Bunun için seni işaretlemem
gerek." Kıvrık saçlarımı ensemden çekip oradaki deriyi usulca

parmaklarıyla takip etti. “Tam buram ısırıp büyümün bir kısmını sana aktarmam gerek.

Omzumu kürekkemiğimin hemen üstünden öpünce içime hafif bir elektrik dalgası yayıldı. Sıçrayarak Fallon’ı ittim. Otu-
rağın izin verdiği kadar uzaklaşarak ona karanlık bir ifadeyle baktım.

Fallon gülerek tekrar yerine yerleşti. “Elbette bu da balayı evresini tetikler ve ellerimizi birbirimizin üzerinden çekemeyiz. Ne kadar çekici olursan ol, aşkım, seni ölümcül bir ormanda aklımı başından alıncaya kadar becermek istemem.”

“Çok pardon, balayı evresi mi? O da ne?”

Dudakları seğirdi. “Benim türümde eşleşen bir çift arasındaki büyü nakli afrodizyak etkisi yaratır. Ortalama birkaç hafta sürer.”

Bu yeni bilgi karşısında zihnim hızla çalışmaya başladı. Haftalar süren kontrolsüz şehvet mi? Bu iblisler sahiden de önüne gelenle yatmıyordu. “Ben bunları kabul ederek yola çıkmadım!”

“Nedenmiş? Herhangi bir bağın olmadığını söyledin, gayet iyi anlaşıyoruz, aramızdaki çekim de ortada. Ayrıca seni koruyacak kadar güçlü olduğum da açık.”

Beyefendi, hiç şüphesiz, tanıştığım en kibirli adamdı. “Beni daha dört gündür tanıyorsun!”

Fallon sırtarak dizginleri elimden aldı ve hayvanların hızlanması için şaklattı. “Evet. O dört gün içinde ailenle de tanıştım...”

“Ailemi tehdit ettin.”

“Kime göre, neye göre? Birbirimizi birkaç kez kurtardık, beraber çıplak kaldık ve senin zerre tereddüt göstermeden devasa bir kertenkeleyi öldürdüğünü gördüm.” Uzanıp beni belimden kavradı ve kendine çekti. “Dürüst olmak gerekirse benim için anlaşmayı mühürleyen de bu sonuncusu oldu. Hep vahşi bir eş istemişimdir.”

“Bu mudur yani? İblis evliliğinin temelinde timsah öldürmek mi yatıyor?” Ona kaşlarını çatarak baktım ama geri çekilmeye kalkmadım.

Uzun bir köprüye yaklaşırken beni saran eli sıkılaştı. Etrafı tararken kömür karası gözleri kısıldı. Bataklığın yabani kısımları köprünün ucunda sona eriyor gibiydi. Kocaman bir nehrin tepesinde uzanan köprünün diğer ucunda yeşil çimlerden bir deniz vardı. Doğu tarafında bir şehrin silüetini seçer gibi oldum. “Kesinlikle faydası oluyor.”

Dört iriyarı adam atların önüne atlayarak hayvanların şahlanarak durmasma neden oldu. Liderleri olduğunu tahmin ettiğim adam Çutur’un dizginini yakalayıp hareket etmemesini sağladı. Saçları, kulaklarının üzerinden başının arkasına doğru uzanan birkaç tel dışında tamamen dökülmüştü. Kelleşen adamların o kalan saçları neden tuttuklarını hiç anlamıyordum. Tıraş etselerdi ya.

Yol arkadaşımı ve elinin altında gitgide huzursuzlanan atı görmezden gelerek gözlerini kısıp beni izledi.

“Vay vay vay, amma da güzel bir şeymişsin sen... AAAAH!”

Öfkelenen Çutur bir dizini adamın takım taklavatına indirerek nefesini kesmişti. Adam kesik kesik nefesler almaya çalışırken hâlâ kısrağın hoşlanmayacağı kadar yakınındaydı. Çutur şaha kalkarak bir toynağını adamın omzuna çarpıp sonra da sağlam bir tekme daha indirdi. Liderleri olan adam yüzüstü çamura yığılarak bayıldı. Kalan üç adam düşen arkadaşlarına fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

Kendime engel olamadım. Ağzımdan kahkahalar saçıldı. Fallon da bana katıldı ve çok geçmeden ikimiz de yerdeki haydut özentisine katıla katıla gülerek kendimizi kaybettik.

Bu durum arkadaşlarını öfkelendirmiş olacak ki içlerinden biri bıçak çekerek öne çıktı. Ama huysuz kısrağın ulaşamayacağı bir mesafede duracak kadar zekiymiş.

“Bakalım tüm değerli eşyalarınızı kaybedip sokakta yaralı yatarken de gülebilecek misiniz, adiler sizi!” İnce yüzü küçümsemeye büzülmüştü. “Ya da belki şu senin güzel fahişeni sırayla becererek de ödeme alabiliriz.”

Ekibinin kalanı da onaylarcasma güldü. Sanki atım az önce liderlerini yere sermemiş gibi.

Of. Tecavüzcü çetesi. Ne kadar da klişe. Şaşırmış gibi bile yapamadım. Okuduğum tüm macera kitaplarında kahramanın güzel bir kadının onurunu kurtarmak için bir grup haydudu feci hâlde benzettiği bir sahne mutlaka oluyordu. Ama ben bir kahramanla yolculuk etmiyordum, hayır. Ben kötü adamla aynı eyerde oturan şanslı saftiriktim. Dönüp Fallon’a bakayım dedim ama yerinde değildi.

İnce suratlı adamdan gelen bir çığlık dikkatimi çekince o tarafa döndüm. Kötü adamım o aptal herifi yere mıhlamış, kafasına arka arkaya yumruklar indiriyordu. Fallon’ın alev almış yumrukları bir dişini koparınca adamın yüzünden kan fışkırmaya başladı.

Hah, bir gömlek daha gitti.

“Hasiktir, herif iblis!” diye haykırdı diğer adamlardan biri.

Daha yeni mi fark etmişti? Boynuzlar açık etmemiş miydi? Aşırı ahmaklar grubu.

“Mızmızlanmayı bırak da çek onu! Herif, Jeff’i öldürüyor!”

Dörtlü çetenin sonuncusu kızıl saçlı, sağlam bir adamdı. Üzerinde yıpranmış tarla kıyafetleri vardı ve bir mızrak tutuyordu. Bahsi geçen mızmız bıçağını kaldırdı, iblise tereddütle baksa da yine de bir adım öne çıktı.

Fallon’ın bir haydudu alt edeceğine güvenim tam olsa da aynı anda üç kişi biraz fazlaydı. Arabanın arkasından atlayıp yayımla sadağımı kaptım. Bir süredir o şeyi elime almamıştım ama babam ihtiyaç ânında işlerine yarar diye çocuklarının atış yapmanın temellerini öğrenmesini istemişti. Bu macerayı atla-

tırsam babama, “Ben demiştim,” deme zevkini yaşatmam gerekecekti. İhtiyar bu kadarını hak etmişti.

Sadağımından bir ok alıp mızraklı adama doğrulttum. Fallon en çok uzun menzilli bir silaha karşı savaşmakta zorlanırdı.

İblis öfkeyle hırladıktan sonra Jeff denen kum torbasını ayak bileklerinden yakalayıp bıçaklı adama doğru savurdu.

Bıçaklı adam uçararak köprünün korkuluklarına çarptı, ardından tahta payandalarda kayarak durdu.

Mızraklı adam köprüdeki düşmüş adama dönüp bakarken, “GARY!” diye haykırdı. Mızrağını daha da sıkı kavrayarak bilincini yitirmiş olan Jeff’i hâlâ ayak bileğinden tutan Fallon’a doğrulttu. “Bunun bedelini ödeyeceksin!”

Gözlerimi devirdim. “Yani, ben olsam az önce bir arkadaşını diğer arkadaşımı kukla gibi kullanarak dövmüş bir adama böyle demezdim ama hayat senin tabii, keyfin bilir.”

Mızraklı adam yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilirken tekrar ona baktı. “Pis bir iblisle onun fahişesinden korkacak değılim!” Sırıtarak mızrağını bana çevirdi. “Onunla işim bittikten sonra seni dizlerinin üstüne çöktüreceğim!” İğrenç dudaklarını müstehcen bir gösteri sergiler gibi yalaması yetti.

Okumu çekip fırlattım. Göğsünün sağına saplandı ve adam birkaç adım geriledi. Fallon, Jeff’i tekrar etrafında döndürerek mızraklı adamı havaya fırlattı. Adam çığlık atarak nehre düştü. Akıntı onu hızla suyun altına çekip birkaç metre ötedeki şelalenin orada tükürdü.

Of be, akıntı amma da hızlıydı.

İblisim öfkeyle homurdanarak Jeff’i yolun kenarına fırlattı. “KAHRETSİN!” diye hırladı.

“Derdin ne senin? Kazandın işte.”

Bana bakarken omuzları çöktü. “Onu nehre fırlattım. Büyük ihtimalle de öldürdüm.”

“Evet, o darbeden sonra toparlanabileceğini sanmıyorum.” Gerçi diğer adamların da toparlanabileceğinden pek emin değildim.

“Sana senin şu değerli insanlarından daha fazlasını öldürmeye çalışacağıma dair söz vermiştim.” Fallon etrafında perişan hâlde yatan adamlara yüzünü asarak baktı. Kollarındaki alevler dağılırken gömleğinden geriye kalanlar da hafif hafif tütüyordu.

Utanmış mıydı o? Sözlerimi ciddiye almıştı. Belki de yol arkadaşım tam olarak kötü adam sayılmazdı. Belki de sadece kötü adam yancısıydı. Bunu idare edebilirdim.

“Fallon, sorun değil,” dedim yumuşak bir sesle. Omzumdaki sadağı çıkarıp yayımla okları tekrar arabaya yerleştirdim. “Tecavüzcülere ve hırsızlara herhangi bir sevgi beslemiyorum. Sen onları öldürmeseydin eminim onlar bana daha beterini yapacaktı. O sonuncusunu da o yüzden vurdum zaten. Hele Çutur liderlerini öldürdü sanırım.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Kızmadın mı?”

“Hayır. Onlar tecavüzcüydü. Tecavüzcüleri lütfen öldür.”

İblisin yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. Bu tebesüm karşısında biraz fazla heyecanlandıkları için malum bölgelerime bir küfür savurdum.

“Bunu yapabilirim.”

“Hah, işte böyle,” dedim oturaktaki boşluğa pat pat vurarak. Arabaya atlayıp yanıma oturdu ve dizginleri şaklattı. Atlar tekrar yola koyularak köprüyü geçtiler. Ufukta bir sonraki şehrin silüetini görebiliyordum. İkinci kadehin halledilmesi an meselesiydi.

Fallon kolunu omuzlarıma atarak başımı göğsüne yasladı. “Peki bu, karım olmayı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır, hâlâ serserinin tekisin.”

Dalga geçer gibi oflayarak sataşır bir sırıtışla bana baktı. “O haydutları mihladığım için birkaç puan kazanmışımdır en azından.”

“Evliliğim puanla belirlenen bir sistem mi? Dügünün neredede yapılacağına kimin karar vereceğini belirlemek için mızrak dövüşü mü yapacağız?” diye sordum alaycı bir tavırla.

“Kendimi daha iyi kanıtlamak için başka bir yol düşünmüyorum. Hadi iddiaya girelim.” Fallon düşünceli bir edayla çenesini sıvazladı. “Görevimiz sona erene kadar seni kazanmak için yeterli puanı toplayabilirsem benim olmayı kabul edeceksin. Kalbini kazanmak için kaç puana ihtiyacım var?”

“Bin,” dedim ânında.

Duraksadı ve bana deli kadının tekiymişim gibi baktı. “Amma da zorluymuşsun.” Dürüst olmak gerekirse gayet imkânsız bir sayı gibi gelmişti, ben de o yüzden onu söylemiştim.

Bir iblisle evlenmek hayatla ilgili planlarım arasında yer almıyordu. Gerçi ölümüne neden olabilecek aptalca bir maceraya atılmak gibi bir niyetim de olmamıştı hiç. Ama Fallon ısrarcı bir tipti. Bir adamı... başka bir adamla dövebilen bir adamı kızdırmamak en iyisiydi. “Bedelim bu. İşine gelirse.”

“Bin puan,” dedi. “Diğer şartların neler?”

Başka ne isteyebileceğimi bilemediğimden gözlerimi kırıştırdım. “Bu kadar sanırım. Beni mutlu edebilirsen ya da iyi bir şeyler yaparsan sana puan vereceğim. Bin puana ulaşmazsan son kadehi de yok ettikten sonra kazasız belasız evime döneceğim.”

“Anlaştık yani o zaman?” İblis anlaşılmak için elini uzattı.

Zihnimin köşesinden bir yerden büyükannemin iblislerle ancak ahmakların anlaşma yaptığını, Ölüm Kralı’nın ruhları böyle satın aldığını söyleyen sesini duyabiliyordum. Gerçi o da kuzgunlarla konuşan çılgın ihtiyarın tekiydi, dolayısıyla belki de Fallon’ın ilgisini garantilemek buna değerdi. Sahte tanrıçanın kadehlerini kırma konusunda bana ihtiyacı vardı, tamam ama benim yerime herhangi bir insan da olabilirdi. Benden sıkılır ve yerime başka birini seçmeye yahut beni öldürmeye

karar verirse onu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yolculuk sona erdiğinde toplam puana ulaşamadığını söyleyip paçayı sıyırmak gibi bir seçeneğim olacaktı böylece.

“Anlaştık.” Elini sımsıkı tutup salladım.

Yüzündeki o yırtıcı gülümseme içimi ürpertirken elimi tutan elini daha da sıktı. İçimde alarm çanları çalmaya başladı fakat geri çekilmeme fırsat vermeden beni çekip kucağına oturttu.

Beni yakalar yakalamaz da ayırık dudaklarını benimkilere bastırdı. Nefesim kesildi. İçime bir çaresizlik dalgasının yayıldığını, dizlerimin bağını çözen sıcaklığa teslim oluşumu hissettim. Zihnim hiçliğin içinde boğulurken tüm çekincelerim bulanıklaştı. Bir elini yavaşça enseme doğru kaydırdı, ardından pembe buklelerimi yumruğunun içine alarak beni yerime mıhladı. Başımı eğip beni önce usulca, ardından ateşli bir tutkuyula öptü. Öyle ki dünya hızla dönüp kül olurken ona yapışmak zorunda kaldım. Talepkâr dili dudaklarımı araladı, sinir uçlarım hissedebileceğimi hiç bilmediğim vahşi duygularla alev alana dek tadıma baktı. Başımı arkaya yatırınca çığlık attım. Boynumda gezinen dilinin yakıcı dokunuşlarını hissettim. Yumuşak etime çarpan nefesi damarlarımda kontrolsüz bir ateş gibiydi.

Fısıldadığında midem kasıldı. “Sence senin küçük oyununu göremiyor muyum, aşkım?” Fallon elini eteğimin altına götürerek atıştırmalık cebimi yana itti ve önce bacağıma usulca okşadı, ardından da popomu kavrayarak beni kendine sürttü. “Sen istediğin kadar reddet beni, ikimiz de bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz. O zamana kadar da senin o duvarlarını tek tek kırmanın hazzını tadacağım. Kıyafetlerini dişlerimle parçalarken de puan saymaya devam edecek misin, çok merak ediyorum. Sonra seni yere mıhlayacağım, ellerim o dolgun memelerini okşayacak, dudaklarım onları öpecek, emecek... ta ki

uçları dilimin altında sertleşene kadar. Ardından sivri dişlerimi üstlerinde usulca gezdireceğim...”

Zihnim ellerime onu ittirmelerini, aramızdaki bahsi daha başlamadan kaybetmemem için bu âna bir son vermelerini emretmeye çalıştı ancak dilini boynumda gezdirirken ona daha da sıkı tutunmaktan başka bir şey yapamadım.

“...Bu kalın bacakların arasına yerleşmeden önce seni inletecek o hassas noktaların hepsini bulana kadar bütünü bedenini öpeceğim.”

Boştaki eli bir süre bacaklarımı okşadıktan sonra tekrar popoma kaydı. Boğazından boğuk bir inleme döküldü, ardından boynumu nazikçe ısırdı. “Birlikte yıkanırken başımı bunların arasına gömmemek ne kadar zor oldu, biliyor musun? Bana iblis diyorsun, Tavşancık ama buradaki zalim sensin. Uzansam dokunacağım o tatlı amını kullanarak benimle dalga geçiyorsun.” Parmakları bacaklarımın iç kısmında hareket edip can alıcı noktamın birkaç santim ötesinde durduğunda titredim.

“Amının tadına baktığımda bana kaç puan vereceksin? Onu boydan boya, yavaş yavaş yalayacağım, klitorisindeki o küçük mücevheri bulana dek derinlere ineceğim ve... sonra şiştiğini hissedene kadar dilimle daireler çizeceğim. Yalayacağım, okşayacağım... ta ki sen bu bacakları başımın etrafına sımsıkı sarsana, beni boynuzlarımdan yakalayıp daha da derinlerine yönlendirene kadar. Sonra seni emeyeceğim. Ama rahatlamaya ulaşacağın kadar değil. Yalvardığını görmek istiyorum, anlıyor musun? O kadar nazik... o kadar hassas emeyeceğim ki seni... sonunda bana karşı temkinli davranmayı bırakıp içinde sakladığını adım gibi bildiğim o ateşli fettanı göstereceksin. Sonra dilimi içine sokacağım... tadına bakacağım... klitorisini okşarken seni tüketeceğim. Tir tir titreyene, sana sahip olmam için haykırana kadar da durmayacağım. Sen kendini bana açana kadar sana ne kadar eziyet edebileceğimi ölçeceğim. İşte ondan sonra nezake-

tim son bulacak. İçine girip seni sertçe becereceğim. Hafızana kazınana kadar her santimimi içine almanı sağlayacağım. Sen böylesini seversin, öyle değil mi aşkım? O sahte tanrıçana uysal bir kuzu olduğun yalanını söyleyebilirsin ama ben yemem.”

Başparmağı iç çamaşırımı kaydırıp kadınlığımı yalayınca haykırdım.

İblis kürekkemiğimi dişledi, ardından öpücükler kondura kondura boynuma doğru ilerledi. Mantıklı bir düşünce üretme çabasıyla çaresizce çırpınırken karşımdaki adamın bu tatlı ihlali tenimi yaktı. Başparmağı kadınlığımın kıvrımlarını okşarken güçlkle yutkundum. Biraz daha derine inebilmek için çok hafifçe araladı. *Hay sikeyim, neden bu kadar harika hissettirmek zorunda ki?*

“Fallon... dur.” Sözlerim güçbela duyulacak bir fısıltıdan ibaretti ama hareketleri ânında durdu.

Fallon titrek bir nefes verdi. “Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum, Cinnamon.” Dudaklarından adımın dökülmesi beni neredeyse dağıtacaktı. “Ne kadar zamandır senin gibi birini bekliyordum, bilemezsin. Benden ne yapmamı istediğini söyle yeter. Sana çok iyi hissettireceğim.”

“Bırak.” Bedenim arzuyla titriyordu; ondan hemen uzaklaşmam gerekiyordu. Başını omzuma yaslayarak hayal kırıklığıyla inledi. Derin bir nefes aldıktan sonra beni bıraktı. Ancak bacaklarım arabanın zemininde dengeyi bulmakta zorlanınca bana tekrar yardımcı oldu. Atları durdurmaya bile kalkmadan aşağı atlayıp nehre koştum. Başımı suya daldırdım. Soğuk su bedenimdeki arzunun büyük bir bölümünü yıkayıp götürdü.

Fallon’ın arkamdan yaklaştığını duyabiliyordum. Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. “Yüz puan.”

“Ne?”

“Sadece... atların yanına dön, beni biraz yalnız bırak. Ben de sana yüz puan vereyim.”

Teklifimi kabul edip etmediğini görmek için dönüp bakmadan bir süre kıyıda oturup başımı ellerimin arasına aldım ve acı gerçeğı idrak ettim: *Bu iş sona ermeden bir iblisi becereceğim.*

YEDİNCİ BÖLÜM

Wandermere kesinlikle kocamandı. Sokakları canlıydı, mallarını satan seyyar satıcılarla ve gezinip duran insanlarla doluydu. Kapıdan girer girmez Fallon da ben de (daha çok Fallon) tuhaf bakışlara maruz kaldık. Ancak bir sorun çıkmadan içeri girmiştik. Bir parçam yanımda bir iblisle şehide gezmeme karşı çıkılmasını beklemişti ama belki de büyük şehirlerde işler biraz daha farklı yürüyordu.

Kadının biri bir satıcının egzotik kürklerine biçtiği fahiş fiyatlarla ilgili bağıırıyordu. Satıcı bu muhabbetten sıkılmış gibiydi ama gözüm tezgâhına dizdiği tuhaf postlara takılmıştı. Hayvan kürkleri gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Birçoğunun birkaç kuyruğu vardı, diğerlerindeyse daha önce hiç görmediğim desenler.

Fallon dişlerini sıkarak kalabalığı taradı. “Bu bölgede birkaç başka iblisin daha kokusunu alıyorum ama onları hiçbir yerde göremiyorum.”

“Kimse paniklemiş görünmüyor. Şehrin saldırı altında olmadığına bahse girebilirim. Belki de içeri birkaç küçük iblis sızmıştır, olamaz mı?” diye sordum.

Fallon etrafımızdaki kalabalık şehri taramaya devam ederken tedirgin bir ifade takındı. “Her ihtimale karşı dikkatli olmalıyız. Yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi geliyor.”

Muğlak. “Peki, bir han bulup biraz soluklanalım diyorum.”

Üzerinde birkaç yön tabelası bulunan tahta kazığı gösterdim. İlk üç levhada hiçbir benim için bir anlam ifade etmeyen belediye binası ile birkaç sokak ismi yer alıyordu. Ama son dört levha gezginler için daha faydalı yerleri gösteriyordu. Dört numara doğruca pazaryerini işaret ederken beş numarada “Yağmala ve Rahatla” yazıyordu, ki orası da sanırım... genelevdi? Neyse ki altıncı ve yedinci levhalar “Değersiz Ceylan” ve “Dramatik Andık” adlı iki hanın reklamıydı. “Bu işletmelerin isimlerini kim koymuş?”

“Andık ne ki?” diye sordu Fallon.

“Hiçbir fikrim yok.” İki tabela da sağ tarafı gösterdiğinden at arabamızı geniş yolda yönlendirdim. Sokaklar yan yana iki at arabasının rahatça geçebileceği genişlikte yapılmıştı. Sağdan giderek kimseye engel olmamaya çalıştım. “Değersiz ve Dramatik arasında bir tercihin var mı?”

İblisim omuz silkerek arkasına yaslandı. “İkisi de o kadar çekici gelmedi. Daha yakın olan bana uyar.”

Tombulca bir kadın arabanın benim bulunduğum tarafına koşup elini oturağa vurarak yerimde sıçramama neden oldu. Omuzlarının üstüne sade bir ceket atmış, iki yanında sarı detaylar bulunan kahverengi bir korse giymişti. Parlak sarı eteği koyu teniyle hoş bir zıtlık oluşturmuştu. Yanakları kıpkırmızıydı ve soluğunu toplamaya çalışıyordu.

“Affedersiniz, hanımefendi!” diye bağırdı. “Bir han bakıyorsanız Dramatik Andık’tan iyisini bulamazsınız! Değersiz Ceylan’daki o salatalık turşuları sizi bitli yataklarda uyutur. Tabii yemek dedikleri o yapış yapış hastalık yuvasından sağ çıkabilerseniz!”

Duyduğum en agresif satış konuşması. “Peki, bana uyar, Dramatik...”

“YAVAŞ OLUN!” diye bir bağırtı geldi arabanın diğer tarafından.

“Of, yine ne var?” Fallon onun tarafına doğru ilerlemeye başlayan genç adama kaşlarını çatarak baktı. Adamın üzerinde de beyaz bir ceket vardı. Ama gömleği ve pantolonu koyu mordu. Yeni gelen adam, kadına sanki kötülüğün vücut bulmuş hâliymiş gibi ters ters baktı.

“Çorbanızda salyalar olmasından hoşlanmıyorsanız Dramatik Andık’taki o denyolara hiç bulaşmayın!” Bunu duyunca tombul kadının yüzü biraz daha kızararak kızıl saçlarıyla aynı tona büründü ve adama dişlerini gösterdi. Kadının morlar içindeki hasmıysa muzaffer bir tebessümle bakışlarını kadından bana çevirdi. “Evcil iblisinin ahırda kalması gerekecek tabii ama en iyi odalarımızdan birkaçı müsait!”

Ah, olamaz.

“Evcil mi?” Fallon’ın sesi sakindi ama sorusu iliklerimi dondurdu. *Bu manyaklar sahiden de evcil hayvan olarak iblis mi besliyordu?* Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu aklım almıyordu. Abilerim baharatlarımızı satmak için sürekli şehre gelip giderlerdi ama bir kere bile etrafta tasmayla dolaştırılan bir kurtadam gördüklerinden bahsetmemişlerdi. Canavarın biri Boohail sınırlarına yaklaşacak olduğunda köyün korucuları onu uzaklaştırır ya da öldürürdü. Fallon hariç. Benim kötü adam yancım onları genç yaşta toprağın altına göndermişti.

Andık taraftarı başını geriye atarak bir kahkaha koyuverdi. “Hah! Ne müşteri memnuniyeti ama!” Kırk yıllık arkadaşmışız gibi bacağıma vurarak sırtıttı. “Sen iyisi mi bizde kal, canım. İblisin için gıcır gıcır yeni bir tasma da veririm sana. Gördüğüm kadarıyla tasma yok. Aman şehir muhafızları görmesin. Cebini doldurma hevesindeki bir muhafıza denk gelirseniz sağlam ceza yersiniz. Gerçi ben hükümetin mallarımızı nasıl kontrol altında tutacağımız konusunda söz hakkı olmaması gerektiğini düşünüyorum.”

“Ah, duydun mu, Tavşan? Gıcır gıcır bir tasma!” Fallon’ın sesi daha neşeli bir hâl alırken bu iki geri zekâlı çenelerini biraz daha kapamazsa bunun girecekleri son tartışma olacağına dair bir hisse kapıldım.

Kadın başını eğerek Fallon’a baktı. “O iblis az önce konuştu mu?”

Siktir. Yakalanmış iblisler konuşamıyor mu? Şimdi düşündüm de daha önce akıllı bir yaratık bahsi geçtiğini hiç duymamıştım. Volsog Kapısı en son açıldığında henüz çocuktum. Birkaç zayıf iblis köyüme sızmıştı ama hızla halledilmişlerdi. Hiçbirinin de konuştuğunu hatırlamıyordum.

Araya girmek için elimi kaldırdım ama Ceylan taraftarı sözlerine devam etti. “Ah, tabii ya, siz pis iblislerin hanınızda başı boş gezmesine izin verirsiniz! Tıpkı o tiksiniç andığa izin verdiğiniz gibi!” Tekrar bana dönüp başparmaklarını havaya kaldırdı. “Boş ver onu sen. İblisin ahırlarımızda gayet rahat edecek. Hatta maskotumuz olan ceylanı da sevebilirsin!”

“Kimse sizin o aptal Gwendolyn’inizi sevmek istemiyor, Tyrice!” diye bağırdı rakibi. Galiba aralarında kan davası Fallon’m konuşabilmesi ihtimalinden daha önemliydi.

Tyrice’in gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Onun adını sakın o pis ağzına alma!”

“KESİN!” diye bağırdım buna bir son verme ihtiyacı duyarak. “Hanımefendi, lütfen bizi Dramatik Andık’a götürün.” Tyrice’e dönerek bir parmağımı ona doğru salladım. “Kimseyi ahırda kalmaya zorlamamalısınız. Berbat bir işletme anlayışının yanı sıra ayrımcılık bu.” Bana inanamaz gözlerle baktı, sonra oflayarak çekildi.

Kadın sırtıttı, arımdan yumruğunu tekrar koltuğa vurdu. “Şahane seçim, hanımefendi!” diye haykırdı.

Fallon’ın sıkılmış yumruğunu elime aldıktan sonra kadın duymasın diye ona doğru eğilerek fısıldadım. “Sorunları ne bil-

miyorum ama burada uzun süre kalmayacağız. Şimdilik lütfen sükûnetini korumaya çalış.”

Fallon yüz ifadesini toparlamak için bir süre gözlerini kapadı. Omuzları gevşedi. Gözlerini tekrar açtığında ardındaki o hafifçe maskelenmiş öfkeyi görmemek imkânsızdı. Şimdilik böyle idare etmek zorundaydı.

“Şey, hanımefendi?” diye seslendim yolu gösteren hancı kadına.

“Adım Usha, canım,” diye cevap verdi kadın.

“Usha, rica etsem bana yol arkadaşımın neden tasmaya ihtiyacı olduğunu açıklar mısın?” Kadın dürüst bir tipe benziyordu. Ondan alabileceğim her bilgi kırıntısının çok faydasını görebilirdim. Cumin mallarımızı satmak için Wandermere’ye gidip gelse de burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda konuşma zahmetine hiç girmemişti. Bize sadece başına açtığı belaları anlatmaktan hoşlanıyordu.

Usha şaşkın bir bakışla arkasına döndü. “Buralardan değilsin demek?”

“Değilim, Boohail’den geliyorum.”

İleriden daha sakın bir yola saptı. Sonu gelmez dükkânlar yerlerini küçük evlere ve tek tük serpiştirilmiş barlara bıraktı.

“Boohail ha? Şimdi anlaşıldı,” dedi Usha başını onaylar gibi sallayarak. “Bu bölgedeki evcil iblisler sahiplerinin kim olduğunu belirten tasmalar takmak zorunda. Tutma büyüsü patlarsa da birilerini ısırmaya başlarlarsa diye. Kimin suçlanacağı anlaşılabilir diye işte, bilirsin.”

“Ah, tutma büyüsü. Elbette bu durumda tasma ve oda için minnettarım.” Fallon’ın yanımda sinirlendiğini hissedince elini daha sıkı tuttum ve kendini tutabileceğini umdum.

Bu insanlar iblisleri kontrol etmenin bir yolun biliyorsa bu şehir düşündüğümünden daha tehlikeli demektir. Fallon’ın tepesinin atması ve burayı ateşe vermesi kimsenin işine gelmezdi.

Yapmak için geldiğimiz şeyi bir an önce halledip gitmek en iyisiydi.

“Peki tapınağın ne tarafta olduğunu biliyor musun? Yarın gidip saygılarımı sunmak isterim.”

“Sizin oralardakiler de pek sadık insanlar, değil mi?” dedi gülümseyerek. “Tapınak şehrin doğu tarafında, belediye binasının hemen yanında. Anayoldan şehir merkezine dönersen oradaki tabelalar sana yardımcı olacaktır.”

Usha ilk katı tuğla duvarlı olan üç katlı bir binanın önünde durdu. Diğer iki kat kırmızı panjurları ve eğimli kırmızı çatısıyla tatlı, sarı bir kulübeye benziyordu. Kapının üzerindeki tabelada koca bir bardaktan bira içen ve andık olduğunu tahmin ettiğim bir şey çiziliydi. Hemen yan tarafta aynı renklerde bir ahır vardı.

“İşte burası!” dedi Usha gururla. “Wandermere’in bu yakasındaki en iyi han!”

Hemen arkamızda adamın birinin alayla ofladığını duydum. “Aynen. Gevezelik edip duran budalaları ve cıvık domates soslarını seviyorsan.” Arkamı döndüğümde Tyrice’in caddenin tam karşısındaki hanın mor duvarına yaslandığını gördüm.

Fallon’la birbirimize baktık. “Dalga mı geçiyorsunuz? İki han birbirinin tam karşısında mı yani?” Sürekli atışıp durmalarına şaşmamalıydı. Tyrice sanki cephede onun düşmanıymışız gibi ters ters baktı bize. Sanırım onun için gerçekten de öyleydik. Değersiz Ceylan’ın kapısının üzerinde de kendi maskotu gururla sallanıyordu. Penceredeki tahta bir tabelanın üzerinde, “ANDIK’IN ETLİ GÜVECİ O KADAR PİŞMEMİŞ Kİ HAYVANDAN HÂLÂ MÖÖ SESLERİ GELİYOR!” yazıyordu.

Siktir. Bu kin bayağı derinlere kök salmış.

“Sen o ihtiyar budalaya kulak asma,” dedi Usha eliyle onu savuşturarak. “Atlarını ahıra bağla, sonra da bankonun orada

beni bul. Odanı hemen hazırlatıyorum.” Sözünü bitirir bitirmez hızla içeri girdi.

Pencereden bakınca onun da tahta bir tabela seçip üzerine bir şeyler karaladığını, sonra da pencereye koyduğunu gördüm: “KOLE FERRY’NİN BURNU MUTLULUK TOZUNA ÖYLE BİR BATMIŞ Kİ GÜL ÇALISININ KOKUSUNU YABAN DOMUZUNUN KIÇINDAN AYIRAMAZ!”

Tyrice tabelayı okuyunca kıpkırmızı kesilerek ayağını yere vurdu. “Babamı karıştırma! Onun neler çektiğini bilmiyorsun!”

Usha ânında camı açıp bağırdı: “Kokain! Bir sürü kokain çekti!”

*

Küçükken en sevdiğim macera hikâyesi Troy ve Dev Kral’dı. Troy, koca cüsseli kötü Kral Throllkog’u yenme görevini üstlenen cesur bir şövalyeydi. Aşâğılık dev birkaç güzel kadını kaçırmış ve bir dağın tepesindeki kalesine kapamıştı. Troy’un o kaleye sızmasının en kolay yolu uzun, uçuş uçuş bir elbise giymiş genç bir kadın kılığına girerek kaçırılmasıydı. Doğal olarak, bu sadece bir hikâye olduğundan, planı işe yaramıştı. Kızların hepsi kurtarılmış ve Troy da gerçek bir kahraman olarak takdir görmüştü. Ancak ben arkadaşlarının ona o lanet elbiseyi giydirmesinin ne kadar zor olduğunu düşünüp dururdum. Hani hikâyenin o kısmına takılıp kalmış gibi hissederdim kendimi.

Fallon kafese tıkulmuş bir orman kedisi gibi benden uzaklaştı. Elimdeki basit deri tasmaya öyle dramatik bir tepki vermişti ki gören de ölümcül bir zehir tutuyorum zannederdi. Gerçi Dramatik Andık’ta kaldığımızdan tepkisi duruma da uygun sayılırdı.

“Lütfen?”

Bir adım daha geriledi. “Tavşan, sen o tasmayı boynuma geçiremeden bütün şehri yakıp yıkarım.”

Tavşan’a geri döndük demek.

“Bak, burada sadece bir sonraki kadehi kırana kadar kalacağız. Ama dışarı adım attığımız gibi tutuklanırsan işimizi halledemeyiz.”

Bütün sabahı böyle geçirmiştik. Usha bir gece önce sözünü tutarak bana odayla birlikte bir tasma da vermişti. Fallon bir yerlere giderse falan diye üzerine adımı da kazımişti. Fallon’ın çekincelerini tamamen anlıyordum. Onur kırıcı ve saçmaydı ama bu yolculuğun kolay olacağını kim söylemişti ki?

“Ya da tapmağa giderken yolda bütün bu şehri ve içindeki herkesi yerle bir edebilirim. Böylece onların saçma oyunlarına göre oynamak zorunda kalmayız. Yoksa bana köle tacirlerine sempati beslediğini mi söyleyeceksin?” Son cümlesini küfreder gibi söylemişti.

Elimden geleni yapsam da diplomasi zırhımda küçük bir çatlak belirdi. “Bana bak, kahretsin, burada elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Burada olmayı baştan beri istemediğim düşünülünce... hayır, bir avuç köle tacirinin ölmesini hiç ama hiç umursamıyorum fakat sen köle tacirlerinin kontrolü altında belirsiz miktarda iblisin bulunduğu bir şehri ele geçirebileceğine inanıyor musun? O kadar güveniyor musun kendine?”

Ayağımı yere vura vura odamızın küçük penceresine gidip perdeleri açtım. “Güveniyorsan hiç durma, buyur ateş saç.”

Sözlerimi düşünürken bir süre duraksadı, ardından dişlerini sıkarak öfkesini dizginledi. “Bu iş bittiğinde bu insanlara merhamet göstermeye hiç niyetim yok.”

“Büyü kalktığında sanırım şehirdeki diğer iblislerle birlikte sıraya girmen gerekecek.”

Usha’yla konuştuktan sonra Wandermere’deki limanlardan ailemin şehirde sattığı baharatlardan çok daha fazlasının ihraç

edildiğini öğrenmiştim. Bu şehirdeki büyücüler sahte tanrıçanın lanetine başka bir uyarı notu eklemenin bir yolunu bulmuş, iblislerin efendilerine itaat etmesini sağlamışlardı. Yakalama süreci ölümcül ve meşakkatliymiş. Dolayısıyla çok az kişi nasıl yapılacağını biliyormuş. Büyüden kurtulan bir iblisi tekrar büyülemeyi bilenlerin sayısıysa daha da azmış. Tasmalar o yüzden bu kadar önemliymiş. Ahmağın teki evcil iblisini kontrol altında tutamazsa iblis taşkınlık yapıp bütün şehri yerle bir edebilirmiş.

Fallon bir elini uzun, siyah saçlarından geçirerek derin bir iç çekti, ardından da tasmayı aldı. “Halledelim o zaman şu işi.”

Yanımdan hızlı adımlarla geçip kapıyı açtığında Usha’nın bizi dinlediğini gördü. Hancı şaşkınlıkla gerilerken tepside tuttuğu iki kâse çorbayı az kalsın dōkecekti.

Doğrularak başını kaldırıp Fallon’a baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ah, merhaba! Ben de... belki acıkmışsınızdır diye düşünmüştüm, o yüzden biraz çorba getirdim!” Usha tepsiyi Fallon’ın göğsüne doğru iterek gergin bir kahkaha attı.

Fallon tepsiyi almak için herhangi bir şey yapmayınca Usha huzursuzca kıpırdandı. “Ne kadarını duydun?” diye sordu Fallon.

Usha güçlkle yutkundu. “Şey... hepsini. Bir kadehi yok etme, şehri yakıp yıkma kısımları ve bir de... hah, sahte bir tanrıça varmış. Öyle miydi? Myva’nın hayranlarından değilsiniz galiba. İtiraf edeyim, pek de aktif bir tanrıça değil ama...”

Kılıcına uzandığını görünce ileri atılıp iblisin kolunu tuttum. Usha çığlık atarak geriledi, sırtı koridorun duvarına çarptı. “Tavşan, bırak,” diye uyardı Fallon karanlık bir tavırla.

İki kolumu da kılıcı tutan koluna sımsıkı dolayarak başımı iki yana salladım. “Hadi hepimiz biraz sakinleşip bir nefes alalım! Kimsenin kılıç sallamasına falan gerek yok. Usha, yemin ederim ki sana her şeyi açıklayabilirim!”

Fallon'ı kenara ittikten sonra Usha'yı hayatımın cehennem gibi geçen son bir haftası konusunda bilgilendirdim. Kadın odayı kaplayan yatağa oturup gözlerini boşluğa dikmişti. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı, sonra akıllılık edip vazgeçti.

“İyi misin, tatlım?” diye sordum bir elimle omzuna hafifçe vurarak.

Fallon ikimize de aldırmadan masanın üzerinde duran çor-bayla ilgilenmeyi tercih etmişti.

Usha derin bir nefes alıp gözlerini kırıştırdı. “Tabii ki iyi-yim!” dedi gülümseyerek. “Nedir ki yani? Tanrıça sahte, iblisin normal bir insan gibi konuşabiliyor, bütün hayatım bir yalan-dan ibaret ama ne olacak! Şahaneyim!” Bedeni gergin kahka-hasıyla sarsıldı.

“Belki biraz zamana ihtiyacın vardır?”

Ayağa kalkıp üstünü silkeledi. “Hayır, hayır. Olan oldu.” El-lerini silkerek masada oturan Fallon'a yaklaştı. Fallon başını kaldırıp sıkılmış bir ifadeyle ona baktı ama yemeğine devam etti. “Sen... konuşabiliyorsun,” dedi Usha ağır ağır. “Üstelik... öyle basit birkaç kelimeden de bahsetmiyoruz. Mantıklı cümle-ler kuruyorsun, öyle mi?”

“Akıldan yoksun çılgınlıklarımı salı günlerine saklarım genel-de,” diye yanıtladı Fallon sakince.

Usha önce gerginlikle bir elini yanağına götürdü, ardından tekrar eteğini düzeltti. “Peki, o hâlde senin ve diğer iblisle-rin karmaşık düşünceleri olması akla yatkın. Tıpkı bizim gibi umutları ve hayallerinizin olması. Yani sadece... bilinçsiz yara-tıklar değilsiniz?”

Fallon gözlerini devirerek başını eline yasladı. “Öyle görü-nüyor.”

“Vay anasını.” Hancı odada volta atmaya başladı.

Belki de bir yalan uydurup Fallon'ın özel bir durumu oldu-ğunu söylemeliydim. Böylece Usha'yı olayların dışında bıraka-

bilirdik. Gerçi Fallon'ın sırf susturmak için kadını öldürmeyeceğinin garantisi de yoktu. Usha biraz uçuk bir tipti ama buraya adım attığımızdan beri ondan nezaketten başka bir şey görmemiştik.

Biraz sonra ayağını yere vura vura tekrar Fallon'a doğru ilerledi. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldıktan sonra başını önüne eğdi. "Özür dilerim!"

"Ne?" dedik ikimiz aynı anda.

Usha cevap verirken başını kaldırmadı. "Özür dilerim. Her ne kadar kendim herhangi bir köle edinmemiş olsam da pratikte bunun yanlış olduğuna dair bir düşüncem de olmadı. İblislerin akıldan yoksun hayvanlar olduğunu varsaydım hep ve bu yanlıştı. Myva'nın kadehini yok etmek laneti ortadan kaldıracak madem, burada bulunduğunuz sürece size yardımcı olmak isterim."

Vay be. İş nerelere geldi bak.

Fallon sandalyesinden kalkıp bir elini Usha'nın omzuna koydu. Usha irkilerek Fallon'a baktı. İblis sadece, "Teşekkür ederim," dedi.

"Hey, Usha," dedim. "Bu durumdan şikâyetçi değilim ama neden bize yardım etmeyi kabul ediyorsun?" Endişe tekrar zihnime sızmıştı. Hemen bizim tarafımıza geçmek için hiçbir nedeni yoktu. Bizi tanımıyordu bile.

Hancının gülüşü soldu. Bakışlarını yere eğdi. Ellerini eteğinin önünde kavuşturmuştu. "Hayvandan beter muamele gören tamamen akıllı başında varlıkların yanından farkında bile olmadan geçip hiçbir şey yapmadım. Zincirin ucundaki ben olsaydım, gerçeği bildikleri hâlde yanımdan geçip giden ve hiçbir şey yapmayanların büyük canavarlar olduğunu düşünürdüm."

Cevabı karşısında bir süre diyecek bir şey bulamadım. Ama haklıydı. Mantığı basitti ve birinin bütün dünya görüşünü değiştirmenin sıradan bir şeymiş gibi görünmesine neden oluyor-

du. *Belki de öyle olmalı. Çatışmadan uzak durmayı ve kendi hayatımı huzur içinde geçirmeyi tercih etsem de ben de gözlerimin önünde acı çeken birinin yanından geçip gidebileceğimi sanmıyorum.*

“Ee,” dedi Usha bana doğru dönerek. “Plan ne?”

Doğru. İnsanlar böyle durumlarda genelde o şeyden yaparlar. Peki, düşünelim. “Tapınak ne kadar iyi korunuyor? Sıradan bir insan öylece içeri girebilir mi?”

Hancı düşünceli bir ifadeyle başını yana eğdi. “Sen girebilirsin fakat tapınak büyücü salonuna bağlı. Sürekli tapınağa girip çıkıyorlar. Kadehi kırmana pek hoş bakacaklarını sanmam. Ufak bir çocuktan daha büyük iblislerin tapmağa yaklaşmasına izin verilmiyor. Ama turistlerin içeri girmesi görülmemiş şey değil.”

“Büyücüler yolumuza çıkarsa onları öldürürüm, olur biter.” Fallon bunu söylerken sırtıttı. Usha ondan biraz daha uzaklaştı. Kadını suçlayamazdım.

İblise gözlerimi devirerek bakıp başımı iki yana salladım. “Hayır. Öncelikle koruyucu büyü bozulana kadar tapınağa giremezsin. İkincisi, girebilsen bile o büyücülerin iblisleri nasıl kontrol altına aldıklarını bilmiyoruz. Üçüncüsüyse yanında taşıdığın tarçın seni korumaya yetmeyebilir.”

Fallon ellerini yumruk yaparak hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Seni oraya yalnız gönderecek değilim. Kadın geçen seferki gibi muskasını korumak üzere hortlağımı gönderirse seni korumak için orada olmam gerek.”

Yaa, koca adam beni önemsiyor.

Usha çenesini sıvazlayarak yeniden volta atmaya başladı. Bir dakika kadar sonra başını kaldırıp yüzünde bir sırıtışla bize döndü. “Belki de Cin’in yalnız gitmesine gerek yoktur!”

“Aklında ne var?” diye sordum.

Ellerini keyifle ovuşturdu. “İkinizin birlikte geldiği araba sıradan tüccar arabalarına benziyor!”

“Öyle zaten,” dedim nereye varacağını anlamaya çalışarak.

“Aynen işte! Ben sizin arabayı mallarınızdan bazılarını satmak için büyücü salonunun önüne çekerim. Tanışıklığımız olduğundan benden şüphelenmezler. Sen içeri girip kadehi kaparken Fallon da arabanın arka tarafında saklanır!”

Heyecanla yataktan fırladım. “Kadehi kırmaya çalışana kadar Myva’nın ruhu bile duymaz! Büyücüler Fallon’ın arabada olduğunu anlamadan kadehi kırabilirsek bir şansımız olur!”

“İyi de senin elinde kadehle öylece çıkıp gitmene izin verecekler mi?” diye sordu Fallon.

Omuzlarım çöktü. “Siktir.”

“Yok olduğunu anlamayacaklar,” dedi Usha sırtarak. “Pazaryerinde tanrıçanın kadehinin replikalarını bulabilirsin. Turistler o tür şeylere bayılıyor. Ben dışarıda biraz yaygara koparırım, sen de gerçek kadehi sahtesiyle değiştirirsin. Kiki’yi falan kışkırtırım, bir şeyler yaparım.”

“Kiki kim?” İçeri girdiğimizden beri çalışan başka birini görmemiştim. Han epey küçüktü. Kardeşinden falan bahsettiğini düşündüm.

Usha başını koridora uzatarak bir ısıklık çaldı. Enerjik bir gürültünün ardından kapıda kuyruğunu sallayan tuhaf bir yaratık belirdi. Yedek parçalar bir araya getirilerek yapılmış bir köpeğe benziyordu. Yaratığın sırtı kürekkemiklerinden aşağı doğru eğimliydi ve kamburu çıkmıştı. Yüzü kısıydı ve bir jaguarinkine taş çıkaracak kocaman dişleri vardı. Yaratığın başı Usha’nın göğsüne doğru uzandı ve kadının yüzünü okşayabilmesi için eğildi. Usha ellerini yaratığın dağınık tüylerinde gezdirdi. Sırtının ortasından başlayıp karnına doğru gitgide noktaya dönüşen uzun çizgiler vardı. Korkunçtu. Gözlerimi kısıncı biraz tatlı görünüyordu gerçi ama genel olarak korkunçtu.

“Bu bizim maskotumuz Kiki!” dedi hancı gururla. “Kendisi kısa suratlı bir andık ve kalabalıkları güldürmek konusunda asla başarısız olmaz.”

Kiki bir süre Fallon’la bana baktıktan sonra dilini ağzından çıkararak şapşal şapşal sıırttı. Canavar gibi kocaman bir yaratığın böyle aptalca bir surat yapması fazlasıyla gülünçtü. Kendimi tutamayıp güldüm. Kiki de beni şaşırtarak kahkahama karşılık verdi.

Gülüşümüz ona bulaşırken Fallon yanımda homurdandı. “Daha önce hiç bu kadar komik bir mahluk görmedim.”

Yaratık duyduklarına katılıyormuş gibi başını arkaya atarak daha da güldü.

Usha parıldayan gözlerle bize baktı. “Gördünüz mü? Kalabalığın başka şansı olmayacak.”

Düzenleme
Ny.ozlem

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazar tezgâhlarından birinde acayip bir şey pişiriyorlardı ve ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Etlerin ve peynirin kokusu neredeyse transa girip peşlerinden süzölmeme neden olacaktı. Usha ve Fallon şüphe çekmemek için tapınağın önüne benden bir saat önce konuşlanmaya karar vermişlerdi. Bu da demek oluyordu ki biraz boş zamanım ve o boş zamanı nasıl değerlendireceğini bilecek kadar boş bir midem vardı.

Neyse ki Usha sahte bir kadeh bulmanın işin en kolay kısmı olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Pazaryerine adım atar atmaz hevesli satıcılar taze et kokusu almış kurtlar gibi turistlerin başına üşüşüyordu. Beni de es geçmediler.

Girişteki birkaç dükkâna baktıktan sonra ayı tuzağı gibi güçlü bir kavrayışla kolumu tutan yaşlı bir kadın beni dükkânına sürükledi. İçeride ihtiyacım olan kadeh de dahil olmak üzere her türlü biblo vardı. Renk renk olduklarını da belirteyim. Konu mallarını satmak olunca Wandermerede ki insanların hiç şakası yoktu.

Kullanacağım yemi çantama düzgünce yerleştirdikten sonra kadın beni yeni bir elbiseye, güzel ayakkabılara ve süslü bir şapka ihtiyacım olduğuna ikna etmeden müsaade isteyip çıktım.

Etrafa leziz kokular saçan bir yemek tezgâhının önünde durduğumda midem bir savaş narası attı. Tezgâhın tepesinde kalın harflerle “Nachos” yazıyordu. Abim buraya geldiğinde böyle bir şey yediğinden bahsetmişti ama ben hiç tatmamıştım.

Tezgâhın başındaki iriyarı, kızıl saçlı adam, “Ne vereyim, hanımefendi?” diye sordu.

Siktir, daha menüyü bile okumamıştım. “Bir nacho alayım, lütfen.”

Bir kaşını kaldırıp baktı. *Tek satılmıyor mu acaba?* Adam iç geçirerek, “Küçük mü istersiniz yoksa kovada mı?” diye sordu.

“Kovada mı satılıyor?” Afallamıştım. “Evet, bir kova lütfen!”

Adam uzattığım parayı alırken homurdandı. Bir süre ortadan kaybolduktan sonra rüyaların yapıldığı kumaştan bir şeyle geri döndü. Üçgen şeklinde mısır cipsleri kıyma ve peynir yığınyıyla karıştırılmıştı. Kovanın sapına bir bez bağlanmıştı, şüphesiz bu şaheserin doğurabileceği korkunç kirlilikten müşterileri korumak adına alınmış bir önlemdi.

Adama reverans yaparak teşekkür edip pazar boyunca ilerlemeye devam ettim. O arzuların şekil bulmuş hâllerıyla dolu kovadan aldığım bir lokma bütün bu yolculuğa değer dememe yetecekti neredeyse. Ayağımı hanımefendilere yaraşır bir zarafetle sürüyerek etrafta gezindim. Wandermere’de insana her yeri gösteren tabelalar olduğundan kaybolmak gibi bir endişem yoktu.

Acı dolu bir inleme beni kapıldığım gıda sarhoşluğundan çıkardı.

“Dönüş, seni çürümüş pire torbası!”

Bir tabakhanenin önünde heybetli, siyah saçlı bir adam kırbacını kaldırıp hemen önündeki bağlanmış adama indiriyordu. Adam çığlık atarken dehşetle nefesimi tuttum. Saldırgan kırbacını bir kez daha kaldırdı.

“Kes şunu! O zavallı adama ne yapıyorsun sen?”

Onlara doğru koştum ama adamın kurbacının menzilinden uzakta kalmaya dikkat ettim. Durmaması hâlinde onu yere düşürmeden önce gerekirse kovayı da suratına fırlatmaya karar verdim.

Heybetli adam benim bulunduğum tarafa doğru ters ters baktı. “Adam mı? Evladım, iblis o iblis. Bu kurtadamın dönüşmesini sağlamaya çalışıyorum ki kürkünü alabileyim.” Raflarında güzel kürkler bulunan tabakhaneyi gösterdi.

Şehrin girişindeki dükkânlarda olduğu gibi buradaki postlar da daha önce gördüğüm hiçbir hayvanınkine benzemiyordu. Hele sırt kısmında boydan boya fildişi renginde sivri uçlar bulunan gri post. Bir diğeri kadar siyahtı ki başka bir boyuta açılan bir boşluğa benziyordu.

Tanrılar aşkına.

Wandermere’in girişinde hayranlık duyduğum o postlar iblis derisiymiş. Yanlarından hiç fark etmeden öylece geçip gittiğimi düşününce midem çalkalandı.

Yüzündeki yaralardan taze kanlar süzölen yerdeki adam acıyla inledi. O güzel sarı saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Öyle çok kana ve pislige bulanmıştı ki az kalsın adamı esmer zannedecektim. Başını çevirirken zorlanarak nefes alıyordu, sanki gözlerinin önündeki saldırganı arar gibiydi. Havaya anlamsız kelimeler savururken uzun ve sivri dişleri güneş ışığında parladı. Bedeni tıpkı Fallon’inki gibi kaslıydı ancak bu yabancı biraz daha ufaktı. Yine de onu bağlayan hiçbir şey olmasa saldırganına tepeden bakacak kadar uzun olduğundan şüphem yoktu.

Kırbaç yüzünde şaklayınca iblis mide bulandırıcı bir güm-bürtüyle yere devrildi. “Dönüşmezse derisi hiçbir işime yaramaz!” diye haykırdı derici. Sonra da kurtadamı tekmeledi.

Korkunç bir manzaraydı. Yerdeki adam iblisin teki olsa bile insan bir başkasını nasıl böyle dövebilir, aklım almıyordu. Ölüp

giderse lanetli kupayı yok etmem bu kurtadamin hiçbir işine yaramayacaktı.

“Postunun ederi ne kadar?” diye sordum içimdeki yakıcı öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışarak.

Derici durdu, sonra küçümser gibi bana baktı. “Sana ne be kadın! Sakın sırf tipi benziyor diye bu şeyin insan olduğu mavalları okumaya başlama. Aptallık etme, evlat.”

Sırtımı dikleştirerek adama ters ters baktım. “İblis nedir biliyorum. Benim ihtiyacım olan onun gücü.” Yerdeki adamı incelemek için ilerledim. “Böyle bir yaratığı öldürürsen yazık olur. Çiftliğimde çok işe yarayabilir.” Sözlerim dilimi asit gibi yaktı ancak karşımdaki çılgınlığı durduracaksa buna razıyım. “Onun için ne kadar istiyorsun?” diye sordum yeniden şişman adama dönerek.

Tombul elini sakalında gezdirdi. “Çiftlik işçisi ha? Kurtadamlar sahiden de epey güçlü sanırım.” İç geçirdi, sonra da yerdeki perişan adama burun kıvrarak baktı. “Bu baş belası zaten bana ederinden fazla sıkıntı çıkarmaktan başka bir işe yaramıyor. Eh, madem öyle diyorsun, on beş gümüş ver, iblisi al götür.”

Dudak büktüm. “On beş mi? Vitrinindeki daha büyük postlar bile en fazla sekiz gümüş! Üstelik bu kurt zaten yaralanmış. Yedi diyelim.” Eh, pazarlık her tüccar için sevimsiz ama kaçınılmazdı. Ama o derici buna kanacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demekti.

Adam kollarını kavuşturup başıyla yerdeki adamı işaret etti. “O vitrindeki postlar sarı değil. Böyle nadir bir rengin iki katı edeceğini düşünüyorum!”

“Çoktan lekelediğin bir postu o paraya satabileceğini düşünüyorsan sarmaşık kökündeki bir jaguardan daha delisin demektir.” Bir elimi kurtadamin üzerindeki kırbaç izlerine doğru salladım.

Derici yere tükürdü, ardından bir kûfûr savurdu. “İyi. On bir gümüş. Yanına da bu sabah yakaladığım *lamiayı* veririm. O bundan da iri. Bahse girerim ona vereceğin her işi güzelce halleder.”

Lamia da ne be? Neyse, önemli değil. İki iblis kurtarmak bir tane kurtarmaktan iyidir. “Anlaştık,” dedim para keseme uzanarak. Gıcır gıcır on bir gümüşü adamın eline sayarken kesem şingirdiyordu.

Adam elini cebine atıp küçük, mavi bir taş çıkarırken sırıttı. “Bu kurdun kontrol taşı. Diğerini de içeriden getireyim.” Hızlı adımlarla dükkânına girerek beni dışarıda kurtadamlarla baş başa bıraktı.

Yerdeki adamın yanına koşarak bir torba tarçın çıkarıp adamın burnuna doğru salladım. Koku onu rahatsız etmiş gibi geri çekildi. “Ses çıkarma, sabret. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum,” diye fısıldadım. Delici mavi gözleri bir anlığına parladı, sonra tekrar odağını kaybetti. Hızlı hareketlerle bir tutam baharat alıp doğruca burnuna sürdüm. Çılgınca hapşırınca geri çekildim. “Şimdi beni anlayabiliyor musun? Şayet anlıyorsan sakın kalman ve bana ayak uydurman gerek.”

Sarışın öksürerek doğrulup oturdu. “Ben... seni duyabiliyorum.” Sesi alçak ve gergindi. Zavallı adamın ne zamandır esir olduğunu bilmesem de ondan daha kötü durumdaki birini hiç görmemiştim.

“Güzel, seni çözeceğim, sakın beni öldürme.” Sonra yanına doğru ilerleyerek bir çakı çıkarıp elleriyle ayaklarını bağlayan ipleri kestim. Adam rahatlamayla iç geçirdi, ardından tahriş olmuş bileklerini ovuşturdu. “Şehirden çıktığımızda tasmanı da çıkaracağım.”

Kurt sanki her an onu tokatlayacakmışım gibi baktı bana. “Neden yapıyorsun bunu?”

Hayatımda duyduğum en hazin soru galiba.

“Çünkü doğru olan bu.”

Ahşap döşemedeki gıcırtilar beni dericinin geldiği konusunda uyardı. “Hâlâ esirmişsin gibi davran. Dönüyor,” diye tısladım. Ben geri çekilirken kurt da gözlerini gizlemek için başını eğdi.

“Hah, işte burada, kocaman olduğunu söylemiştim.” Derici bir halatı çekiştirerek dükkânından çıkarken nefes nefese kalmış gibiydi. Uzun boylu, uzun beyaz saçlı bir adamın kapıdan çıkarken başını çarpmamak için eğildiğini gördüm. Hatları nefes kesecek kadar keskin ve maskülendi. Buğday tenli kaslı gövdesi oldukça yumuşak görünüyordu. Gözlerim utançla daha aşağı... lanet olası bir kâbusa kaydı. Adamın gövdesi upuzun, devasa, beyaz bir yılan vücuduyla son buluyordu. Dericinin çekmesiyle bana doğru kaydı. Her zerrem arkamı dönüp kaçmamı haykırıyordu.

Yok artık. Neden yılan olmak zorundaydı ki?

Derici elime başka bir taş tutuşturup halatı bana verdi.

Ah, filé tozu aşkına. O ipin ucunda devasa bir yılanadam var. Of, bataklık örümcekleri aşkına, neden ben?

Korktuğumu belli etmeyi reddederek gözlerimi yılan yarıttan ayırıp dericiye başımla selam verdim.

“Ben gideyim o zaman,” dedim lafı uzatmadan. “Hadi kurt, gidelim.”

Arkamda sarışın adamın homurdanarak ayağa kalkmaya çalıştığını duydum. Dönüp gitmelerini sağlamaya çalışırken kendi bacaklarım da taş gibi ağırdı. Kitabı kapağına bakarak yargılamamam gerektiğini biliyordum ama yılanlar beni dehşete düşürüyordu! O kadar uzunlardı ki geldiklerini asla anlamıyordunuz ve dilleriyle tuhaf bir hareket yapıyorlardı!

Hepsine lanet olsun. Odaklan, Cin.

Bakışlarımı önümde uzanan caddeye çevirerek ipin ucunda sürünen yılanadamın sesini duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım. Birkaç dükkânın yanından daha geçtikten sonra

iki yeni yol arkadaşım ile konuşabileceğim sessiz bir sokak buldum. İki adamı sokağın biraz daha içlerine doğru götürdükten sonra kurda taş duvarın dibine yığılmış birkaç tahta kutunun üstüne oturmasını işaret ettim. Ardından su mataramı ve nachos kovamdan kalanları ona uzattım. “Bir şeyler yemeye çalış. Gücünü toplamana yardımcı olur.”

Sarışın adamın gözleri odaksız ve yorgun görünüyordu ama yine de ilk lokmasını aldı. Biraz da su içtikten sonra iştahı yerine gelir gibi oldu. Çok geçmeden yemeğin geri kalanına kıtlıktan çıkmış gibi saldırdı.

“Şey, biraz daha yavaş mı olsan? Kusabilirsin.”

Başını kaldırıp bana baktı, sonra homurdanarak yavaşladı.

İkinci yol arkadaşım ile muhatap olmak için kendimi hazırlamaya çalışırken kalp atışlarım hızlandı. Nihayet güçlkle yutkunarak arkama dönüp tepemde dikilen yılanadama baktım. Gözleri açık griydi ve tamamen boş bakıyordu. Baş sanki bir şey beklermiş gibi bana dönmüştü ama zihninden tek bir düşünce geçmediğini gayet iyi anlayabiliyordum. Tutma büyüsünün tam kapsamı bu muydu? Elimi yüzünün önünde salladım ama herhangi bir tepki vermedi.

“Sen ona bir emir vermedikçe kıpırdamaz.” Kurt suyundan bir yudum daha almak için duraksadı. “Lamialar saldırganlıklarıyla ünlüdür. O lanet büyücülerin, itaat etmesini sağlamak için bütün zihnini silmeye kalkışmış olmasına hiç şaşırman.”

Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. “Saldırganlıklarıyla ünlü,” dedim zayıf bir sesle. “Aman ne şahane.”

Belimdeki tarçın kesesine uzanırken ellerim titredi. Tarçını yılanadamın suratına yaklaştırmak için cesaretimi toplamaya çalışarak bir süre öylece durdum.

“Yine de onu salacak mısın yani? Lamia o.”

Döndüğümde sarışının çözülmesi zor bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Kutunun üzerinde hiç kıpırdamadan oturuyor,

sanki içimi görmeye çalışıyordu. Sanırım bunu beklemem gerekirdi. Daha yeni tanıştığı bir yabancıya güvenmesi tuhaf olurdu. Hele de ben onu esir alanlar gibi bir insanken.

Hayal kırıklığıyla inleyerek kendimi toparladım. Fallon, iblislerin borçlarını mutlaka ödediklerini söylemişti. Bu lamiayı serbest bırakırsam en azından yaşamama izin verilmeliydi, öyle değil mi? Tanrıça aşkına, öyle olmasını umuyordum.

Titreyen ellerimle tarçını lamianın burnuna götürdüm. Yontulmuş gibi duran keskin hatlı yüzüne odaklanırsam belki geri kalanı o kadar da korkutucu gelmezdi. Elmacıkkemikleri çıkık ve azametliydi, kemerli burnunu çevreliyordu. O çekik gözleri bana fırtınanın toplandığı gri gökleri hatırlatıyordu. Cildi inanılmaz pürüzsüzdü. Belki aramızı iyi tutarsam bana böyle mükemmel olmasının sırrını verirdi. Açıkçası benim böyle bir cildim olsa ortalıkta kibirli kibirli gezinirdim.

Adam burnunu hafifçe kırıstırsa da kıpırdamadı. Ben sabırsız bir kadın olduğumdan kesenin ağzını biraz daha açıp burnunu içine daldırdım. Burnuna ve ağzının kenarına hep tarçın yapıştı. Bu da o arzulanan öksürük krizine neden oldu. Birkaç adım gerileyerek adamın laneti sisteminden atmasına izin verdim.

Lamia gırtlğından korkunç bir tıslama kopararak hızla döndü. Gözleri şimdi saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi kısılmıştı. Korkuyla geriledim ama adam vücudunun yılan kısmını etrafına sarınca çığlğım yarıda kesildi. Beni öyle sert sıkıyordu ki doğru düzgün nefes alamıyordum. Lamia beni kendine doğru çekerken nefes alabilmek için savaştım. O öfke dolu gözleri bana öyle bir tiksintiyle bakıyordu ki her an alev alabileceğimi sandım.

“Şey, selam. Aramıza katılmana sevindim,” dedim çatlak bir sesle. Gözlerimden yaşlar dökölüyordu. “Lütfen beni yeme.”

“Bırak onu, yılan.” Kurtadam yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ayağı fırladı. “İkimizi de o serbest bıraktı.”

Beni tutsak eden yaratık kurtadama bakarken gözleri irileşti, ardından katı bir ifadeyle tekrar bana döndü. “Neden?” Sesi tok ve tehditkârdı, ki bu da daha çok ağlamama neden oldu. *Tanrılar aşkına, yılanlar çok korkutucu.*

Pullu bedeni sırtımın küt ettiğini hissedene kadar etrafımda sıkılaştı. “Benim... benim adım Cinnamon. Myva’nın muskasını yok etmek için başka bir iblisle seyahate çıkmış bir baha-ratçıyım. O, tanrıçayı sonsuza kadar öldürmek istiyor ve açıkçası ben de buna çok karşı değilim zira görünüşe göre kadın pisliğin tekiymiş. Sizi serbest bıraktım çünkü kölelik bana doğru gelmi-yor. Aynı zamanda yılanlardan ve ölümüne sıkılmaktan çok korkarım, o yüzden lütfen beni bırak!”

Bir dakika kadar sonra bedenimi saran mengene gevşedi ve yavaşça zemine indirildim. Güçlkle nefes aldım, ciğerlerime tekrar hava doldu. Rahatlayarak yere çöktüm. Korkudan hâlâ bütün bedenim tir tir titriyordu, ben de derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

Yılan benimle göz göze gelebilecek kadar eğildi. Arkama yaslandım, ne yapacağım tahmin edemediğimden nefesim ke-sildi. Ellerini kaldırıp bir süre kıpırdandı, alnı kırıttı. Bense öy-lece donup kalmıştım. Gözlerini kapayıp öne doğru atıldı.

Kolları bedenime dolanıp beni göğsüne bastırırken ciyakla-dım. *Sarılıyor mu o bana?* Bir cevap alma umuduyla kurtadama baktım ama başını iki yana sallayarak omuzlarını silkmekle ye-tindi. *Şey... Peki.* Ben de ağır ağır ona sarıldım ama istediğinin bu olup olmadığından da pek emin değildim.

Ayrıldığımızda yüzü eskisinden çok daha yumuşaktı. Gözle-rindeki o saldırgan ifade yok olmuştu. “Bir insan tarafından kur-tarılmayı beklemiyordum. Sana saldırdığım için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Tavrındaki değişim beni biraz telaşlandırsa da hâlimden memnundum. Bir an yılanın tekine yem olacağım sanmıştım.

Kurtadam onun yanından geçerek beni ayağa kaldırdı. Sırttıktan sonra hafifçe önümde eğildi. “Tanıştığımıza sevindim, Bayan Cinnamon. Benim adım Felix. Sizin gibi hoş bir hanımı bir iblisle güçlerini birleştirmeye ikna eden ne oldu bilmiyorum ama beni de kendinizden sayabilirsiniz.”

Bu beni birden canlandırdı. Büyücüleri defetmek için ne kadar çok kişi olursak o kadar iyiydi. “Sahiden mi? Ben de şimdi tanrıçanın kadehini çalmak için tapınağa gidiyordum. Yardım etmek istersen eminim büyücülerle savaşırken biraz yardım işimize yarar.”

Felix’in gülümsemesi keskin köpek dişlerini gösterecek kadar genişledi. “Cin, benim o büyücüleri lime lime edip atan kalplerini ellerimle ezme fırsatını kaçıracağımı düşünüyorsan çok yanılıyorsun.”

Başımınla onayladım. “Güzel, güzel. Fazla detaylı bir anlatım ama uyar.” Lamiaya döndüm. “Tek başına idare edebilecek misin yoksa bizimle gelmek mi istersin? İstemiyorsan savaşmak zorunda değilsin.”

Kar saçlı adamın gözleri kan donduran bir ışıltıyla parladı. “Biz lamialar kadim çağlardan beri insanların kâbuslarına gireriz. Onları nefretimle aleviyle yakıp külleri tepeme yağarken dans ettikten sonra, canımı yakanların torunları bile adımı duyunca ağlamaya başlayacak.”

“Ha.” *Bu... biraz fazla gibi.* “Peki. Siz bayağı eğlencelisiniz.” Tekrar titremeye başlamalarını önlemek için ellerimi birbirine kenetledim. “Bu kadim dehşetin bir adı var mı yoksa Küller Altında Dans mı diyeyim?”

Felix ağzına bir nacho daha atarken alayla güldü.

“Ambrose,” dedi lamia gülümseyerek. Az önceki o kan donduran beyanı olmasa dostane bir gülümseme bile sayılabilirdi.

Bu, yola çıkarken kabul ettiğimden daha fazlası.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Ambrose ve Felix. Hadi bu dehşet gösterisine yolda devam edelim.”

★

Tapınağa doğru ilerlerken Ambrose ve Felix tasmalarını ı-karmamayı ve ben kadehi alıp onlara işaret verene kadar büyücü bölgesinin dışında beklemeyi kabul ettiler. Son birkaç gündür Fallon’la yolculuk yaptıktan sonra bu uysal tabiatları beni şaşırttı. Belki de iblislerle ilk tanışmamda şansım yaver gitmemişti.

Hedefimize yaklaşırken tüyler ürpertici siyah cübbeler için-deki erkeklerle kadınların sayısında kayda değer bir artış oldu. Lamiadan yayılan ve pek de iyi gizlemediği sürüngen öfkesine bakarak o tuhaf tarikatı adamların büyücüler olduğunu tah-min ettim. Büyük ihtimalle tasmalar nedeniyle bizi pek umur-samıyorlardı. Birinin elinde zerine, “Tanrıça seni seviyor. Dave seni seviyor. Dave aştır,” yazan uğursuz bir pankart var-dı. Felix’e biraz daha yaklaşarak Dave’in kim olduğunu sordum ama onun da hiçbir fikri yoktu.

İleride kalın, kırmızı bir ip şehrin büyücü bölgesini evreli-yordu. elikten zırhlar giymiş iki muhafız tek girişin iki yanın-daydı. “Sanırım sizinle burada ayrılıyorum.” Ambrose usulca omzumu sıktı, sonra Felix’le birlikte uzaklaştılar.

Tamam. Bunu yapabilirim. Normal bir insan gibi muhafızla-rın yanından geçip gideceksin.

Miğferlerindeki küçük siperliklerden beni görüp görmedik-lerini bile bilmiyordum. Ama yanlarından geçerken ikisinin de kılı kıpırdamadı. “Eh, kolay oldu be,” diye mırıldandım kendi kendime. *Fazla kolay.* Büyücüler meydanında etrafıma bakın-dım ve izinsiz girdiğim için üzerime atlayıp beni öldürecek bir büyücü olup olmadığını görmeye alıştum. Sokaklarda yalnızca diğerleri gibi görünen pelerinli büyücüler ve birkaç turist vardı.

Meydanın sol tarafında limanlara giden bir patika yer alı-yordu. Uzaklarda, koyda demirlemiş birkaç büyük gemi gr-

düm. Meydanın ortasında, merkezinde Myva'nın heykeli bulunan güzel bir çeşme vardı. O kutsal kadehlerinden birini uzatmış, aşağıya su döküyordu. Hemen arkasında tapınağın içine uzanan geniş, mermer bir merdiven vardı. Tıpkı Boohail'deki tapınak gibi küçük bir ev boyutunda, mütevazı, mermer bir yapıydı. Girişinde gururla dikilen dört sütun vardı ve kapısı ziyaretçilere ardına kadar açıldı.

Tapınağın sağında ve solunda iki devasa, gotik bina vardı. En az beş ev yüksekliğindelerdi. Binaların iki yanında da göğe uzanan iki kule yer alıyordu. Tabandaysa üzerlerinde güzel vitray camlar olan kemerli siyah kapılarıyla bir giriş vardı. İki binanın pencerelerinde de Myva'nın hikâyesi anlatılıyordu. Solda iblislerce talan edilmiş topraklara ulaşan Myva, sağdaysa iblisleri Volsog Kapısı'nın ardına hapsetmesinden sonra ona hürmetini gösteren insanlar. *Fazla mı kibirli ne?*

Sağdaki binanın önünde Usha'yı görünce epey bir rahatladım. Andık bir büyücüler topluluğunun önünde dans ederken Usha da baharat satmakla ilgili bir şeyler haykırıyordu. Onlara kıyasla etrafımdakiler için tamamen görünmezdim. "Bu iş gerçekten hiçbir aksilik olmadan hallolacak mı?" diye fısıldadım kendi kendime. Umutlanmamak için kendimle mücadele ediyordum ama bir fırsat elde etme umudu çok güçlüydü.

Bir tür uçma büyüsüyle ilgili sohbet eden birkaç büyücünün yanından geçerek doğruca tapınağa ilerledim. Etrafta dolaşan turist rolünü oynamak için tam merkezde duran kadehe yaklaşmadan önce şöyle bir çevreme bakındım. Sade tahta kadeh daha önce yok ettiğimin birebir aynısıydı. Ancak bu sefer onu daha kolay kırabilmek için yanıma bir çekiç de almıştım.

Sohbet eden o üç büyücü hâlâ binanın önündeydi. İşin pürüzü bu olmalıydı. Onlar orada dikilirken kadehi değiştiremezdim. Onlar bana ulaşmadan gerçek kadehi parçalama seçeneğini kafamda şöyle bir tarttım ama ilk kadeh öyle hemen kırıl-

mamıştı. O tahta ucube pes edene kadar birkaç darbe yemek zorunda kalmıştı. Myva beni durdurmasına yardımcı olsunlar diye daha fazla hortlak yaratık çağırırsa Fallon'ın yardımı gerekirdi.

“Yok artık, şu andık resmen dans ediyor!” diye bağırdı pele-rinli adamlardan biri.

“Ne? Görmek isterim!”

Böylece önümdeki son engel de kalktı. *Hay çok yaşa, Usha.*

Kendime şüpheyeye düşecek zaman bile tanımadan çantam-dan sahte kadehi çıkarıp gerçeğiyle değiştirdim. Ondan yayılan gücün nabız gibi atışını ânında hissetmeye başladım. Kadeh su-naktan ayrılır ayrılmaz içindeki siyah çamur fokurdamaya baş-ladı. Ben de şüphe uyandırmamak için sakince arkama dönüp bir ezgi mırıldanarak dışarı çıktım. Çamur yere düşüp inlemeye başlarken fokurdayan kadehi arkamda tuttum.

Elimdeki kadehten çamur akarken tapınaktan fırladım. Hız-lı bir karar vererek çamurun tapınağın içine dökülmesi için ka-dehi arkama aldım. Dışarı çıktığımda büyücülerden biri şaşkın-lıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı. “İçeride Myva'nın kadehine saldıran çamurdan bir iblis var!” diye haykırdım.

Siyahlı adamlar bir şaşkınlık nidasıyla yanımdan koşarak geçip tapmağa girdiler. En alt basamağa ulaştığımda çamur, ke-sinlikle öfkeli görünen kemikten iki orka dönüşmeye başladı. Sola dönerek çeşmenin diğer tarafındaki Usha ve Fallon'a doğ-ru koştum.

Arkamdan bir adamın bağırdığını duyabiliyordum. Biraz sonra bedeni acı bir feryatla kafamın üstünden geçip sertçe çeş-meye çarptı.

“Seni küstah fani! KANINDA YIKANACAĞIM!” diye hay-kırdı Myva çamur yığını içinden.

Fallon'ın saklandığı araba en fazla on adım ötedeydi. Var gücümle koşarken ona, Felix'e ve Ambrose'a seslendim. Hort-

lak orklardan biri bana saldırmak için atıldı ama eli eteğimin ucunu sıyırıp geçti.

İblisim arabadan çıkarken insanlar şaşkınlıktan çığlık çığlığıydı. Kadehi çeşmenin kenarına bırakarak elimden geldiğince sert bir darbe indirdim. Kadehte boydan boya kocaman bir çatlak oluşunca Myva'nın acıyla haykıran sesi duyuldu. Kadehin içinden kan ve siyah çamur fışkırdı, hızla daha önce de kullandığı iğrenç kemikten ork şeklini aldı.

“Uzak dur benden, sefil kız!” diye haykırdı.

Ork beni yakalamaya çalıştı. Tam vaktinde sıçradığımdan sadece ceketimin önünü sıyrabilirdi. Kadehi benden korumaya çalışırken öfkeyle haykırdı.

Siktir, siktir, kadehi elime almalıydım.

Çamurun içinde ikinci bir ork oluştu. Yardım için Fallon'a baktım ama arabanın etrafını saran bir büyücüler kalabalığını aşmaya çalışıyordu. Pelerinli tarikatçı ucubeler karınca gibi etrafına üşüşmüş, mavi ve siyah büyü akımları gönderiyorlardı. Fallon öfkeyle kükreyerek kılıcını geniş bir açıyla savurdu. Kılıcın geçtiği yerlerde havada alevler belirerek dört büyücüyü çapraz ateşe aldı. Ateş etraflarını sararken çığlıklar attılar ancak yeni büyücüler iki gotik binadan akın etmeyi sürdürüyordu. Büyülerinin kaynağını kesmeliydim yoksa ayvayı yerdik.

Orklardan biri tekrar bana uzandı ama eğilerek kaçıp çekicimi eline doğru savurdum. Yamalı el bir yığın parmak kemiği hâlinde canavarın ayaklarının dibine düştü. Kendine gelmesine fırsat tanımadan bacaklarının arasına dalıp ikincisine vurur gibi yaptım. Göğsünü korumak için kollarını kaldırıncı da etrafından dolanıp çeşmenin kenarındaki yarı kırık kadehi kaptım. Ortasından biraz daha kan fışkırdı ve korsem yıllarca kâbuslarıma girmeye yetecek kadar kanla kaplandı.

İki atım gözlerimin önünde dizginlerinden kurtulup kaosun içine panikle daldılar. Çatır adının hakkını vererek Fallon'ı fırlat-

ukları büyülerle etkisiz hâle getirmeye çalışan üç büyücüyü çatır çatır ezdi. Büyücülerin urbalarından saçılan cam şişeler kaldırım taşlarında paramparça oldu. Onlardan yayılan yeşil duman büyücülerle atlarımı görmemi engelledi. Büyücülerden birinin, “Kahretsin, uçma iksirleri olmaz!” diye bağırdığını duydum.

Çatur iki devasa siyah kanatla dumanın üstüne yükseldi. Korkuyla ciyaklayarak yolumu kapayan orka çarptı. Kemikten canavar yere yapıştı, bedeninin yarısı kaldırım taşlarının üzerinde paramparça oldu. Fırsattan istifade arabanın arkasına dalarken sisin üzerinde süzülen Çatur’dan kıl payı kurtuldum. Atım yeni kanatlarını nasıl kullanacağını bilemeyerek çılgına dönmüşçesine yana doğru iniş yaptı. Ne yazık ki altındaki kadın büyücü benim kadar şanslı değildi ve kafasının arkasına çiftiyi yedi.

“Ejderhaya odaklan!” diye bağırdı adamın biri. “Kontrol altına almak üzereyiz!” Kalabalık bir araya toplanırken başka yüreklendirme haykırıışları da duyuldu.

Ateş üfleyen canavarları aramak için gökyüzüne bakındım ama ejderha falan göremedim. *Ne zırvalıyor bunlar?*

Dahası, dev gibi beyaz bir yılanın doğruca kargaşanın içine dalıp büyücünün birini tek lokmada yuttuğunu gördüm. Uzun bedeni iki pelerinli adamın etrafına dolanıp onları öyle bir sıktı ki ikisi de patladı. Yılanadamın kar beyazı pullarına hep kan sıçradı. Daha bir saat önce o sarmalın ortasında olduğumu hatırlayınca ürperdim.

Usha onu yakalamaya çalışan iki büyücüden acı bir feryatla kaçtı. Biri tam onu belinden yakalamışken sarışın bir kurtadam herifin boynunu dişleyerek Usha’yla ikisini yere devirdi.

Kadehi yere çalıp çekici bir kez daha indirdim. Sahte tanrıça acı dolu çığlıklar atarken birkaç parça daha savruldu.

Kemikten kocaman bir el ayak bileğimi sarıp beni havaya kaldırdı. Orkun geri kalanı beni kukla gibi çeşmeye doğru fırlatırken feryat etmekten başka bir şey gelmedi elimden.

Sağ tarafımı sertçe heykele çarparak suya düştüm. Kadeh de elimden fırladı. Suyun içinde deliler gibi kadehi ararken acıdan gözlerim görmez olmuştu. Parmaklarım kadehin ağzına değdiği sırada bir şeyin diğer bileğimi sardığını hissettim. Kadehi kaptım ve menfur hortlak beni kolumdan çekerken kendimi hazırladım. Beni deforme olmuş suratına doğru kaldırıırken ayaklarım işe yaramaz hâlde debeleniyordu. Yaratığın yüzünde birkaç küçük deri parçasından başka bir şey yoktu. Çoğunlukla kemiğin ve sinirlerin etrafında gevşekçe duran kaslardan ibaretti. Yuvalarında göz yoktu, her nasılsa hâlâ bana bakmayı başaran iki siyah boşluk vardı sadece. Alt çenesinden uzun dişler yükseliyordu. Bir şeyler söylemeye çalışırken ağzı gıcırdayarak açılıp kapandı. Burnuma dalga dalga ölümün kokusu vurdu.

“Sen... beni yenebileceğini mi sanıyorsun, küçük kız?” diye sordu Myva kırık ağzıyla. “Ben ölümsüzüm. Ben bir tanrıyım!”

“Nefesin kokuyor,” dedim dişlerimi sıkarak.

Kadehi kalan son gücümle orkun sivri dişlerine indirdim. Nihayet tam ortasından parçalanarak artık işe yaramaz hâlde altımızdaki suya düştü. Ork siyah bir dumana dönüşerek yok olunca ben de gürültülü bir şapırtıyla tekrar çeşmeye düştüm.

Sendeleyerek ayağa kalkarken bütün bedenim sızlıyordu. Suyun rengi mide bulandırıcı bir paslı kahverengiye dönmüştü. O suya benim kanım karışmış mıydı karışmamış mıydı emin değildim. Dünya etrafımda dönüp dururken kendimi sersemlemiş hissediyordum. Bana doğru gelen karaltıya odaklanmaya çalıştım. Parlak bir ışık çakarken zihnim dönüp duran iki görüntüyü parlak tek bir görüntü hâline getirmeye uğraştı. Bedenime yıldırım gibi bir acı daha saplandı. Kulaklarımda tiz bir ağıt yankılandı. Görüşüm berraklaşınca kirli sudaki yansımamı gördüm. Ses benden geliyordu. Çığlık atıyordum.

“Deli karı!” dedi karşımdaki adam. Diğer büyücüler gibi siyah bir pelerin giymişti ama boynunun etrafından altın bir zincir sarkıyordu. Uzun, çarpık bir asayı salladı ve saçtığı parlak ışığın ardından gelen yeni bir acı dalgası beni ele geçirdi.

Çığlık atarak dizlerimin üstüne çöktüm.

Acıdan bayılmak bu kadar sürüyor muydu ya?

Bütün bedenim acıyla uğulduyordu. Of, karanlığın o tatlı özgürlüğü sahiden işime yarayabilirdi.

Sonra bir anda o şok edici acı durdu. Kulaklarımdaki uğultunun arasında adamın güçlkle soluduğunu duydum.

“Hayır! Hayır, lütfen!”

Fallon birden adamın karşısında bitmişti. İblisim tek kelime etmeden adamın kafasını tutup omuzlarından kopardı. Başsız kalan vücut kollarını deliler gibi savurarak önce dizlerinin üstüne düştü, sonra yere devrildi.

Şey, bu biraz zihinsel hasar bırakacak gibi.

Fallon daha sonra bana döndü. O sevmeye başladığım kömür karası gözler yerine bir yırtıcının buz gibi sarı bakışlarını görünce olduğum yerde kalakaldım. Gerilememe neden olan kötücül bir hava saçarak bana doğru ilerledi. Sırtım Myva'nın heykeline çarptı. Zaten perişan hâldeki sinir uçlarıma korku dalgaları gönderdi.

İblis, yüzünün etrafında küçük alevlere dönüşen bir nefes verdi. Önümde diz çöküp yüzümü ellerinin arasına aldı. Daha sonra gözlerindeki öfkeye hiç uymayan nazik bir özenle başımı yavaşça iki yana çevirdi.

“Yaralanmışsın,” dedi.

“Şey, evet,” dedim kısık sesle. “Ama sen o şerefsizi hallettin galiba.” Fallon'ın tırnaklarının uzayıp ölümcül görünen pençelere dönüştüğünü fark edince ağzımdan gergin bir kahkaha kaçtı. Elini dikkatle bedenimde gezdirdi. Parmaklarının değdiği yerlerde tüylerim diken diken oldu.

Dudaklarında ufacık bir tebessüm belirdi. “Her çiziyim,” diye fısıldadı nazik ve teselli veren bir sesle, “her çürüğün bedelini ateşle ve kanla ödeteceğim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Şey... Çok tatlısın ama gerek yok,” dedim duvara konuşur gibi. Fallon çoktan ayağa kalkıp benden uzaklaşmaya başlamıştı. İri bedeni etrafında dönen siyah sisin içinde titreyiyor gibiydi. Sis giderek genişledi, genişledi, sonunda kan donduran bir kükreme ayaklarımın altındaki zemini sarstı. Siyah duman birden göğe doğru fırladı ve içinden uzun, yılanı benzer bir figür belirdi. Yaratık havada gece göğüymüş gibi dalgalanarak güneşi yok etmeye gidiyordu. Kara saçları, kendini bütün meydanı saracak şekilde kıvrıran yaratığın uzun sırtına dökülüyordu. Kafasını bir dehşet tacını andıran tehlikeli boynuzlar süslüyordu. Etrafımda kalan büyücüler çığlıklar atarak avludan kaçışıp şehre dağılmaya başladı. Sarı gözler kaçışan adamlara kilitlenmişti.

Ejderhanın meydana üflediği alevlere rağmen bedenim buz gibiydi. Zihnim inançsızlıkla bulutlanmıştı. Fallon bir ejderhaydı. Başından beri lanet bir ejderhayla seyahat ediyordum.

Etrafımdaki dünya bir alev denizinde boğuldu. Alevlerin arasından insanların kül olurken attıkları çığlıkları duyabiliyordum. Fallon kuyruğunu savurarak büyücüler salonunu devirdi. Myva'nın o güzelim vitraylı penceresi paramparça olarak uzak bir hatıra dönuştü.

Usha yanıma gelerek beni sarstı. Bir şeyler haykırarak beni çekiştirmeye çalıştı ama zihnim ağzından çıkanları algılayamıyordu. Beni ters dönmüş arabaya doğru sürükledi. Ambrose hemen arkamızdaydı.

Felix neredeydi? Ona seslendim, hâlâ hayatta olan birileri var mı diye etrafa bakındım. Kurtadamın sağ salim ortaya çıktığını görünce öyle bir rahatladım ki gözlerim doldu. Felix çarpık bir tebessümle arabanın arkasına gelip yanımıza oturdu.

İç geçirdi, ardından yüzünde hafiften bir tebessümle arkasına yaslandı.

“Neden bu kadar sakınsın sen?” diye sordum şaşkınlıkla. Etrafımız kelimenin tam anlamıyla cehenneme dönmüşken benim bedenim yaprak gibi titriyordu, bu adamsa sanki çay içmek için oturmuşuz gibi görünüyordu.

Felix bir elini boynuna götürerek tasmaşını kâğıt gibi sôkûp attı. “Eh, sonuçta bizim peşimizde değil, öyle değil mi Bayan Ejderha?” Bana biraz daha yaklaştı. “Onun sevgili eşinin yanında olduğumuz sürece olabildiğince güvendeyiz demektir.”

Başımı iki yana salladım. “Ben onun eşi değilim.”

Ambrose kıkırdadı. “Sen onu ejderhana söyle, bize değil.” Usha’yı düşen korlardan korumak ister gibi yanına çekmişti. Kadının devasa andığı da diğer yanına sinmişti.

“Onu nasıl durduracağız?” diye sordum çıldırmış gibi.

Kurtadam bir kaşım kaldırarak bana baktı. “Biz mi? Hayır, hayır, tatlım. Bir kurtadam ve bir lamia bir ejderhayı durduramaz. İstersen sen gidip göz süzmek işe yarar mı diye deneyebilirsin. Aksi hâlde bırakalım bu lanetli şehri tamamen yakıp yıksın derim ben. Yaptıklarından sonra hak ediyorlar.”

Arabanın üzerinden bakınca Fallon’ın şehrin iç taraflarına doğru biraz daha ilerlediğini gördüm. O devasa başını arkaya atarak bir kaleyi daha yakıp kül etti. “Peki orada sıkışıp kalmış diğer iblisler ne olacak?”

Ambrose bir elini Usha’nın omzunda tutarken uzaklara baktı. “Akılları varsa kaçarlardı.”

Hancı oflayarak Ambrose’u ittirdi. “Siz ikiniz çok gülünçsünüz.” Toparlanıp elimi tutarak beni de ayağa kaldırdı. “Hadi gidelim, Cin.”

“Gidip ne yapacağız?” diye sordum temkinle.

Gözlerini devirdi. “Sen kıtanın bu tarafındaki her şeyi yok etmeden önce iblisini durduracaksın. Ben de bu ikisiyle birlikte

rıhtıma gidip yeni gemimizi seçeceğim.” Şaşkın ifademi görünce devam etti. “Tatlım, az önce şehri yakıp yıktık. En iyi ihtimalle resmen aranan suçlularız. Artık atların uçabiliyor ama araban paramparça oldu. Gerçi kırılmasaydı bile hep birlikte ona doluşup günbatımına doğru mutlu mesut kaçabileceğimizi sanmıyorum. Oysa bir gemi...”

Abartılı bir iç çekiş koyuverirken başım ellerimin arasına düştü. “Eminim Troy ve Dev Kral hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamıştır,” diye mırıldandım.

“O ne, Cin?” diye sordu Usha.

“Hiç. Artık bir önemi yok, siktir et gitsin. Korsanlık ha.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir kedi olsun çok istemiştim. Bir de pazar günleri benimle piknik yapmayı sevecek bir adam. Evime bir kış bahçesi eklemek istemiştim, böylece Brie'yle ikimiz sivri sineklerin saldırısına uğramadan rahatça içebilecektik. Cumin'in uydurduğu saçma bir yarışmanın ardından abilerimin kocamla güreşmesini izlemek istemiştim. Hep birlikte nehre gidip kerevit tutar, havadan sudan konuşurduk. Sonra güzelim bahar günlerinde bir tepeye yayılıp tembellik eder, tarçın tarlalarımın o ferah kokusunun tadını çıkarırdık. Kocamla tek endişemiz, ertesi gün akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz olurdu.

Ama şu an cidden sadece kediye de razı olabiliyordum.

Wandermere neredeyse tamamen yıkılmıştı. Siyah ejderhanın her ateş kusuşunda şehrin başka bir bölgesi mum gibi tutuşuyordu. Kalan insanlar tam aksi istikametinde kalan kapılara akın ediyordu. Hepsi başaramayacaktı. Özgürlüğüne kavuşmuş hoşnutsuz köleler tepelerinde süzölen ölümgetirene aldırış etmeden eski efendilerinin peşine düşmüştü. Bir ara neden iblislerden hiçbirisi öfkesini bana yöneltmiyor diye düşündüm. Belki de tek gördükleri fırtınanın göbeğine doğru ilerleyen deli kadının tekiydi ve zaten öleceğimi düşünüyorlardı.

Başımı kaldırıp bakınca Fallon'ın uzun bedeninin terk edilmiş kolezyumu sardığını gördüm.

Yeni bir hedef arayışıyla havada süzülürken ejderhanın bacakları bedenine doğru düzgünce kıvrılmıştı. Burnunun iki yanını uzun bıyıklar süslüyordu. Rüzgârda uçuşuyor, iblisin geri kalanının hareketlerini taklit ediyordu. Kanatları olmadan uçması garipti. Vücut uzantıları olmadığı hâlde ejderha etrafındaki gökyüzüne nefes kesen güzellikte bir görüntüyle hükmediyordu. Sebep olduğu yıkım olmasa orada öylece oturup saatlerce onu izlemek isterdim.

Mermer yapıya girdiğim anda koridordaki bir kapıdan gelen gümbürtüleri duydum. O tarafa doğru ilerleyerek kapıyı kapalı tutan uzun tahtayı tuttum.

“Vurmayı bırak da açayım,” diye seslendim diğer tarafa.

Gümbürtü kesilince kalası kaldırıp kapıyı açtım. Devasa canavarlar bir kükremeye açık havaya fırladı. Aslanla insanın aşkından doğmuş gibi görünen bir yaratık beni görünce patinaj çekerek durdu. Birkaç başka iblis de dönüp baktı.

Aslanadam başını şaşkınlıkla yana eğerek, “Bir kadın mı?” dedi. “Hem de insan bir kadın.” Bir minotauros ve bir çeşit ayıadam olabilecek dev bir insansı da ona katıldı. Hepsi gladyatör kıyafetleri içindeydi, boyunlarındaysa demirden tasmalar takılmıştı. Onları söküp atmak zor olmalıydı.

“Evet. Ejderhayla birlikteyim,” dedim omuz silkerek.

Minotauros bir adım yaklaşarak beni kokladıktan sonra hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. “Büyücü kanıyla kaplısın.”

“Uzun bir gün oldu,” dedim ilgisizce. “Her neyse, Myva'nın kadehi parçalandı. Hepiniz gitmekte özgürsünüz.”

“Sanırım bu neden yıllardır ilk kez doğru düzgün düşünebildiğimizi açıklıyor,” diye homurdandı aslanadam.

Yıllardır mı? Siktir. Volsog Kapısı en son açıldığında yakalanmışlardı herhalde.

“Bu arada Myva’nın diğerkadehlerinden birine yaklaşacak olursanız, delirtme büyüünün panzehri tarçın.”

İblislerden uzaklaşmaya çalıştım ama ayıadam uzanıp kolumu tuttu. “Bekle. Ejderha senin eşin mi?”

Yine mi bu saçmalık ya?

“Değilse ben seni sahiplenirim. Daha önce bir büyücüyle çarpışacak kadar cesur bir kadınla karşılaşmamıştım.” Aslan-sı yaratık ayıadamı itekleyerek beni görmesini engellemek için araya girdi.

“Onu önce ben gördüm, bal müptelası piç.” Bana dönüp gülümsedi. Devasa dişlerini görünce geriledim.

“Kadını korkutuyorsun, geri zekâlı,” diye çıkıştı ayıadam düştüğü yerden. Bu kadarına sabrım yoktu.

“Beyler,” dedim ellerimi yatıştırmak ister gibi kaldırarak. “Aslına bakarsanız ejderha benim eşim. Dolayısıyla yanına dönsem iyi olur.”

Beni incelerken aslanın yüzü asıldı. “Üzerinden bir işaret kokusu almıyorum.”

Fallon kolezyumun ortasına gümbürtüyle inerken yer sarsıldı. Devasa başını çenesi neredeyse yere değecek kadar eğdi. Karşısındaki manzarayı izlerken zifır karası dudakları kıvrılarak fildişi rengi dişlerini ortaya çıkardı.

Ejderha hoşnutsuzlukla kükreyerek ayaklarımı yerden kesti. Bir süre sendeledikten sonra destek almak için bir sütuna tundum. Diğerk üç yaratık anlamaları gerekeni anlayarak arkalarına bile bakmadan koşarak dışarı çıktılar.

“Sakinleştik mi artık?” diye sordum ona doğru yürüyerek.

Ejderha kısık bir gürlleme sesi çıkarırken gözlerini yaratıkların çıktığı kapıdan ayırmadı. Fallon bu formdayken kafası benim bütün bedenimden daha büyüktü. Yüzünü saran küçük, mavimsi pullar vücudunu boydan boya kaplayan daha geniş, zırha benzer plakalara dönüşüyordu. Uzanıp yanağına do-

kundum. Pürüzsüz ve sıcaktı. Başını yere koyarak nefes verdi. Elim yelesine doğru ilerleyerek yumuşacık buklelerini taradı. *Kahretsin!* Saçları her zaman çok güzeldi ve bunun için bir bok yapmadığını gayet iyi biliyordum. Adam bu yumuşaklığı elde etmek için saç temizleyicimi bile kullanmamıştı.

“Bana ejderha olduğunu söylememiştin,” dedim az sonra.

“**Konusu açılmadı.**” Bir ejderhanın sesi derin bir mağarada çalınan çello gibiydi. İnanılmaz tok ama hoştu.

Bu adam...

“İyi de buraya neden uçarak gelmedik o zaman?”

Düşünceli bir ses çıkararak gözlerini kapadı. “**Bu formu sürdürmek ve kontrol etmek zor. Bir ejderhanın bunda ustalaşması üç yüz yıl sürüyor. Myva’nın beni kontrol edebileceği bir yerde dönüşseydim onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.**”

“Kendi bedenine hâkim olmak için bayağı uzun bir süremiş. Kaç yaşındasın?”

“Yüz yirmi dört.”

“Ha, aramızda sadece yüz yaş varmış! Moruk,” diye takıldım.

Güldü. Gümbürtülü ses etrafımızdaki taş sütunlardan yankılandı. “**Eşinle böyle mi konuşuyorsun sen?**”

Yanaklarım kızardı. “O diğer adamlardan kurtulmak için öyle dediğim gayet açık.”

Dudakları kıvrılıp da hançeri andıran dişleri ortaya çıkınca yüzündeki ifade kötücül bir sırtış hâlini aldı. “**Ne dedin, aşkım? Saçlarımdaki ellerinin sesinden duyamadım.**”

Siktir. Önce donup kaldım, sonra elimi üzerinden çektim. Bunun üzerine ejderha yine gürültülü bir kahkaha attı ve siyah pençeleri nazikçe gövdeyi sardı. Daha ağzımı bile açmadan beni havaya kaldırdı. Kolezyumun üzerine doğru yükselip yakınlardaki bir evin balkonuna konarken etrafımızda kara dumanlar dalga dalga kabardı. İnsan formuna geri dönen Fallon beni omzuna atarak evin içlerine doğru ilerledi.

Bu kaba muamele karşısında ciyaklayarak ellerimi sırtına doladım. Üzerindeki gri gömlek külle kaplıydı. Dönüştüğünde kıyafetlerinin nereye gittiğini bir an düşünmeden edemedim. “İndir beni! Yürüeyebilirim.”

İtirazlarıma aldırmadan bir süre etrafa bakındıktan sonra koridordan geçerek bir banyoya doğru ilerledi. Buranın şehrin servet sahibi seçkinlerinden birine ait olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Her şey altın süslemelerle kaplıydı. Küvet beş insanın sığabileceği kadar genişti ve etrafı yakutlarla çevriliydi. Lavabonun üzerindeki aynalarıysa safir filigranlar süslüyordu.

Dördüncü katta olması kötü olmuştu. Hizmetçilerin buraya su taşıması muhtemelen çok uzun sürüyordu. Fallon beni bırakıp küvete doğru ilerledi. Bir kolu çekince tahta bir payanda açıldı. Oradan küvete doğruca su akmaya başladı.

“Nasıl yaptın onu?” Tertibata hayretle baktım. *Banyo yapmak istediğinde müthiş zaman tasarrufu! Şehirdeki banyoların hepsinde bundan mı vardı?*

Fallon gözlerini ovuşturduktan sonra banyonun yan tarafındaki dolabı karıştırıp bir sabun kavanozu çıkardı. “Ah, senin köyünden hiç çıkmadığını unutmuşum. Büyük şehirlerin çoğunda bu tür şeyler yapabilen karmaşık su sistemleri vardır. Suyu her yere ulaştırabilmek için bünün kullanıldığı şehirlerde de bulundum ama görünüşe bakılırsa bu şehrin daha ileri düzeyde bir su taşıma sistemi var. Gerçi su biraz ılık gibi, yani belki buradakiler de bir tür büyü kullanmıştır.”

“Ilık mı?” diye sordum heyecanla. Ardından ellerimi akan suyun altına daldırıp mükemmel ısıda olduğunu fark ettim. *Yani bu gerçek olamayacak kadar güzel değildi de neydi?*

“Ben odaları gezip tiksindirici olmayan birkaç parça kıyafet bulabilir miyim diye bakacağım. Sen keyfine bak, temizlen,” dedi dışarı çıkmadan önce.

“Hey, Fallon?” Kapıda duraksadı. “Kediler konusunda ne düşünüyorsun?”

Kaşlarından birini kaldırdı. “Beni rahatsız etmezler. Neden?”

“Hiç, sadece merak ettim.” Omuzlarını silkerek odadan çıktı.

Başka bir davet beklemeden kirlenmiş kıyafetlerimi çıkarıp küvete atladım. Yukarıdan su akıtan küçük çeşme mutlak mutluluktı. Su akarken küvetin dibindeki gideri fark ettim. *Bu şehirliler de her şeyi düşünmüş. Ömrümü bu banyoda geçirebilirim. Üzerimden çıkan çamur ve pislik en hafif tabirle nafoştur. O gladyatörlerin buna rağmen beni yatağa atmaya çalışması. Haklarını vermem gerekirse tam bir askerlerdi.*

Küvetin karşısındaki aynalardan pembe saç boyamın hızla aktığını, buklelerimin o doğal koyu kestane rengine dönmeye başladığını görebiliyordum.

Oh be, kurtuldum sonunda, diye düşündüm. *O salak boya olayından beri hayatım altüst oldu.*

Ben saçlarımı durularken Fallon geri döndü. Kucağında bir yığın kıyafetle kabarık havlular vardı. Hepsini lavaboya koyduktan sonra küvete doğru ilerleyerek kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Leğenkemiklerinin oluşturduğu o derin V’ye gözlerimi dikmediğimi söyledim ama annem beni bir yalancı olarak yetiştirmemişti.

“Nasıl yani? Bu sefer şok ve hayret yok mu?” diye sordu çıplaklığıyla gurur duyarcasına dikilerek.

Ne yazık ki bu sefer ona kıvrandığımı görme tatminini yaşatmaya hiç niyetim yoktu. Gözlerimi devirerek saçlarımı durulamaya devam ettim. “Egon zaten yeterince şişkin. Ben de beslersem o kadar şişecek ki güneşi gölgede bırakacak diye korkuyorum.”

Başını yana eğerek sırtıttı. “Egoma bayılıyorsun.” İblis esneyerek küvete doğru ilerledi.

“Her an düşüp kalacak gibisin,” dedim.

Fallon çökmüşken bile benden bir baş daha uzundu. Yarı kapalı gözlerle sabuna bakıyordu, sanki uzanıp onu almak bile büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi görünüyordu. “Dediğim gibi, ejderha formum beni tüketiyor. Yarına kendime gelirim.” Bakışlarını sabundan ayırarak hiç çekinmeden göğsüme bakmaya başladı. Bana doğru bir adım atarken ağzının bir ucu yukarı kıvrıldı. “Ama başka eylemler için gücüm var.”

Öne doğru eğilerek parmaklarımı kol kaslarında gezdirdim. “Aslında senden yapmanı istediğim bir şey var.” Sırtışına karşılık verdim ve kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım.

Yüzündeki o afallamış ifade az kalsın soğukkanlılığımı yitirmeme neden olacaktı ama kendimi tuttum. O da hemen toparlanarak bir elini yan tarafımda gezdirmeye başladı. “Neymiş o?”

Kıkırtılarımı daha fazla tutamayarak onu boynuzlarından yakaladığım gibi akan suyun altına oturması için yönlendirdim. “Banyo yapmanı istiyorum.” Daha sonra yanına diz çökerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve “Kokuyorsun,” diye fısıldadım.

Su üzerine dökülürken Fallon bir kahkaha patlattı. Yüzüne ve sırtına yapışan koyu bukleleri simsiyah, küçük akıntılara benziyordu. Elime biraz sabun alarak saçlarına sürmeye başladım. Saçları ejderha formundayken olduğu kadar yumuşacıktı. İşimi kolaylaştırmak için suyun altından hafifçe uzaklaştı.

“Peki bilmem gereken başka sırlar da var mı? Bir noktada ortaya çıkacak insan düşmanı bir erkek kardeşin falan yok, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Ailem yok. Kitanın kuzeyindeki zorlu şartlar dolayısıyla iblislerin çocuk sahibi olması pek sık görülen bir şey değildir. Annemle babam da uzun zaman önce öldü.”

“Üzüldüm, çok yalnızlık çekmiş olmalısın.”

Abilerim ne kadar sinir bozucu olurlarsa olsunlar benim en iyi arkadaşlarımdı. Birlikte oynayacak kardeşlerim olmadan büyümenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum.

Bunu öğrenince Fallon'ın baskıcı tavırları biraz daha anlam kazandı. Yanında birileri olmasının üzerinden epey zaman geçmişti muhtemelen. Bu koca oğlan için kalbim sızladı.

“Bu yeni,” dedi başım ellerime yaslayarak.

Ellerimi uzun saçlarında gezdirerek uçlarındaki pisliği çıkarmak için özel bir ilgi gösterdim. “Çok yorgunsun ve her an yığılıp kalacakmış gibi görünüyorsun. İhtiyacım olan son şey bayılıp kafanı fayanslara vurman.”

Bana döndü. İfadesi haşindi. “Dikkat et, Tavşan, sözlerin kulağa şefkatli geliyor.” Ona su fırlatınca yüzünü ekşitti.

“Çok beklersin,” diye mırıldandım sırtını ve omuzlarını yıkamaya geçerken.

İblis, pelikan yakalamış bir panter gibi sıırttı. “Ah, bence tam da öyle.”

“Birileri kendinden çok emin.”

Elimi yakalayıp yüzünün önüne götürdü. Bileğimi usulcacık öptüğünde nefesim kesildi. “Neden beni durdurmaya geldin o zaman? Kaçmak için bir fırsatın vardı, değerlendirebilirdin. Ama buradasm, sırtımı keseliyorsun.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahrolası iblis ve onun mantıklı düşünce zinciri. Çekip gitmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Ona dönmek yapılacak en doğal şey gibi gelmişti. Evimi özlemiştim ve gitmek istiyordum fakat ayaklarım beni buraya getirmişti işte.

“Ben... Nerede yaşadığımı biliyorsun, hatırlatırım. Beni bulup aileme zarar verebilirdin!” Yalanı bir lanetmiş gibi tükürürcesine söylerken elimi ondan kurtardım. Ayağa kalkıp geriledim ama Fallon dönerek bileğimi tekrar yakaladı. Bana öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki gözlerimi kaçırdım.

Fallon'ın sesi alçaktı, o her zamanki oyunbaz havasından eser yoktu. “Gerçekten de sana böyle bir şey yapabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Yeniden uzaklaşmaya çalışırken göğsümde bir düğüm belirdi. İblis saçmalıklarımı yemiyordu. Boştaki eli yanağıma uzandı. Okşayışı yumuşacık olsa da niyeti otoriterdi. “Cinamon, bana bak. Sana zarar verecek bir şey yapabileceğime inanıyor musun?”

Hayır. Yapmayacağını biliyordum. Ama ona teslim olma düşüncesi ürkütücüydü. Bedenim onu çok arzulasa da Fallon’ın istediği öyle gelip geçici, sadece sekse dayalı bir ilişki değildi. Sonsuza dek sürececek bir şey istiyordu. Kötü olmadığını biliyordum ama o... tehlikeliydi. Kendim için hayal ettiğim o huzurlu yaşam onun ellerinde yanıp kül olurdu.

“Adımı söyleme. Garip geliyor.” Dizlerim titrerken göğsümdeki düğüm de sıkılaştı. Gözlerimi ondan daha fazla kaçıramayacağımı anlayınca Fallon’ın o obsidiyen gözlerinin yoğunluğuna sıkışıp kalmışım gibi hissettim. İrislerinin etrafında altın sarısı benekler dans ediyordu. Gece göğündeki tüm yıldızları gölgede bırakacak kadar ıslık ışıllardı.

Başparmağıyla yanağıma okşarken usulca konuştu. “Cevap ver bana, Cinamon.”

O küçücük hareketin ruhumda kopardığı duygu fırtınası baş döndürücüydü. Uzaklaşmam gerekiyordu. Baş edemeyeceğim kadar çok duygu vardı. Bedenimin ihaneti yüzünden gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

“Daha az önce şehrin yarısını yerle bir ettin!”

“Sana zarar verdiler,” dedi sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. “Sana ve bu şehirdeki tüm ibislere. Aynı şeymiş gibi davranma.”

Bunu elbette biliyordum. Duygularımı bastırmaya çalışarak gözlerimi kapadım. Fallon bileğimi çevirip hassas derim boyunca öpücükler kondurarak nefesimin kesilmesine neden oldu.

“Neden böylesine korktuğun şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?”

Fallon'la yıllar önce, kardeşim benden koparılmadan önce tanışmış olsaydım büyük ihtimalle teklifine balıklama atardım. Yanımda bir ejderhayla macera dolu bir yaşam çocukken okuduğum tüm o masallara bin basardı. Ama o Cin yoktu artık, ölmüştü.

“Şimdilik beni ilgi çekici buluyor olabilirsin. Peki ama son kadeh de kırılıp ben evime, kendi sessiz hayatıma dönmek istediğimde ne olacak? Sen hiç tereddüt etmeden insan öldüren bir ejderhasın. Bense sıradan bir baharat çiftçisi! Nehir kenarında tembellik etmek, abilerim ve arkadaşlarımla içmek istiyorum. Sıradan ve mutlu günlerim olsun istiyorum, çılgınca maceralara atılıp gemi falan çalmak değil!” Tutmaya çalıştığım gözyaşları sonunda döküldü. “İşte o zaman benim sıkıcı ve korkak biri olduğumu anlayacak, çekip gideceksin!”

“Cin, hayatın boyunca sıkıcı olabilmen gibi bir ihtimal söz konusu değil.”

Fallon beni tutup yerden kaldırırken bir şaşkınlık nidası attım. Bir kolunu sırtımla bacaklarımın etrafına sardı. Beni göğsüne dayayarak tek eliyle musluğu kapadı. Getirdiği kıyafetlere hiç dokunmadan beni banyodan çıkardı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum gözümdeki yaşları silerek.

“Eh, birtakım ahmaklar kadınıma sıkıcı deme gafletinde bulunmuş. Cezalandırılmaları gerek.” Ayağıyla bir yatak odasının kapısını açarken yüzünde beliren sırıtiş kurtlarınkini andırıyordu. Üç hızlı adımla odanın ortasındaki devasa yatağa ulaşarak beni üzerine fırlattı.

“Hey!” diye ciyakladım doğrulmaya çalışarak.

Fallon yatağa çıkıp beni sırtüstü yatırdı.

“Hiç nehir kenarında tembellik etmedim,” dedi bacaklarını aralayıp iç kısımlarını öperken. Vücuduma tatlı bir heyecan dalgası yayıldı. “Sıkıcı bir yaşam dediğin şeyin ne olduğunu düşünecek zamanım ya da lüksüm olduğunu da söyleyemem.” Bir

elini uzatıp mememi kavrayınca keskin bir nefes aldım. “Ama içmeyi severim. Mutfak penceresinden seni gördüğümde kendi kendime, ‘Birbirine bu kadar bağlı bir ailenin olması nasıl bir histir acaba?’ diye düşündüm. ‘Benim hayatımda hiç öyle şeyler olmadı. Nasıl alışırsın onu da bilmiyorum.’ Ama şunu biliyorum ki sana baktığımda içimde bunu deneme arzusu doğuyor.”

Doğrulamaya, onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Fallon, dur, ben...”

Sert bir el beni konforlu yatağa geri itti. Bedenimin üst kısımlarına doğru ilerleyerek bileklerimi eline aldı. Eğilip yatağın altından bir battaniye kaptı, ardından bir ucunu hızla karyolanın direğine doladı. Diğer ucuyla da bileklerimi bağladı.

“Bekle!” diye haykırarak itiraz ettim bağlardan kurtulmaya çalışırken.

Fallon kötücül bir kahkaha atarken yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Biliyorum, biliyorum, aşkım. Kendini buna hayır demen gerektiğine ikna ettin.” Eğilip alnımı öptü, ardından dilini boynumda gezdirdi. “Zihninde bahanelerin at koşturduğunu görebiliyorum. Ben tehlikeli bir iblisim ve senin beni istemen yanlış.” Köprücük kemiğimi ısırınca inlememek için kendimi tuttum. “Peki ya farklı şeyler istiyorsak? Ya sen yanılıyorsan?” diye devam etti. Başparmağını sertleşene kadar meme ucumun üstünde gezdirdi. Yaydığı o erkeksi koku zihnimi bulandırdı. “Ama öte yandan bana karşı ne kadar iştahlı olduğunu da görebiliyorum. Peki bu, evet demenin bahanesi olamaz mı?”

Dudaklarında şeytani bir tebessüm belirdi, ardından boynumu kavrayıp hafifçe sıktı. İçimde yakıcı bir acizlik duydum. Karnımda bir sıcaklık birikti ve beni şaşırtarak kalan bir gıdım mantığımı da yakıp kavurdu. “Ya kötü iblis seni baştan çıkarıp yanlışla çekerse?” Sıcak dudakları kulaklarımı sıyrıp geçerken ürperdim. “Senin kötü adamın olabilirim,” diye fısıldadı. “Ne-

den bir süreliğine seçim yapma yükünü üzerinden kaldırmama izin vermiyorsun?"

Ben... daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Fallon bekledi, tepemde heykel gibi hareketsiz dikiliyordu. Vazgeçmem için bana bir şans veriyordu.

Lanet olsun. Onu bu kadar çok istediğim için ona da bana da lanet olsun.

Başımı kabullenir gibi salladım.

O ise başını iki yana salladı. "Söylediğini duymak istiyorum."

Lanet olsun ona. "Evet."

"Uslu kız." Sesi, kekin üzerine dökülen çikolata gibi tok ve yoğundu.

İblisim eğilerek tepkimi sınamak ister gibi önce usulca öptü beni. Altdudağımı yaladığımda yüzümü ellerinin arasına aldı, dili dudaklarımı aşarak benimkini buldu ve beraber bir dansa başladılar. Beni öpüşündeki tutku karşısında dudaklarımdan dökülen inleme beni utandırdı. Altdudağımı usulca ısırmadan hemen önce Fallon'ın dudaklarının bir tebessümle kıvrıldığını hissettim. Ardından öpe öpe boynumdan aşağı indi ve memelerimin arasına yerleşti. Kaba elleri hassas tenimin üzerinde geziniyordu. Fallon'ın dili, sertleşip dikilene kadar sol meme ucumun etrafında daireler çizdi. Ardından onu ağzına alarak sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu. Kendimi daha da utandırmamak için ağzımı sımsıkı kapadım.

"Ah, benim tatlı Tavşanım. Keşke öyle yapmasan," diye fısıldadı. "Sen sesini benden esirgedikçe ben senden o sesi zorla çıkarabilmek için daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Bu, kulağa hiç hoş gelmedi."

Kıkırdadım. "Bugün ben senin kötü adamınım, unuttun mu? Kibar olmama gerek yok."

Koca elleri kalçamı kavrayarak beni kendine yaklaştırdı. Bacaklarımı ayırarak iç kısımlarını öptü. Fallon o yakıcı bakış-

larını zevk noktama çevirdiğinde midemdeki kelebekler kendi caz gruplarını kurdular. Fallon'ın bakışları sanki yudum yudum içermiş gibi bedenimde dolaştı.

“Çok güzel,” diye mırıldandı. Sonra başımı kadınlığıma doğru indirdi. Nefesinin sıcaklığı vücudumun beklentiyle titremesine neden oldu. Kendimi zihinsel olarak memelerime kondurduğuna benzer nazik öpüşlerine hazırladım. Bunu kaldırabilirdim.

Hayır. Hayır, öylesi fazla nazik olurdu.

Çığlık atarken başım yataktan kalktı. Fallon dilini klitorisimin etrafında döndürüp ardından ağzına alıp emerek doğru-
dan öldürücü darbeyi indirmişti. O küçük tomurcuğı inleyerek tekrar tekrar yaladıktan sonra dilini içime daldırdı. Kollarım bağlara karşı direnirken bacaklarım kafasının etrafında kenetlendi. O esnadaysa ağzımdan kadim zamanlara ait kayıp bir dil olduğuna kalıbımı basabileceğim, bilmediğim bir dilde sözcükler dökülüyordu arka arkaya.

“İşte benim tatlı Tavşanım.” Fallon yüzüme bakmak için bedenini kaldırdı. Bedenimin, içime soktuğı parmağını sıkıca kavramaya çabaladığını hissedebiliyordum. “Yüzüme bak, Cin. İşte bu, akıllı kız. Orayı bulduğumda yüzünü görmek istiyorum.”

Tuttuğı kalçamı oynattım ama o sapasağlam durarak beni olduğum yerde tuttu. Başka bir kalın parmak dudaklarımın arasından geçerek içime girip yukarı doğru kıvrılırken ve –*Ah, acı biberler aşkına*– hassas noktayı bulurken iblisin suratında bir sırıtış belirdi. Haz, insanı kör eden türdendi. Az önce binaların üzerine yağdırdığı alevler gibi yakıyordu içimi. Gözlerim yaşlarla dolarken haykırdım. Bu kadarı çok fazlaydı.

“Şu an seni işaretlememek için kendimi o kadar zor tutuyorum ki.” Fallon'ın gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki ilkel yanımdan hemen kalkıp kaçmaktan yanaydı ama iyiden iyiye tahrik olmuş yanımda daha fazlası için yalvarmak istiyordu.

Altına bir yastık yerleştirmek için kıcımı kaldırırken sesli bir nefes verdi. Bir eli bedenimde ağır ağır gezindi. Tırnaklarını tenimde o kadar nazıkçe sürüklüyordu ki uyandırdıkları his bütün dikkatimi talep ediyordu. Bir eli klitorisimin üzerinde çalışırken diğeriyle mememi okşadı.

İki parmağını içime sokmadan hemen önce hızlı bir hareketle boğazımı kavradı. Boynumu sıkarken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Parmakları içimde acımasızca hareket etti. O tatlı çözülme karşısında çığlık attım. Bu meselede saygınlığımın ufacık bir parçasını dahi olsa koruma umudum bakkala diye çıktı ve bir daha da geri dönmedi.

“Tanrılar aşkına, küçük bir mazoşistsin, öyle değil mi?” İşkence çekiyormuş gibi bir kahkaha patlattı. “Sana öyle ahlak-sız şeyler yapmak istememe neden oluyorsun ki. Aptal Tavşan. Benden kaçmalıydın. Artık öyle bir şansın olmayacak.”

Tavşan benim adım mıydı? Neredeydim ben? Duyduğum bu zevki aşır da düşünemiyordum. “Fallon, lütfen!” diye haykırdım haykırmasına ama ne istediğimden emin değildim. Parmaklarının her darbesiyle o akkor haz artmaya devam ediyordu.

Gözlerini kapayıp başını yana eğdi. İnlerken uzun, siyah saçları göğsümü gıdıkladı. “Evet. Yalvar bana. Tekrar söyle.”

Kalçam tutuşunda boş yere debelenirken haykırdım.

Zevk sarhoşluğuyla, “Lütfen!” diye inledim.

Boynumdaki baskı azaldı. Fallon kalçamı tutarak ağzını bir kez daha klitorisime yaklaştırdı. O, azap verecek kadar hassaslaşmış tomurcukla oynarken nefesim kesildi. Dili sızlayan etime tekrar tekrar çarptı, en sonunda dudaklarımdan bir inilti kaçana dek devam etti. Sırtım gerildiğinde parmakları içimdeki hassas noktaya daha da iyi değebilmek için açı değiştirdi. Beni tekrar yalayınca bedenim sarsıldı, ağzı elinin tutturduğu ritme uydu ve sonra... Fallon klitorisimi sertçe emerken gözlerim hızla açıldı. İçimde toplanan o baskı bir anda şiddetli bir coş-

ku gösterisiyle serbest kaldı. Bileklerim onları bağı tutan battaniyeye karşı gerilirken inleyerek adını söyledim. Orgazmım boyunca diliyle ve parmaklarıyla bana eziyet etti. Bedenim orgazmın etkisiyle sarsılmaya başlayana kadar da sürdürdü bunu.

Fallon nihayet geri çekilince olduğum yere yığıldım.

“Yan dön,” diye mırıldandı.

Nasıl hareket edileceğini hatırlamaya çalışarak geçirdiğim bir dakikanın ardından sözünü dinledim. İblisim arkama yerleştii anda arkamda sert bir şeyin varlığını hissettim. Bacağımyı hafifçe kaldırarak aletini bacaklarımyın arasına kaydırđı. Kadınlığıma daha rahat erişebilmesi için kalçamı kaldırdım. Ancak Fallon bacaklarımyı aletinın üzerine kapadı ve uyluklarımyın arasında ileri geri kaydırmaya başladı. Bir kolunu altımdan geçirerek mememi tutarken diğeriyle de klitorisimle oynuyordu.

“Seni becermeyeceğim. En azından henüz. Ama yalnızca birimizin tatmin olması o kadar da eğlenceli olmaz, sence de öyle değil mi?” Aleti bana yavaşça sürtünebilsin diye kalçasının açısını değiştirdi. Çok yakındı. Darbelerinde ufacık bir değişiklik yaptığı an içimde olurdu. Bedenim bu düşünceyle yanıp kavruluyordu. Aletinın her kendinden emin darbesiyle içimde sızlayan bir boşluk hissediyordum. Ama ben ona söylemedikçe hiçbir hamlede bulunmayacaktı.

Zihnimdeki soru yüzümün ısınmasına neden oldu ve arkamda olup da yüzümü göremediğı için sevindiğim. “Becer beni,” diye fısıldadım.

Fallon boynumu öpücöklere boğduktan sonra kulağıma eğilerek, “Becereceğim, aşkımy,” diye fısıldadı. “Sana söz veriyorum.”

Ritmini hızlandırırken parmakları vajinamın dudakları arasına kayınca inledim. “Ama bugün değil. Seninle şansımı yeterince zorladım.”

Boştaki eliyle mememi sıkıp diğeri elinin bir parmağınyı içime kaydırđığında vermek üzere olduğum cevap boğazımda

düğümlendi. Dişlerini gıcırdatarak bacaklarımın arasına daha büyük bir istekle sürtündü. Güçlü darbeleri beni az kalsın tekrar uçurumun kıyısına götürecekti. Nefes nefese kalmıştım. O nefis sürtünmenin etkisini artırmak için kendimi ona doğru ittim. Fallon hırlayarak omzumu ısırды. Belli ki bedenimin kontrolden çıkmak için beklediğı davet de buydu. İkinci orgazmım vücuduma akın ederken Fallon da homurdanarak çarşafının üzerine boşaldı.

“Siktir,” diye soludum.

Fallon bir kahkaha patlatarak bileklerimi çözmek için uzandı. Ellerime tekrar kan giderken bileklerim hafifçe zonkladı. Kollarımı yanıma indirip iblisime iyice sokuldum. Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. “Bir ejderhayla evlenmek artık o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?”

Ona çıkışacak gücü bulamadığımdan yumuşak yastığa doğru kıkırdadım. “Konsey durumu müzakere etti. Argümanların sağlam ve haklı olsa da bir karara varmadan önce daha fazla kanıta ihtiyacı olduğu kanaatine vardı.”

Burnunu saçlarıma gömerek derin bir nefes aldı. “Madam, bu düzmece bir mahkeme,” dedi kederle.

“Düzmece mahkeme mi?”

“Sanığın yararına olabilecek kanıtları kasten görmezden getiriyorsun.” Başparmağı kolumda tatlı tatlı daireler çiziyor, beni uykunun sınırına yaklaştırıyordu.

“Ne gibi kanıtlar?” diye mırıldandım.

Bir anlığına duraksadı. “Devasa bir alet?”

Ağzımdan bir hanımefendiye hiç yakışmayacak bir homurtu kaçtı, ardmdan da kahkaha krizine tutuldum. Fallon da omzumun üzerinde kahkaha atarken battaniyeyi üzerimize çekti.

ONUNCU BÖLÜM

Yatak odasının penceresinden sızan ışık uykumu böldü. İnleyerek battaniyelere daha da gömüldüm. Güneş siktir olup gidebilirdi. Yatağın yanındaki döşemeden bir gıcırta geldi. Sebebini anlamak için gözlerimi açtığımda birkaç santim ötemde bir adamın suratını gördüm.

“Günaydın uykucu,” dedi Felix. Şaşkınlıkla ondan uzaklaştım. Neşeli sarışın bir kahkaha atarak yataktan uzaklaştı. Dün bizim yaptığımız gibi o da kolezyumun banyosunu kullanmış olmalıydı. Kurtadam temizlenmiş ve dinlenmiş görünüyordu. Onu bulduğumda bedeninde gördüğüm tüm o kesik ve morlukların tamamen iyileşmiş olmasına hayretle baktım. Sarı saçları kirle kaplı değilken daha da çarpıcıydı. Yüzünü ortaya çıkaracak bir saç kesimi de iyi giderdi doğrusu. Dünkü travmatik hadiselerle rağmen Felix’in duruşu rahat ve kaygısızdı. Kötü bir gün geçirmenin ne demek olduğunu bilmeyen bir adama benziyordu.

Doğrulamaya çalıştım ama hemen bir elini kaldırıp beni durdurdu. “Çıplaksın, tatlım.”

“Hasiktir,” diye ciyakladım battaniyeyle kendimi örterek. “Ne işin var senin burada? Fallon nerede?”

Felix pencerenin kenarındaki komodine doğru ilerleyerek düzgünce katlanmış temiz kıyafetlere dokundu. “Buradayım çünkü siz iki aşk böceği dün rıhtıma gelmediniz. Ama itiraf edeyim, sana ejderhanın yakıp yıkmaya son vermesi için göz süzmeni söylerken beni ciddiye alacağını düşünmemiştim.” Kaşlarını muzipçe birkaç kez kaldırıp indirerek başını utançtan eğmeme neden oldu. “Aaa, surat asma ama! İşe yaradı. İkinci soruna gelince, sanırım Fallon senin atlarını bulmaya gitti. Ben de seni korumak ve rıhtıma götürmek için buradayım,” dedi alaycı bir selam çakarak.

“Doğru, artık uçabilen atlarım,” diye mırıldandım.

Alelacele giyinip bu harap şehirden bir an önce ayrılmak için hazırlandım. Felix sahile kadar bana yol gösterirken aklına gelen her şeye dair gevezelik etti. Sabahın köründe nasıl bu kadar çene çalabildiğine şaşıyordum. Özellikle de harabeye dönmüş bir şehrin sokaklarında yürürken. Lanetten daha yeni kurtulduğundan içinde çok şey birikmiş olmalıydı.

Koya yaklaştığımız sırada öfkeli Usha’nın ciyaklamalarıyla karşılandık. Kadın iki direkli büyük bir geminin pruvasında dikiliyordu. Daha doğrusu şöyle diyeyim, iki direkli büyük bir geminin pruvasında dikilen Fallon’dı ve kollarını savurup duran Usha da rıhtımdaki bir adama küfür kıyamet saydırıyordu.

“BU DÜNYADA NE KADAR ÜMİT VERİCİ SAF ŞEY VARSA SENİN ELLERİNDE KÜLE DÖNÜYOR. BENİ BÖYLE HUYSUZ YAPAN SENSİN SEN! O KOKAİNDEN KAFA-SINI KALDIRAMAYAN BABAN BENİM AHIR ARAZİLERİMİ ÇALDIĞINDAN BERİ BÖYLE BİR ADALETSİZLİK GÖRMEMİŞTİM!”

Ayakkabısını mor kıyafetler içindeki pejmürde adama fırlattı.

“Benim babam o araziyi hakkıyla satın aldı, zırlak kadın!” diye bağırdı Tyrice de ona.

Birkaç iblis rıhtımda eğlenerek onları izliyordu. Birkaç adam gemiye eşya yüklerken birbirine bağırarak ikilinin etrafından dolandı. Dört orkun muhtemelen içki satan bir yerden yağmaladıkları hatırı sayılır miktardaki alkollü içkiyi gemiye taşıdığını fark edince keyiflendim. O dördüyle bir ara arkadaş olmalıydım. Doktor da zaten güzel bir kadeh şarap yazmıştı reçeteme.

Bağırıp çağıran kadın ayakkabısının diğer tekini de atmadan önce güverteye koştum. “Usha, neler oluyor?”

Rüzgâr Usha’nın dağınık kan kırmızısı saçlarını yüzüne çarptı. Oflayarak başını iki yana sallayıp gözüne giren tutamdan kurtulmaya çalıştı. “Senin şu lanet ejderhan ondan özellikle istediğim hâlde Tyrice’i öldürmemiş!”

“A-HA!” diye haykırdı Tyrice. Bir parmağını suçlar gibi Usha’ya doğrulttu. “İtiraf ediyorsun demek! Değersiz Ceylan’ı yakıp yıksın diye o ejderhayı gönderen sendin!”

“HAYIR! Ben ondan SENİ yakmasını istedim! O da senin Değersiz Ceylan’da olacağını düşünmüş.”

Dönüp Fallon’a baktım. Usha ve savurup durduğu uzuvları ikisini de denize uçurmasın diye elinden geleni yapıyordu.

“Onun seni bir suikast görevine göndermesine izin mi verdin?” diye sordum.

İblis pruvadaki yerinden ayrılıp güverteye doğru ilerlerken homurdandı. “Tapınağa doğru yoldaydık, benden kadeh için savaşırken gözüme ilişirse onu öldürmemi istedi, ben de hanı görünce şansımı denedim.”

Gitgide artan baş ağrımı yatıştırmak için şakaklarımı ov-dum. “Neyiniz var sizin? Berbat bir ayrılık mıydı yoksa başka bir şey mi?”

İki rakip hancı aynı anda, “Ne?!” diye ciyakladı.

Tyrice dudaklarını büktü. “Öncelikle, ben evliyim. İkincisi, evli olmasam bile o obez balinadan daha iyisini bulabilirim.”

Şaşkınlıktan Felix'in de benim de nefesimiz kesildi. Usha dişlerini gösterdi ve ona laf atan adama ulaşabilmek için gerekirse Fallon'ın kolunu ısırmaaya bile hazır görünüyordu.

Tyrice onun tepkisi karşısında sıırttı. "Bu arada o gemiyi çalmayı düşünüyorsan o değerli iblislerine söyle güverteyi güçlendirsinler. Seni ancak taşı-"

Kimse ne olduğunu anlamadan Ambrose kim bilir nereden fırlayıp kuyruğuyla Tyrice'e bir tane indirdi. Adam geriye doğru uçararak bir depolama barakasının ahşap duvarına çarptı.

"İşte bu iş böyle yapılır!" diye haykırdı Usha ellerini keyifle cırparak.

Ben de ellerimi cıırttım. Geçmişteki sıkıntılar bir yana, balina yorumu çok fazlaydı. Lamia yük rampasına doğru ilerlerken Usha mutlulukla koşup kollarını adamın boynuna doladı. Bu kadını mutlu eden şeyler... endişe vericiydi. Gerçi Ambrose pek aldırıyor gibiydi. Hatta o da kollarını kadının beline sarak onu tekrar gemiye yönlendirdi.

"Böylece başlar işte," diye iç geçirdi Felix.

Ona baktığımda karşıımızdaki çifti sıkılmış bir ifadeyle izlediğini gördüm. "Aa, Ambrose'un Usha'dan hoşlandığını mı düşünüyorsun? Birbirleriyle yakın görünüyorlar."

Kurtadam başını iki yana salladı. "Sadece Ambrose değil. Etrafındakilere baksana. Diğer iblislerin hepsi onun yılan sırtına delici bakışlar atıyor."

Tıpkı dediğı gibi yükleme işlerini bırakmış, Ambrose'a ters ters bakan altı adam tespit ettim. Kolezyumda tanıştığım ayıadam Usha'ya bakarken dudaklarını yaladı. "Daha önce hiç kadın görmemiş gibi davranıyorlar."

"Bilmiyor musun gerçekten?" Felix bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakarken kaşlarını çatıı.

"Neyi bilmiyor muyum?"

Yük güvertesine doğru ilerlerken bana peşinden gelmemi işaret etti. “İblislerde tek tük kadın vardır. Volsog Kapısı’nın ardındaki yaşam sert. Etrafta çok az yiyecek var ve hayatta kalsan bile Myva’nın lanetinin sebep olduğu hastalıktan ölebilirsin. Genelde erkeklerden çok kadınları etkiler. Süre dolup kapı kapandığında da ya çok zayıflamış ya da ölmüş olurlar.”

“Bu korkunç!” Bu insanların sırf biz sahte bir tanrıya tapmak üzere kandırıldık diye yaşadıkları dehşetleri gözümde canlandırırken ellerimi birbirine kenetledim. Wandermere’e verilen hasar onların yaşadıklarının yanında önemsiz görünüyordu gözüme. Gerçi gelip bunu yapmak zorunda kalan ben olduğum için pek memnun değildim ama kötü bir cadıya tamamen dur dediğimize memnundum.

Felix başıyla onayladı. “Evet. Bu gemide iki kadın varken bu adamların kafasında dönen o çaresizliği hayal edebilirsin artık. Bir de üstüne bu iki kadın onları bağlarından kurtardı. İçlerinden herhangi birinin senin için ejderhaya meydan okuyacak kadar ahmak olduğunu sanmıyorum ama o yılan epey bir rekabetle karşılaşacak.”

“Sen o kadar endişeli görünmüyorsun.”

Önce sırttı, ardından bir kıkırtı koyverdi. “Kurtadamlar izle bağ kurar. Bir kadının kokusu beni kendine çekip de onun benim olduğunu söyleyene kadar onun peşinde koşma arzusu duymam.” Bana göz kırpmak için döndü. “Gerçi bu beni onu bulana kadar biraz eğlenmekten alıkoymaz.”

“Şahane,” dedim ağır ağır. “Peki kapının ardında türler arası ilişkiler nasıl?” Etrafımdaki şekildeğıştiren tuhaf tayfa bir sürü farklı iblisten oluşuyordu. İçlerinde geçinemeyenler varsa çok tuhaf bir gemi yolculuğuna çıkmak üzereyiz demekti. “Bu kadar dip dibeyken herkes rahat edecek mi?”

“Muhtemelen,” diye yanıtladı kurtadam omuz silkerek. “Beni yanlış anlama, yiyecek kıtlığı çekerken herkes birbirini

öldürürdü ama ırklar arasında derin bir nefret olduğunu sanmıyorum. Kurallara uyduğumuz sürece kimse savaşa girme ihtiyacı duymazdı. Hayat zaten yeterince zordu.”

“Kurallar nelerdi?” diye sordum.

Felix saymak için bir elini kaldırdı. “Ork’un altınını elleme, ejderhanın inine girme, bir vampiri güneşin altına sürükleme ve Aç Adam’a sataşma.”

Olduğum yerde durdum. “Bir dakika. Aç Adam mı?” Felix bana aldırmadan gemiye doğru ilerlemeye devam etti. “F-Felix, dur, Aç Adam gerçek mi?”

İnatla dönüp bana bakmadı ama omuzları hafiften sarsıldı. Boğazım temizledikten sonra etrafına bakındı. “Umarım onlardan biri gemiye binmemiştir.”

İçim öfkeyle dolarken dişlerimi sıktım. “Sana bunu yapmanı Fallon söyledi, değil mi? İkiniz de korkunçsunuz!”

“Eh, görünüşe göre görevim tamamlandı, Bayan Ejderha. Güverteye yük taşıyanlara yardım etsem iyi olacak.” Felix sözlerini bitirir bitirmez ona başka soru sormama fırsat vermeden fırlayıp gitti.

Tepemde iki atım gemiye doğru süzüldü, toynakları ahşap güverteye vurdu. Çatur beni selamlamaya gelirken Çatır korkuluğun yanına uzanıp kestirmekten memnun görünüyordu. Usha’nın yanma gitmeden önce atımın çenesini sevdiği şekilde kaşıdım. Usha kaptan köşkünde kocaman tahta bir masaya yayılmış haritanın üstüne eğilmişti.

“İyi misin, tatlım?” diye sordum.

Karıştırdığı kâğıtlarla uğraşmayı bırakıp bana baktı. Kiki köşede durduğu yerde esnedi. Andık bana doğru şöyle bir baktıysa da hiç aldırmadan daha rahat bir uyku çekmek için yan döndü.

“Ne, Tyrice’i mi diyorsun? Hak ettiğini buldu, dolayısıyla artık sorun yok.”

“Yani hem o hem de bu gemideki bir yığın erkek. Felix onların kadınlara alışkın olmadığını söyledi. Sana musallat olan birileri oldu mu? Olduysa eminim Fallon’a söylersek halleder.”

Bir kahkaha atarak elini geçiştirir gibi salladı. “Ben hayatım boyunca şehirde yaşadım. Yani eli kolu rahat durmayan erkeklerle baş etmek benim için yeni bir şey sayılmaz. Ayrıca hayır, kimse bana yanaşmadı. Büyük ihtimalle şunun yüzünden.” Ambrose’u işaret etti. Adam pencerenin önünde kollarını kavuşturmuş, gemiye doluşan iblis kalabalığını izliyordu. “Bu sabah birinin kolunu kopardı. Diğerlerini hizaya sokan bu sanırım.”

“Ah.” Fallon’ın Boohail’de aynı şeyi yapmasını engellemek zorunda kaldığım ânı düşündüm. İnsanların uzuvlarını koparmak iblisler için bir tür sevgi göstergesi falan mıydı acaba? *Amma da abartılı.*

Arkamızda gladyatör kıyafetleri giymiş kocaman bir dev karpıyı tıklattı. “Gemiye kurtarabildiğimiz malların hepsini yükledik, Kaptanlar. Nereye gidiyoruz?”

“Kaptanlar mı?” diye sordum.

“Bu sabah siz yokken oylama yaptılar,” diye açıkladı Usha. “Sen kadehi parçalayıp onları serbest bıraktın, ben de babam denizci olduğundan dümen tutmayı bilen, hatta onu geçtim bir tekneye ayak basmış tek kişiyim. O yüzden ikimizi eş kaptan yaptılar.”

Omuz silkerek kapıdaki deve döndü. “Adamlara Garabet Koyu’na yelken açmalarını söyle.”

Dev başıyla onaylayarak uzaklaştı.

“Usha, ben kaptan olmak istemiyorum!” Bir iblisle uğraşmakta bile zorlanıyordum. Benden cevap bekleyen koca bir iblis tayfasına hiç ihtiyacım yoktu.

Usha gözlerini devirdi. “Sen de serdümen ol o zaman.”

“Hah! Süper, o daha iyi.” İçime bir rahatlama hissi dolarken başımla onayladım. “Serdümen ne peki?”

“İkinci yetkili olduğun ve tüm ikmal malzemelerinden sorumlu olduğun anlamına geliyor.”

“Ama bu yine yöneticilikle ilgili bir pozisyon,” diye sızlandım. “Aşçı falan olamıyor muyum?”

Yeni kaptan başını öne eğerek inledi. Yumruğunu masaya indirerek gözlerimin içine baktı. “Cin, tatlım, dikkatini toplamana ihtiyacım var. Sabah bu gemide yüz kişi saydım. Bu sayıya biz de dahiliz. Üçümüz kadınız. Geminin kontrolünü bir grup azgın herife bırakacak değilim. O yüzden omuzlarımı dikleştir, sesini biraz kalınlaştır ve ikinci kaptan ol. Anlaşıldı mı?”

Yutkundum. “Anlaşıldı.”

“Güzel.”

“Üçüncü kadın kim?”

“Holly adında bir kentaur. Bu sabah ona gemiyi yelken açmaya nasıl hazırlayacağını öğrettim. Şu anda o işi denetliyordur muhtemelen.”

Vay anasını, Usha bu işte bayağı iyi.

“Peki Garabet Koyu dediğin ne?”

Kızıl saçlı kadın Kuzey Denizi’nin ortasında yer alan ve iki kıtayı ayıran küçük bir adayı işaret etti. Alttaki, kırık bir kalbi andırıyordu. Kuzey Denizi’nden çıkan bir nehir alttaki kara parçasını ikiye ayırıyor, tam ortasında kocaman bir göl oluşturuyordu. Onun solundaysa Altıntepe Şehri yazan bir kale çizimi vardı. Priscilla hâlâ orada mıdır acaba diye düşündüm. Yoksa diğer kahramanlarla buluşup yoluna devam mı etmişti?

Altta kalan kıtanın en ucunda benim memleketim olan Kinnamo yer alıyordu. Kalp şeklinin sağ alt tarafına tamamen yayılmış, sonra da kuzey sınırında beş küçük ülkeye bölünmüştü. Kinnamo’nun aşağı doğusunda başka bir şehir vardı: Wandermere. Memleketimin bulunduğu küçük sahil bölgesinden epey bir uzaktı. Evimden ne kadar uzaklaştığımı görünce ufaktan bir sıla hasreti hissetsem de heyecanlandım.

“Garabet Koyu’na varmamız en az iki hafta sűrer. Orası bilinen bir korsan koyu, dolayısıyla Myva’nın műritleri peřimize dűřmeye kalksalar bile oraya yaklařmayı gűze alamazlar,” dedi Usha.

“Kahraman ekibi gibi mesela,” diye tahminde bulundum. Son kahraman ekibiyle ilgili anlatılan hikâyeler doğruysa Priscilla ve űç diğer kahraman koca iblis ordularını yok edecek gűçle donanmıştı. Elbette bunun, o iblislerin tanrıçanın korkunç lanetinin hastalıklı etkilerinden mustarip olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını bilmemin imkânı yoktu. Ŗğrenmek için bűtűn tayfanın hayatını riske atacak da değildim. Onlardan kaabiliyorsak kaçmamız gerektiğine karar verdim.

Usha bařıyla onayladı. “Orada erzak stokumuzu yeniler ve biraz yol yorgunluęumuzu atarız. Kıtamızı Volsog Kapısı’nın bulunduęu Kuzey’den ayıran bűlgede olacaęız. En yakındaki tapmak Kirkwall’da.” Kırık kalbin batı kıyısının űst kısımlarında yer alan bařka bir řehri gűsterdi. “Onu da parçaladıktan sonra sadece geriye dűnűp Kuzey Kıta’dakini yok etmek kalıyor. Volsog Kapısı’na yakın olduęundan orada yařayan kimse yok, her taraf da buzlu daęlarla kaplı. Dolayısıyla gemi bizi ancak kıyıya kadar gűtűrebilir. Tapmaęın tam buradaki Ubbin’in Gűzű’nűn tepesinde yer aldıęı sűyleniyor.” Kűűk daęlardan oluřan bir kalabalıęın içindeki bűyűk bir daęı gűsterdi. Kuzey kara parçasının sınırına çivili bir gerdanlık gibi dizilmiřti hepsi. Onların arkasına ise tař bir duvar çizimi vardı. Volsog Kapısı o olmalıydı. Yapı bir kıyıdan dięerine dek uzanıyordu. Ama duvarın arkası... bombořtu. Sadece hiçlik.

“Peki. Bu planı sevdim. şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

Usha ayağa kalkıp gerindi. “Eh, korsan olarak yeni bir yaşama adım attık. Adamların yağmaladıkları içkiler nelermiş diye bir bakıp kafayı bulmaya ne dersin?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sonra başımı ağır ağır sallayarak onayladım. “Evet. Evet, çok memnun olurum.”

Sorusunun cevabı her çeşit içkiydi. Adamlar bulabildiklerine kadar birahane ve kasap varsa yağmalamışlardı. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Usha rotamızı belirledikten sonra yeni mürettebatın ilk işinin büyük bir ziyafet hazırlamak olduğunu duyurdu. Serdümen olarak ilk görevim de bu hazırlıkları denetlemek olacağından epey heyecanlandım.

Mutfakta yardım etmeleri için on ork seçtim. Direktif alma konusunda iyi gibilerdi ve hayvanadamlar gibi tüyle kaplı değillerdi. Etlerden ilk parçayı seçip kendilerine ayırmak şartıyla kabul ettiler. Bence gayet makuldü. Yine de onları çiğ domuz kalplerini hüpletirken görmeye alışmam biraz sürdü. Ben olsam hayvanın en iyi yeri olarak omzunu seçerdim ama herkesin zevki kendineydi tabii. Bundan birkaç hafta önce bir değil, tam on orkla böyle dip dibe olmak beni dehşete düşürürdü, ne tuhaf. Oysa şimdi yeni arkadaşlarım Isaak ve Baraku’ya domuz etini en iyi şekilde pişirmek için nasıl kuru ovalama yapacaklarını öğretiyordum.

“Kaptan!” diye haykırdı açık yeşil bir ork. “Balabash’a söyler misin bağırsakların hepsini tıkmınsın! Hakkını yedi zaten!”

Ayağını yere vurarak en uzun boylu orku gösterdi. Gösterdiği yaratığın teni koyu gül ağacı rengiydi. Uzun, dalgalı saçlarının bir kısmını topuz yapmış, kulaklarındaki üç altın halkayı ortaya çıkarmıştı. Orkların hepsinde çeşitli altın piercingler ve dövmeleler vardı ama karşımdaki diğerlerinden daha küçük halkalar tercih ediyor gibiydi.

Balabash bana döndü, servis çatalına devasa spagettiller gibi sarılmış domuz bağırsaklarına doğru eğilmişti. Yanakları daha da koyu bir kırmızıya dönerken burun delikleri genişledi. Gözleri suçlulukla bir bana bir “spagetti”sine çevrildi, ardından yutkundu. “Kaptan, Pasha ispiyonculuk yapıyor!”

Pasha'nın ağzı beş karış açıldı, burnundaki halka titreşti, sonra kollarını Balabash'a doğru savurarak yardım alma umu-
duyla bana baktı. Gözünün önünde işlenen suçu idrak edemi-
yormuş gibiydi.

Karşımda gördüğüm en iğrenç manzaralardan biri olmasa
gülebilirdim. “Balabash, lütfen yemekleri tığınma.”

Zanlı homurdandı. “Ben bu bıdıkların hepsinden daha büyü-
ğüm, o yüzden de daha büyük PORSİYONLARA ihtiyacım var!”
Etli elini mutfak tezgâhına indirerek vurgusunu kuvvetlendirdi.

Şaşkınlık dolu bir ciyaklamayla geriledim.

Isaak bir elini omzuma koyarak Balabash'a dik dik baktı.
Eli ayı pençesi kadar kocaman olmasa insanı rahatlatacak bir
hareket sayılabilirdi tabii. Balabash tuhaf mutfak ekibimin en
uzunuyken Isaak da en iriyarıydı. Sol taraftaki sivri dişine
iki halka takmıştı. Omuzlarını geçen uzun, koyu yeşil örgüleri
süsleyen altın halkalarla uyumluydu. Orkların çoğu gibi onun
da omuzlarında karmakarışık dövmelerden oluşan bir çember
vardı. Tam ensesinin dibinde başlıyor, oradan omuzlarına yayı-
lıyor ve dönüp kürekkemiklerinde tekrar birleşiyorlardı. Tarz-
ları bana annemin kafasındaki dövmeleri hatırlatmıştı.

“Bağırma! Zavallicığı korkutacaksın, sonra o ejderha buraya
gelecek!” dedi ama o da bağırıyordu.

Sözleri etkisini gösterdi ve kırmızı ork elindeki hazine dolu
kâseyi sertçe Pasha'nın hevesli ellerine tutuşturdu. Daha küçük
olan ork mutlulukla koca bir porsiyonu ağzına tıktıktan sonra
dönüp bana baktı. Çatalını bir kez daha ödülüne batırdı, sonra
bana doğru uzattı. “Sen de biraz ister misin? Tazecik!”

Midemdeki çalkalanmaya aldıramamaya çalışarak başımı
iki yana salladım. “Hepsi senin, dostum.”

Pasha çatalını tekrar kâseye daldırırken, “Keyfin bilir,” dedi.

Isaak'la birlikte domuz kızartmalarını kuru ovalama işlemi-
ne döndük.

Acaba annemin kabilesinde insanlarla iblislerin buradaki gibi birlikte çalıştığı bir hikâye var mıdır diye merak ettim. Çoğu büyük, korkunç bir kötüyeye karşı savaşmak için bir araya gelen soylu savaşçılara dair hikâyelerdi. Hiçbiri savaşlar arasında yaşanabilecek aptalca şeylerden bahsetmiyordu. Hiç değilse birkaç tane olduğunu umdum.

Belki insanlar iblislerin bu yönlerini görselerdi onlardan o kadar da korkmazlardı. Bu orklar kocaman ve tehditkâr görünse de abilerimle didişmelerimiz sırasındaki hâllerimizden farklı davranmıyorlardı. Bu da bir kızın evine özlem duymasına yeter de artardı. Yine de etrafımda tekrar birilerinin olması güzeldi. Mide bulandırıcı yeme alışkanlıkları olsa bile.

Her şey hazırlanınca elimde peynir ve meyve dolu bir tepsiyle mutfığın kapısını tekmeleyerek açtım. Hemen arkamdan da kendi yemek tepsilerini taşıyan mutfak orklarım geliyordu. Mürettebat güverteye yayılmış, içki içiyor ve gelen ziyafetin neşesiyle ayaklarını yere vurarak tempo tutuyorlardı.

İçlerinden bazılarının kürek çekmek için aşağıya inmesi gerekeceğini düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa şehir sakinleri gemileri hareket ettirmek için de büyü kullanıyordu. Geminin alt kısmındaki kürekler onları kullanan kimse olmadığı hâlde sabit bir hızla hareket ediyordu. Alt güverte mürettebatın kalabileceği kamaralarla doluydu ve tam ortasında küreklerin hareketini kontrol etmek için büyümlü bir tablet bulunuyordu.

“Ah, o domuza dalmak için sabırsızlanıyorum,” dedi minotaurosun biri öne çıkarak.

Kolezyumda karşılaştığım aslanadam onun kafasına bir yumruk indirdi. “Sıranı bekle, seni aşırı gelişmiş boğa! Bırak da önce hanımlar yesin!”

Minotauros kafasını ovuşturarak saldırganına hırlasa da bir adım geriledi.

Usha kaptan köşkünün yanındaki sandalyesinden atlayarak hızla ilerledi. Hemen peşinde de dişi bir kentaur vardı. Holly dediğı oydu herhalde. Kentaur uzun, zarif adımlarla ilerliyordu. Koyu renk uzun saçlarının bir kısmı başının tepesinde örölmüş, bir kısmı da sırtına dökülecek şekilde açık bırakılmıştı. Bedenin at olan kısmı koyu kestane rengindeydi, arka kısmındaysa kocaman, beyaz bir yama vardı.

“Asla ikiletmeyiz!” dedi bir tabakla bir kadeh bal likörü alarak. Ben de ona ayak uydurup tabağımy midemin alabileceğı kadar yiyeceklerle doldurdum. Sonra da onunla Usha’nın peşine takılıp küçük, yuvarlak masalarına gittim. Hepimiz oturduğumuz hâlde erkeklerin hâlâ yemeklere yanaşmadıklarını, aksine gözlerini bana diktiklerini gördüm.

“Ben Liçkatili’nden konuşma isterim!” diye haykırdı Felix. Tam bir pislik gibi... Gerçi Liçkatili kulağı havalı geliyordu.

“Zincirkıran! Zincirkıran!” diye haykırdı başka bir adam.

Çok geçmeden güvertede tempo tutan ayakların sesi yankılanmaya başladı.

Yardım dilenmek için Usha’ya baktım ama omuzlarını silkti. “Senden bahsediyorlar, tatlım.”

Kâbuslarım gerçeğe döndü.

Gözlerini bana dikmiş kalabalığın yüzlerine bakarken üzerime bir sükûnet çöktü. O gemiye binmek istememiş, bunun için uğraş vermemiştim ama sonuçta buradaydım. Kuyruğumu kıstırıp kaçmış olsam bu iyi yaratıklar hâlâ tutsak olacaktı. Sahte tanrıçanın neden olduğu ölümcül hastalık yüzünden daha fazlası aklını yitirecekti. Yorgundum, acıkmıştım ve muhtemelen tuhaf duygular beslememem gereken bir adama karşı tuhaf duygular beslemeye başlamıştım ama maceradan yarı yolda vazgeçmek seçenekler arasında bile değildi. Sonuna kadar gidecektim. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldım.

“Geçtiğimiz birkaç hafta içinde kendimi bildim bileli evim olan yerden ayrıldım, dinimi terk ettim ve sahte bir tanrıyla savaşa girdim. Bunların hiçbiri, sizin son birkaç yüz yıldır onun elinden çektiklerinizle kıyaslanamaz elbette. O kadın bu dünyadaki herkesi kontrol etme hakkı olduğunu düşünüyor, öyle mi? Eh, o zaman diyorum ki bizim de o için kafasını kahrolası bir kazığa oturtmaya hakkımız var!”

Erkekler ellerinin Myva'nın kanına bulandığını düşününce kükredi.

“Kadehimi yeni bir çağa kaldırıyorum,” dedim kupamı havaya kaldırarak.

Erkekler de ayağa kalkıp bana uydu.

“Myva'nın baskı rejiminden kurtulduğumuz çağa!”

Farklı şekillerde ve ebatlarda bir sürü iblis kutlamalara başlayarak önlerindeki ziyafete daldı.

Ben de masaya oturup tabağıma dalmıştım ki Usha sırtıma vurdu. “İyi iş çıkardın, Cin.”

Başımı sallayarak teşekkür ettim.

Holly içeceğini zarifçe yudumladıktan sonra kupasını masaya bıraktı. “Bunu da aradan çıkardığımıza göre... Usha bana senin bir ejderhayı becerdiğini söyledi?”

Yemeğim boğazıma kaçtı.

Usha gülerek arkasına yaslandı. “Cidden mi, Holly? Ona ettiğin ilk laf bu mu?”

Esmer kadın şarabından bir yudum daha aldı. “Biz kentaur-lar açıksözlü bir ırkızdır.”

“Onu anladık,” dedi Usha, ardından bana döndü. “Ee? Nasıldı?”

Başımı ellerimin arasına aldım. “Filé tozu aşkına. Seks yapmadık, tamam mı?”

Arkadaşlarım tuhaf ifadelerle baktı. “Neden ki?”

“Evet, neden ki?” diye sordu Felix de gelip yanımıza otururken.

Holly davetsiz misafire ters ters baktı. “Çek arabanı, kurt. Bu kadınlar arasında bir sohbet!”

“Eh, Liçkatili’nin ilk iblis arkadaşı olduğumdan en yakın arkadaş ayrıcalıklarını kullanarak detayların hepsini duymak istiyorum.” Elindeki şişeden bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle omzuma nazıkçe vurdu. “Dökül bakalım.”

Usha, bir dikişte bitirdiğim kadehimi tek kelime etmeden tekrar doldurdu.

“Peki, tamam, kolezyumda bana oral yaptı.”

Kaptan, Holly’ye dönerek, “Sana onun özverili bir âşık olduğunu söylemişim,” dedi. Bunlar ne kadar zamandır bu konuda sohbet ediyordu ki?

“Orada durmanızın bir nedeni var mı? Bâkire misin?” diye sordu Felix.

Alkol bedenimi ısıtmıştı, ben de biraz daha içtim. “Hayır ama Fallon bana beni karısı yapacağını ve işaretleyeceğini söyledi. O da ne demekse artık.”

Holly sanki herkesçe bilinen bir şey söylemişim gibi başıyla onayladı. “Evet, eş olayı böyle oluyor. Ondan daha güçlü bir erkek bulacağını sanmam. Sorun ne peki?”

“Sorun mu ne?” diye sordum. “Eh, öncelikle kendisi bir şehri yakıp kül edebilen bir ejderha!”

Başını bir kez daha onaylar gibi salladı. “Aynen, bu da onu sağlam bir koruyucu yapar.”

Usha gözlerini devirerek herkesin içkisini tazeledi.

“İnsanların ve iblislerin çekici buldukları şeyler çok farklı sanırım. Bizler binaları yerle bir edebilecek bir adam için yoldan çıkmayız. Şahsen ben genelde bana hediyeler getiren tatlı adamları tercih ederim.”

“Bana fazla sorumsuz geldi. Seni koruyacak biri en iyisidir,” diye yanıtladı kentaur.

Konuyu değiştirmeye çalışarak Holly'ye baktım. "Peki sen nasıl adamlardan hoşlanırsın?"

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Aa, yoo tatlım, ben kadınlardan hoşlanıyorum. Hem gemide benden başka tek bir kentaur var, o da abim."

"Fallon'dan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Felix. "Sana kabalık mı etti? şaşırdığımı söyleyemem. Ejderhalar genelde mantıksız derecede öfkeli baş belaları olarak tanınır. Aletiyle kılıç arasındaki farkı bile bilmemesine şaşırmam yani."

Göğsümde bir öfke kabardı. "Öyle deme! Fallon bana karşı hep nazik oldu! Burada oturup ona hakaret etmene izin verecek değilim!"

Felix tepkim karşısında önce gözlerini kıstı, ardından da sırttı. Holly ve Usha'nın yüzlerinde de benzer bir sırıtış vardı.

"Siktir," diye iç geçirdim. "Bu tuzağa nasıl düştüm ben?" Bastırmaya alıştığım hisler göğsümde birikip ağırlaşmıştı, o kadar ki canım yanıyordu. Bal likörümün kalanını da içerek o duygu yığınınını geçirmeye çalıştım.

Holly sırtımı pış pışlayarak tekrar kadehimi doldurdu. "Sal kendini gitsin be kızım!"

"O, hayatta gördüğüm en güzel adam," diye inledim kadehinin içine doğru.

Usha kendi kadehini önüne çekti. "Biliyorum, tatlım."

Başımı Holly'nin omzunun kıvrımına gömdüm. "Hem o kadar da saygılı ki!"

Felix tabağımdan bir parça jambon kapıp ağzına attı. "Artık ona hislerini söyleyeceksin, değil mi?"

Ağzıma patates tıkıştırırken, "Ne diyeceğim ki?" diye sordum.

Usha bir kahkaha atarak başını yumruğuna dayadı. "Cin, şu noktada kalkıp o adama havanın ne kadar güzel olduğunu söyleyen bile bunu seni yatağa atmak için bir bahane olarak kullanacağına eminim."

Holly de ona katıldı. “Onu bul ve söyle. ‘Hâlâ eş olmayı düşünüyorsan ben de bununla ilgileniyor olabilirim,’ de.”

Usha çatalını tabaktaki ete sapladı. “Hayır, bu fazla pasif! Bak şimdi, adamın yanına gidiyorsun, yakasına yapışıyorsun ve ‘Sen, ben, yatak, hemen!’” diyorsun.”

Kurtadam bir süre ona baktıktan sonra bana döndü. “Peki, belki bundan biraz daha az agresif olabilirsin. Yürüdüğün yoldaki korkuya ve belirsizliğe rağmen ona duyduğun arzunun, büyüsunün alevlerinden bile sıcak olduğunu söyle. Onu sevdiğini ve ona ihtiyacın olduğunu söyle. Ömrünüzün kalanında onunla ilgilenmek istediğini de ekle.”

Felix’in sözleri karşısında ağzım açık kaldı. Yanımdaki Holly burnunu çekip gözlerini ovuşturdu. “Çok güzeldi.”

Usha da başını deli gibi aşağı yukarı sallıyordu. “Aynen, buradan yürü!”

Bal liköründen bir yudum daha aldıktan sonra kadehimi masaya vurdum. “Tamam. Şahane plan. Gidip onu bulacağım!”

Üçlü başlarını teşvik eder gibi sallayıp beni gönderdi. “İşin bittiğinde rapor ver!” diye seslendi Usha.

“Ya da daha iyisi yarın siz ikiniz... işi pişirdikten sonra!” dedi Holly kıs kıs gülererek. Ardından da Felix’le bir beşlik çaktılar.

Gazı alınca iblisimi bulmak için ana güverteye doğru yola koyuldum.

Zemin keyifle içen ve tıka basa yemek yiyen adamlarla doluydu. Gladyatör zırhları içindeki iki adam güvertenin ortasında güreşirken küçük bir kalabalık tezahürat ediyor, bahis oynuyordu. Türlerle bölünmüş gibi görünmüyorlardı. Felix’in hiçbir ırk arasında husumet olmadığını söylerken haklı olduğunu fark ettim. Gerçekten de büyüleyiciydi bu. Benim köyümde bile belirli aileler birbirlerini görmeye katlanamazdı. Oysa şu an karşımda kollarını bir vampirin omzuna atmış bir kurtadam vardı.

Birlikte eğleniyor, bir kentaurla bir minotauros üzerinden bahse tutuşurken kırk yıllık dost gibi görünüyordlardı.

Cherry görse bayılırdı. Bir grup neşeli iblisle birlikte gemi çalmak kardeşimin sevinçten havalara uçmasına neden olurdu. Korsan hikâyeleri hep en sevdikleri olmuştu. Bir yanım rahatlayıp onlara katılmak istiyordu fakat gördüğüm tüm o yeni yüzler, en çok sevmeye başladığım yüzü özlememe neden oluyordu.

Etrafa bakınsam da Fallon'dan bir iz bulamadım. Ambara giden merdivenleri inip bir dizi kamaraya baktım. Nihayet sol taraftaki en son kamarada ejderhamı bir yatağa oturmuş, pencereden dışarı bakarken buldum. Yatağın kenarındaki sehpayla boş bir tabakla bir şişe şarap bırakılmıştı.

Şans ayağıma gelmişti!

Ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama yerimden kıpırdıyamadım. Pencereden gelen yumuşak ışıpta inkâr edilemez bir çarpıcılığı vardı. Hayatımda ilk kez kendimi her noktasını tanımanın hazzı için birine dokunmak isterken buldum. Ay ışığının huzmeleri açık teninde kalbimin sızısıyla uyumlu bir ritimle dans ediyordu. Öyle nefes kesiciydi ki... Beni kollarına alsın da dünyayı unutayım istedim. *Bu görüntü zamana sonsuza dek işlenebilseydi ömrümün geri kalanını saadet içinde geçirirdim.*

Fallon bana dönüp gülümsedi. "Tavşan, kızlarla eğlendin mi? Usha üçünüz arayı kapatın diye seni yalnız bırakmamı istedi." Yanma doğru baktı. "O kadın canı istediğinde çok ikna edici olabiliyor."

Ona cevap vermeye, onu sevdiğimi söylemeye çalıştım ama sözcükler boğazımı aşamadan yanıp kül oldu.

Tereddüdümü fark ederek kaşlarını çattı. "İyi misin sen?" Koyu gözlerinde altın parıltılar çaktı. "O adamlardan biri sana dokunmaya mı kalktı?"

Tanrılar aşkına, sözcükler nasıl kullanılıyordu?

“Ben... *ıııı*... hayır. Sülün eti bitti bitecek! O yüzden yemek istiyorsan hemen gidip alman gerek!”

“Ha,” dedi nefes vererek. “Doydum ben, sağ ol.”

“Peki, şahane!” Cevabım dudaklarımdan ciyaklar gibi dökülmüştü. Utanarak arkama döndüğüm gibi koşarak yukarı çıktım.

Sıçıp batırdın, geri zekâlı. Tek bir işin vardı ama senin ağzından ne çıktı? “Sülün eti bitti bitecek.”

Usha’nın masasına geri çöküp içkime uzandım. Holly sırtımı sıvazladı. “O kadar mı kötüydü?” diye sordu.

“Tıkandım ve ona sülün eti isteyip istemediğini sordum.”

Ben başımı masaya çarparken Felix alaycı bir ses çıkardı. Neden bu kadar korkaktım ki? Adam bana öyle karışık sinyaller de göndermiyordu hani. Kısa yolculuğumuza çıktıktan sadece birkaç gün sonra bana beni karısı yapmak istediğini söylemişti. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da Fallon’ın yalan yanlış vaatlerde bulunmayacağıydı. Peki o zaman ona hislerimi açmaktan neden bu kadar korkuyordum?

Usha masaya bir sürahi daha bal likörü getirdi. “Eh, ille bu gece açılacaksın diye bir şey yok. Parti hâlâ devam ediyor! Hadi içelim!”

Usha haklıydı. Yarın yeniden denememi engelleyecek bir şey yoktu. Hislerimi yarın kesinlikle Fallon’a söyleyecektim.

Bilincimi kaybetmeden önceye dair hatırladığım son şey buydu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Birisi kafamı baltayla ikiye yarıyor gibiydi. Uyandığımda başım Fallon'ın geniş göğsüne yaslanmıştı. Bir eliyle yan tarafımı usulca okşuyor, sakın soluklar alıyordu. "Uyandın mı niha-yet?" diye sordu.

İnleyerek kıpırdandığımda yanımdan bir şey düştü. Dönüp baktığımda kâğıda sarılmış koca bir peynir parçası buldum. Yataкта, hemen yanımda da daha düzgünce paketlenmiş peynirler vardı. Bir çedar dilimi ısırılmıştı. Dönüp Fallon'ın arkasına bakınca yatağın ona ait kısmının da çeşitli peynirlerle dolu olduğunu gördüm. "Neden yatağın her tarafı peynir dolu?"

"Hatırlamıyor musun?" Fallon kollarını başının arkasına götürerek doğruldu. "Dün gece sana peynir getirmemizi istedin, sonra da kendini peynir kraliçesi ilan ettin."

Gözlerimi kırıştırdım. "Öyle bir şey yapmış olmamın imkânı yok."

"Gerçekten mi?" dedi pis pis sırıtarak. "Çünkü birkaç orku sana peynir getirmekle görevlendirdiğini gayet net hatırlıyorum. Sonra da kaptan köşkünde oturdun ve ağzından, 'Ben peynir kraliçesiyim,' sözleri döküldü."

Ellerimi dehşetle ağzıma götürürken yüzüm yanıyordu. "Yalan söylüyorsun!"

Fallon sadece güldü. *Of, tanrılar aşkına. Yalan söylemiyordu, değil mi?*

Felix kamaramızın kapısını açıp yüzünde heyecanlı bir ifadeyle içeri girdi. "Peynir Kraliçesi bir yük gemisini soymamıza onay verir mi acaba?"

"Ben Peynir Kraliçesi değilim!"

Sarışın adam bir kaşını kaldırdı. "Soluna bak. Şimdi de sağına bak. Sen Peynir Kraliçesi'sin. Peki, Peynir Kraliçesi bir yük gemisini soymamıza izin veriyor mu?"

Hay sikeyim. "İyi! Tamam. Ne isterseniz yapın."

"Şahane, mürettebata söyleyeyim."

Felix kapıyı ardından kapayarak gitti. Koşarken çıkardığı sesler ağrıyan başımda güm güm çalan davullar gibiydi. Fallon kahkahasını tutmaya çalıştı ama başaramadı.

"Fallon, yukarı çıkmadan önce bana küçük bir iyilik yapıp beni... öldürür müsün?" İblisim bu ricam üzerine bu kez kendini tutmadan bir kahkaha patlattı. "Ben... bu olanlardan sonra dünyayla yüzleşmek istemiyorum. Boğazımı kes gitsin. En hızlı nasıl olacaksa işte. Bitir işimi."

"Aşkım, seni utançtan kurtarmak için bu gemideki herkesi öldürürüm."

"İyi de sen hâlâ her şeyi biliyor olacaksın!" dedim tıslar gibi.

Yüzündeki o şeytani sırıtışı görünce kalbim tekledi. "Evet. Ben hep bileceğim. Şimdi kıpırdamadan dur." Fallon bir elini alnıma koydu. Sıcak teni yakıcı baş ağrıma fayda etmedi ama benim ittirmeme kalmadan eli, ejderhaya dönüşmeden hemen önceki o siyah ışıkla parladı. Biraz sonra akşamdan kalmalığım sanki hiç var olmamış gibi geçip gitti. Bedenim tamamen eski hâline dönmüş, hatta daha da hafiflemişti.

Rahat bir nefes verdim. "Nasıl yaptın bunu?"

Ellerini tekrar başının arkasına götürdü ve gevşeyerek gözlerini kapadı. "Büyü, aşkım. Bir gemiyi yürütmekten ya da suyu

ısıtmaktan çok daha fazlasına yarar.” Bir gözünü açıp beni izledi. “Ee?”

“Ee ne?”

“Baş ağrını geçirdiğim için en azından elli puanı hak etmiyor muyum?” Sırtışı hem alaycı hem de feci sevimliydi.

Yeniden yanına kıvrılıp bir kolumu beline sardım. Gül yatağı ve ev kokuyordu. Kokusu ne zaman bana dünya çekilip gidiyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı bilmiyordum ama tam da bunu yapıyordu. Doğrusu buymuş gibi geliyordu. O doğru insanmış gibi. “Dokuz yüze ne dersin?”

Kulağımın altındaki kalbinin hızla göğsünü dövmeye başladığını hissedebiliyordum. “Tekrar edebilir misin, Tavşan?”

Utancın o bildik sızısını hissederken yanaklarım ısındı. Fakat bu sefer geri çekilmeyecektim. Artık öyle yapmıyordum. “Fallon... ben galiba seni seviyorum.”

Bir anda kendimi kamaranın duvarına yaslanmış, tahtayla iblisim arasında sıkışıp kalmış hâlde buldum. Fallon’ın siyah gözleri yüzümde gezinirken tenimi alazladı. Bir elini çılgınca saçlarının arasından geçirdi. “Cinnamon, benimle oyun oyna. Bunu bütün samimiyetinle söylemen gerek.” Sanki tutuşunu bir an gevşetirse kaçacakmışım gibi kalçalarımı sıktı. Sanırım birkaç hafta önce olsa kaçırdım.

Gözlerine bakmak için kendimi zorladım. “Ciddiyim.”

Nefes alıp verışı hızlanırken büyüsünün siyah gölgeleri odada hafif bir sis oluşturdu. “Ben kendimi değiştirmedim.” Belimdeki elleri o kadar sıkılaştı ki serbest bıraktığında kesin parmak izleri çıkacaktı. “Ben hâlâ yoluma çıkan her şeyi öldürebilecek ve bunu yapmaya da gayet istekli bir iblisim. Canını istersem seni bir kibrit çöpü gibi kırabilirim.” Kendini toparlamak ister gibi duraksadı. “Ama Cin, benim özlemini çektiğim şey canın değil. Bunu kabul edersen, beni kabul edersen, alacağım şey ruhun.”

Yüzüne götürdüğüm ellerim titriyordu. “Al gitsin,” diye fısıldadım.

Kara sis odada fırıl fırıl dönmeye, Fallon dışındaki her şeyin üstünü örtmeye başladı. Ama o sisin içinde küçük ışık kıvılcımları olduğunu görebiliyordum. Gece göğündeki sayısız yıldız gibi dans ediyorlardı. Fallon dudaklarını dudaklarıma değdirirken bedeninden bir ürperti geçti.

Of, olamaz. Bu bir hataydı.

Fallon’ı öpmenin arzumuz harlandıkça ağırlaşacak tatlı bir şey olacağını sanmıştım. Hani şu öpüşmeli kitaplarda gördüğümüz yumuşak dudaklar ve ilanıaşklar falan gibi. Ama bu iblis beni uyarırken kesinlikle mübalağa etmemişti. Sanki hakikaten ruhumu deşip başkalarıyla paylaşmaya hiç aşina olmadığım tüm karanlık yanlarımdan tadına bakıyor, onları hissediyor ve görüyordu. Onun ruhu da benim içimi dolduruyor, talepleriyle beni âdeta boğuyordu. Coşkuyu yakalayıp bir şişeye hapsetmek gibi bir şeydi, o sevinçten havaya uçuran yumuşaklığını, bir kez daha hissetmek için duyulan o sızılı özlemini. Sanki dünyada bizden ve karşımızdaki insandan başka kimse yokmuş gibi olurdu. Ayaklarım yerden kesilmiş de havada süzülüyormuşum gibi hissediyordum.

Ah, bir dakika. Zaten havadaydım.

Fallon eğilmek zorunda kalmasın diye beni kendi hizasma kaldırmıştı, kaslı kolları bedenimi duvara yaslı tutmasına yardımcı oluyordu.

“Benimle savaşıma,” diye fısıldadı. “Sadece teslim ol.” Dudaklarıma yumuşacık bir öpücük daha kondurduktan sonra dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı. “Bacaklarını belime sar. Hadi, uslu kız.”

Boynumu hafifçe ısırdığında çığlık attım. Büyüsü bir tsunami gücüyle içime aktı. Hareket edemedim, nefes alamadım. Bu korkutucu istiladan kaçma dürtüsüyle tepki gösterdim ama

uzuvlarım artık benim kontrolümde değildi. Bedenim kasıldıkça büyü daha da agresifleşti.

“Durdur şunu!”

Ama Fallon dudakları ve elleriyle beni yatıştırırken sadece kıkırdadı. “Bırak kendini. Ben buradayım. Sana zarar veremeyeceğim. Birazdan bir uzantınmış gibi gelmeye başlayacak.” Beni öpmek için eğilirken muhteşem gözleri açlıkla parlıyordu. Tabiatıma aykırı olsa da bedenimi gevşemeye zorladım. Dilini kendi dilimin sabırsızlığıyla karşıladım. Öpüşmemizin tutkusu harlanırken kollarımı omuzlarına sardım. Nihayet içimde akan büyü doğal gelmeye başladı. Artık ısrarcı bir güçten ziyade damarlarımdaki kanla birlikte akan sakinleştirici bir dalgaydı. Hatta güzel bile geliyordu.

Öpüşmemizi keserek başımı duvara yasladım. Nefesimi toparlamaya çalışırken elimi uzun siyah saçlarında gezdirdim. “Eh, sandığımdan çok daha kapsamlıydı.”

Fallon’ın dudakları boynumun üzerinde bir tebessümle kıvrıldı. “Bitti mi sandın?”

“Ne demek istiyorsun?”

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez karnımın alt kısmına kaçılması imkânsız bir açlık çörekledi. Kıyafetlerim bir anda kaşındırmaya başladı. Onları çıkarmak istedim. Fallon’ın elleri her yerimdeydi. “Aman tanrım.”

“Mımmm.”

“Fallon, pantolonunu çıkar,” dedim emreder gibi. Ben de deliler gibi gömleğimi çıkarmaya çalışıyordum. Gemi sertçe yana yalpalayınca ikimiz de yere devrildik. Üst güverteden mürettebatın heyecanlı haykırıışları geliyordu kulağıma.

Fallon yanımda yattığı yerden, “Galiba az önce düşman gemisine çarptılar,” dedi kayıtsızca. O nasıl benim kadar çıldırmamıştı? Ben neredeyse ağzımdan köpükler saçacaktım ama adam sanki pazar kahvaltısından bahsediyormuşuz gibi rahattı.

Önemi yoktu. Kalçalarımı oynata oynata eteğimi çıkardıktan sonra onun pantolon düğmelerine uzandım. İblisim ellerimi kavradı. “Seni hevesli küçük şey.” Sırıttı, ardından başıyla kapıyı işaret etti. “Sence de gidip onlara yardım etmem gerekmez mi?”

Onlara yardım etmek mi? Benim bedenim alev almışken o... koca bir şehri ateşe vermiş adam, başkalarını düşünecek zamanı şimdi mi bulmuştu? Beynimin bacaklarımın arasıyla bağlantılı olmayan tüm parçaları devre dışı kalmış gibiydi. “Bırak boğulsunlar. Lanet olsun, aletine ihtiyacım var!”

Fallon başını arkaya atarak güldü. Ondan daha önce hiç duymadığım gümbürtülü bir kahkahaydı. İçimi öyle bir neşeye doldurdu ki bacaklarımın arasındaki o sızlayan arzuyu unuttu. Az kalsın.

“Peki ama gerçekten soruyorum, yukarı çıkmadan hızlıca bir sevişsek olmaz mı? Hayatımda hiç bu kadar azmamıştım. Üstelik bununla baş edecek becerilerim de yok.”

Mırıldanarak doğruldu. “Biliyorum, Tavşan. Nehirde seni öptüğümünden beri ben de aynı şeyle başa çıkmaya çalışıyorum.”

Bu adamın hem bu kadar güzel görünüp hem de bu kadar kötü olmaya hakkı yoktu. Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

“Senin için üzgünüm ama biz ejderhalar biraz takıntılıyızdır.”

“Ne diyorsun sen?” diye sordum. Bir yandan da hâlâ aletini ortaya çıkarabilmek için ellerimi kurtarmaya çalışıyordum.

“Diyorum ki biraz daha beklemen gerekecek. Mürettebatı tek başlarına mücadele etmeye terk edemem, değil mi?”

Sözlerini bitirir bitirmez ayağa kalkıp kapıdan çıktı.

Afallamış hâlde gözlerimi kırıştırdım. *Bunu bana nasıl yapar?*

“Sen... sen bunu bilerek yaptın!” diye haykırdım arkasından.

Fesat kahkahası bütün koridorda yankılandı. “Ben de seni seviyorum,” diye seslendi.

Mürettebatın yanına dönmeden önce bir sike duyduğum ateşli ihtiyacı dindirmek için biraz bekledim. Ardından yayımla sadağımı alıp üst kata fırladım.

Beklentilerimin aksine kıyasıya bir savaş değil de saçma sapan bir sükûnet karşıladı beni. Gemimiz bizimkiyle aynı büyüklükte bir yük gemisine bağlanmıştı. Mürettebattakiler ele geçirilen gemiden bizimkine kutular taşıyordu. Kimse bağırıp çağırmıyor ya da etrafta koşturmuyordu. Çoğunun yüzünde en iyi ihtimalle canları sıkılmış gibi bir ifade vardı. Yakalanan geminin güvertesine baktığımda bir dizi adamın ellerini kaldırmış hâlde geminin yan tarafında sıralanmış olduğunu gördüm.

Usha mürettebata neleri alacaklarına ve aldıklarını nereye koyacaklarına dair haykırarak emirler yağdırırken Holly ve Ambrose da yanında dikiliyorlardı. Holly'nin yanına doğru ilerlerken çıkardığım oku sadağıma geri koydum.

“Ne oldu?”

Holly bana bakıp omuz silkti. “Plan saldırmaktı. Ama Kaptan Usha onlara teslim olmalarını söyler söylemez dediğini yaptılar. Sanırım iblis dolu bir gemi görünce başlarına dert almaya değmeyeceğine karar verdiler.”

Evet, kulağa mantıklı geliyor. Ama sıkıcı. Yoo, bir dakika. Ben neden kavga istiyorum ki şu an? Bu maceraya kendimi fazla kattım.

Esir alınan gemide uzun boylu bir adamın yalpalayarak güverteye çıktığını gördüm. Teslim olmuş insanlara kıyasla çok uzundu. İblislerimizin arasında görmemiştim onu ama açıkçası insan olup da Fallon boyutlarında olan birini de görmemiştim. Düşman geminin kaptanı sendeleyeni adama baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. Isaak'la Baraku'nun ağır ağır adama

yaklaştığını gördüm. Yabancıнын uzun, gümüşü saçları kısmen keçeleşip kafasına yapışmıştı. Bir süre gözlerimi kısıp bakınca saçlarının arasına gizlenmiş boynuzu fark ettim. Geminin yan tarafına koşarak bir ok çektim.

“Ondan hemen uzaklaşın!” diye bağırdım.

Baraku emrim üzerine uzaklaştı ama Isaak dönüp bana baktı. Az önce tuhaf ve düzensiz adımlarla yürüyen adamın Isaak’ın göğsüne ölümcül bir darbe indirişini dehşetle izledim. Ork geriye doğru fırlayarak geminin pruva direğine çarparken uzun pençe kesiklerinden kan fışkırıyordu. Direk ikiye bölündü.

“Bu bir tuzak, gemiye geri dönün!” diye haykırdım.

Dengesiz adamdan fırtına bulutlarını andıran gümüşü bir sis yayılarak gemiyi sararken insan mürettebatını göremez oldum. O sisten nasıl bir kâbusun çıkacağını zaten biliyordum.

Kendi mürettebatımın arasından olabildiğince hızlı adımlarla geçerek mutfağa girdim. Çantamı kaptığım gibi içini tika basa tarçın kavanozlarıyla doldurdum. Bir çuval baharatı alıp üç mutfak bezinin üzerine serptim. Bezlerden kopardığım parçaları oklarımın ucuna bağlayarak yeniden güverteye fırladım.

Myva’nın bu şekilde saldıracağını tahmin etmem gerekirdi. Bir sonraki kadehe ulaşmaya ve kahraman ekibinden kaçınmaya o kadar odaklanmıştık ki böyle bir karşı saldırı aklıma bile gelmemişti. Dışarıda bir gök gürültüsü duyuldu ve gemiyi kaosun sesleri sardı.

Güverteye geri çıktığımda adamlar etrafta koşturarak ejderhaya karşı silah olarak kullanabilecekleri ne varsa toplamaya çalışıyorlardı. Uzun, gümüşü bir kuyruk geminin yan tarafına çarparak beni ve birkaç iblisi düşürdü. Usha kaptan köşkünde gemimizin dümenini bütün gücüyle çeviriyordu. Yılan kısmı bir direğe sarılı olan Ambrose da onu gemide tutuyordu.

“Dönsene be, külüstür!” diye haykırdı.

Sendeleyerek ayağa kalkarken bir ısıık alıp atlarımdan birini çağırdım ama Fallon'ın o tanıdık kükremesi sesimi yuttu. Siyah ejderha, gümüş tehlikeye çarptı ve ikisi de kör edici fırtınanın içinde gözden kayboldu. Bir kez daha denedim, bu kez ısıığım etrafımdaki çılgınlığı delmeyi başardı. Sis o kadar yoğundu ki burnumun ucunu bile göremiyordum.

Gök bir kez daha gürlerken etrafımda şimşek çaktı. utur hemen önümde şahlanırken o koca toynaklarıyla neredeyse kafamı uçuracaktı. Kısrağım belli ki panik içindeydi ama sırtına tırmanmama yetecek kadar sabit durdu. Eyerini ya da dizginlerini bulacak vakit yoktu. Gerçi yeni kanatları varken artık bedene uyacağından pek emin değildim. Ben de çutur'un yelesini kavrayıp gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Deh!”

Shire atım havaya fırlarken yüzüme hava çarptı. Nemli sisin içinde kanatlarını ırpışı ağır bir ses çıkartıyordu. Gözlerimi açtım ama fırtına yüzünden hâlâ bir şey göremiyordum.

Gümüşü ejderhanın yüzü sisin ortasında yanımdan geçerken çutur acı bir feryat kopardı. Gözlerini siyah bir çamur kaplamış, yüzünden akmaya başlamıştı. Yaratık kükreyerek sisin içindeki bir şeye saldırdı. Kulaklarım korkunç bir feryatla dolarken çutur'un yan kısmına sıcak kanlar sıçradı. Tanrılar aşkına. Fallon'ı kesti. Onun yaralandığını ya da daha kötüğü o da bu fırtınada benim gibi göremiyorsa ölümün kıyısında olduğunu düşününce göğsümde bir panik dalgası yükseldi.

İlk tarçın kaplamalı okumu yerleştirip hedef almadan gümüş ejderhanın devasa gövdesine fırlattım. Oklardan ikisi boyunun etrafında bir yerlere saplandı ama sonraki üçü ejderha pullarından sekerek ona hiçbir zarar vermeden düştü. Yaratık hâlâ terör saçıyordu, saldırımdan pek etkilenmemiş gibiydi. *Bu hiç mantıklı değil. Tarının daha önce başarısız olduğu görölmedi!*

Fallon fırtına ejderhasına doğru atılırken Çutur çarpışmadan kaçmak için sağa döndü. Birlikte aşağıdaki denize doğru düşerken Fallon dişlerini diğerinin omzuna geçirdi. Gümüş ejderha yanımdan geçerken keçeleşmiş saçlarına kahverengi bir şey bağlanmış olduğunu fark ettim.

Benimle taşak mı geçiyor bu? Myva kalan kadehlerinden birini ejderhanın saçına mı bağlamış yani?! Tarçınlı okların neden bir boka yaramadığı şimdi anlaşıldı. Fallon'ı etkisi altına alan laneti yok etmek için suratına tarçınla vurmak yetmişti. Ama bu cadı evladı tam bir baş belası!

İki ejderha suyu sıyırdıktan sonra tekrar havaya yükseldi. İkisi de bir diş ve pençe karmaşasında birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Sisin derinlerinde gemiyi fırtınadan uzağa döndürmeye çalışan mürettebatın haykırışlarını duyabiliyordum. Gümüş ejderha delirdikçe fırtına da şiddetleniyor gibiydi. Sert dalgalar iki gemiye de çarpıyor, onları alabora etmekle tehdit ediyordu. Bu kavganın durması gerekiyordu yoksa bütün mürettebatın mezarı deniz olacaktı.

“Çutur,” diye seslendim tatlı kızımı okşayarak. “Bu iş çok fena sarpa saracak.” Korkumu yutarak kısrağımı dövüşen iki ejderhanın tepesine yönlendirdim.

“Seni zil zurna sarhoş jaguar! Ne bok yiyorsun sen? Burada ne arıyoruz biz?! Ben eve dönmek istiyorum,” der gibi arka arkaya kişnedi.

“Ben de, kızım. Ben de.”

Gümüş ejderhanın başı şimdi hemen altımızdaydı. Kendime geri çekilme ya da altıma yapma fırsatı vermeden Çutur'un üzerinden atladım. Bedenim çaresizce aşağı düşerken yüreğim ağzımdaydı. Fallon benim fırtına ejderhasının boynuna çarptığımı görünce dehşet dolu bir çığlık kopardı. Gümüş pullar sertti ve üzerinde kalabilmek için yelesine tutunurken tenimi

kesiyordu. Uzun, keçeleşmiş saçları bir halat ormanı gibiydi. Neyse ki bu tutunmayı ve kafasına doğru tırmanmayı kolaylaştırıyordu.

Benim ejderham düşmanının çenesini kavramış, beni üstünden atmasını engellemeye çalışıyordu. Memnuniyetsiz kükremesiyle gümüş ejderhanın devasa bedeni gümbürdedi. Ejderha ileri doğru atılarak hem beni hem de Fallon'ı savuşturmaya çalıştı ancak ben yelesine tutunmaya devam ederek çömeldim. Gümüş ejderha ölümcül pençelerini yan tarafına geçirdiğinde iblisimin acı bir feryat kopardığını duyunca kalbim tekledi. Kanı etrafa bakır ve acı kokusu yaydı. Manzara karşısında neredeyse elim kayıyordu.

Böyle bitmeyecek! Onunla mutluluğun peşinden gitmeyi kabul ettikten hemen sonra onu kaybetmeyeceğim. En sevdiğim macera kitaplarının hepsi kahramanlar için mutlu sonla bitmiyor, biliyorum ve bu hikâyedeki en iyi kahramanlar olmadığımızın da farkındayım. Koca bir şehri falan yaktık sonuçta. Ama lütfen, gerçek tanrılar ya da bu hikâyeyi yazan biri varsa bize bir mutlu son ayarlayabilir misiniz? Lütfen? Biz sadece... Başka türlüünü düşünemiyorum. Yeterince güçlü değilim.

Yavaş yavaş ilerleyerek çantamdaki çekici kavradım ve pençeyi andıran ucunu kullanarak saçının daha derinlerine ulaştım. Lanet bir ejderhanın tepesine tırmanmak için harcadığım efor yüzünden kaslarım ağrıyordu ama bu konuda daha sonra sızlanırdım, tabii ölmezsem.

Ejderhanın kafasının tam ortasına ulaştığımda Myva'nın kadehinin bir saç tutamına sarılı olduğunu gördüm. Kadehin içinde o tanıdık çamur fokurduyor, yaratığın kafasının yarısını kaplıyordu.

Kadehin yanında kocaman, irinli bir yumru vardı. Bir göz ve bir ağız oluşturmuştu. "APTAL KIZ! SENİ ÖLDÜRECEĞİM!" Myva'nın sesi içimi hissedebileceğimi bilmediğim kadar

büyük bir nefretle doldurdu. Onun ölmesini ciğerlerime hava doldurmaktan bile çok istiyordum. O olmasa bu acıların hiçbiri yaşanmayacaktı. Fallon yaralanmayacaktı ve Usha'yla diğerleri hayatta kalma savaşı vermeyecekti.

Homurdanarak çekici gözünün ortasına indirdim. "Her şeyini elinden alacağım, lanet olası liç!"

Myva birkaç kaba saba ifade daha kullandı ki dürüst olmak gerekirse kimsenin öyle laflar etmeye hakkı yoktu. Hele de tanrı gibi davranmaya çalışan birinin hiç. Ona aldırmadan çekicimi tekrar tekrar indirerek kadehi paramparça ettim. Mide bulan-dırıcı o çamur ejderhanın üzerinden pof diye silinip gitti.

Gözleri berraklaşırken devasa yaratık inledi. Fallon'ı deşme çabasından vazgeçti. "Teşekkürler," dedi iç çekerek.

"Lafı olmaz." Saç deryasının ortasına yığıldım. Tatlı acı biberler aşkına. Benim bedenim bu işler için yaratılmamıştı.

Ben tam gevşeyemediğim gümüş ejderha aşağı düşmeye başladı. Çığlıklar atarken ellerimi halatımsı saçlarına daldırdım. "Uyan! Uyan!"

Ejderha altımda ürpererek doğruldu. Ya da doğrulmaya çalıştı. Doğru düzgün uçmaya çabalarken bedeni savrulup yalpaladı.

"Çok yorgunum," diye inledi.

"Tamam, yine yorgun ol ama karada ol, dostum!"

Hayatım gözlerimin önünden geçerken uzun bedenini aşağı doğru eğdi. "Ada... tutun." Başka seçeneğim de yoktu zaten. Kendimi en kötüsüne hazırlarken gözlerimi kapadım. Gümüş ejderhanın kumlu zemine düşmeden önce kendini hafifçe doğrulttuğunu hissettim. Baş aşağı döndüm ama altımdaki ejderha kayarak durmadan önce tutunmayı başardım. Ejderha gri bir sis saçtı ve çok geçmeden kendimi yerde buldum. Öksürerek ağzımdaki kumu tükürdüm. Yanımda kır saçlı bir adam vardı, tamamen kendinden geçmişti.

Az sonra Fallon da sert bir iniş yaptı. Uzun bedenini siyah sis sardı, ardından da insan formu belirdi. Bana doğru yalpalarak ilerledi. Doğrularp ona koştum ve delirmiş gibi kesiklerin ne kadar derin olduğunu görmek için yanlarını kontrol ettim. Ama o beni göğsüne öyle sertçe çekip bastırdı ki bir an nefes almakta zorlandım. “Sana zarar verdi mi?”

“Benim için endişelenme!” diye çıkıştım. “Senin kesığın ne kadar derin? Dur bir bakayım!” Daha iyi görebilmek için onu uzaklaştırmaya çalıştım.

İblisim titrek bir kahkaha atarak beni bıraktı. “Dikkatli ol, Cin, yine şefkat gösteriyorsun.”

İki yanını da kontrol ederken takılmalarına aldırmadım. Kesikler kendi kendilerine kapanıyor gibiydi. Derisi tekrar bir araya gelir ve derin olması gereken yaralar küçük, pembe çizgilere dönüşürken büyülenmiş gibi izledim.

“İyileşirim, o dert değil. Ama o çok yorgunum.”

Fallon sözlerini bitirir bitirmez dizlerinin üstüne çöküp bayıldı. Yüzü kumlara çarpmadan onu yakaladım ve nazıkçe diğer ejderhanın yanına götürdüm. Son kesikleri de kapanınca hüngür hüngür ağladım. Başını kucağında tutarken vücudum rahatlamamanın etkisiyle boğulduğum hıçkırıklarla sarsılıyordu. Çok yaklaşmıştı. Çok ama çok yaklaşmıştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sondan bir önceki kadeh de yok edilmişti ama nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Düştüğümüz adanın etrafında gezinerek ufku taradım ama görünürde hiçbir şey yoktu. Ne bir gemi ne bir kara parçası. Hiçbir şey. İki ejderhanın da hâlâ kendilerinden geçmiş hâlde yattıklarından bahsetmiyordum bile. Tek umudum, Usha'nın gemiyi güvenli bir yere götürebilmiş olmasıydı.

Epey bir çabaladıktan sonra Çutur'u iki adamı kumların üzerinden birkaç ağacın gölge yaptığı çimlik alana taşımama yardımcı olmaya ikna ettim. Kısarak, gümüş saçlı ejderhanın yanına yaklaşımdan çekiniyordu ama neyse ki çantamdaki küp şekerler reddedilemeyecek kadar iyiydi. Fallon'ın ya da diğer adamın ne zaman uyanacağını bilmemin imkânı yoktu, o yüzden de sahilde elimden geldiğince bir kamp kurdum.

Adadaki ormanda neler olduğunu bilmediğimden o kadar içerilere girip yiyecek aramaya pek hevesli değildim. Onun yerine bıçağımı uzunca bir çubuğa bağlayıp sahil boyunca balık avladım. Kıyıda yabani yaşam canlıydı, dolayısıyla en azından aç kalmayacaktık.

Değişken talihim sağ olsun iç taraflara uzanan bir temiz su akıntısı da vardı. Akan suyun sesine bakılırsa yakınlarda bir şe-

lale olmalıydı. Kafayı yemiş başka bir ejderha ya da öyle bir şey çıkmadığı sürece burası karaya vurmak için oldukça güzel bir yerdi. Neredeyse tropik bir cennet gibiydi.

Balıkları şişe geçirip ateşte pişirdikten sonra okyanusta hızlıca yıkanıp iki adamı kontrol etmeye gittim. İkisi de saatlerdir kıpırdamamıştı. Ama horluyorlardı. Hem de gümbür gümbür. Belki de ejderha formlarını kullanmanın verdiği bitkinlikle alakalıydı. Fallon'ın kulak zarımla bir alıp veremediği varmış gibi sesler çıkardığını hiç hatırlamıyordum.

Yeni adamı iyice bir inceleme fırsatını değerlendirdim. Yaralanmış gibi görünmüyordu ama yüzünde eskiden kalma uzun bir yara izi vardı. Ona neyin sebep olduğunu merak ettim. Fallon'ın tüm çizikleri hiç iz kalmadan iyileşmişti.

Yeni adamın saçları hâlâ karman çormandı. Tarağımı alıp o uyurken arapsaçına dönmüş buklelerini açmak için elimden geleni yaptım. Sahilde birkaç hindistancevizi ağacı vardı. Birkaç tanesini kırıp saçlarını ıslattım, etli kısmını da keçeleşmeye karşı saçlarına sürdüm. Rahatsız edici olmalıydı. Hem Myva'nın saldırı ejderhası olmayı o seçmemişti ya. Epey bir mücadele verdikten sonra saçlarındaki düğümlerin çoğunu çözdüm. Temiz suyla da yıkadıktan sonra o gümüş rengi bukleler gayet düzgün bir görünüm kazanmıştı.

Fallon gibi bu ejderhanın saçları da sırtının ortalarına incek kadar uzundu. Belki bu da ejderhalara özgü bir şeydi. Bir keresinde bazı kültürlerde uzun saçın güç simgesi olduğunu duymuştum. Tamam, şimdiye kadar sadece iki ejderhayla karşılaşmıştım, dolayısıyla yanılma payım vardı.

Balıklar hazır olduğunda ikisi de hâlâ uyanmadığından tek başıma yedim. Ateşe bir odun daha attıktan sonra sırtımı Çutur'un sıcak bedenine yaslayarak daha önce yakaladığım mercan balığından bir ısırık aldım. *Kahretsin, çok iyiydi.* Çıktığım maceranın getirdiği bütün o çılgınlıktan sonra güzel bir yeme-

ğin keyfi asla hayal bile edemeyeceğim kadar önemliydi. Keş-
ke Fallon da uyanık olup bunun tadım çıkarabilseydi. Yemek
konusunda birbirimize takılarak geçirdiğimiz zamanlar çok
değerli olmaya başlamıştı Ona dünyanın sunduğu farklı tatları
göstermeyi seviyordum.

Gerçi sanki yolculuğumuz bitmiş gibi bu meseleye takılma-
nın bir anlamı yoktu. Fallon uyanacaktı. Sahile devrildiği o ilk
andaki paniğim geçmişti. Ölmek üzere olan hiç kimse o kadar
yüksek sesle horlayamazdı.

İblisim yan dönerek ayağını savurdu. İki tekme sonra bede-
ni gevşedi, horultu geri döndü. Ağzımı kapayarak göğsümden
yükselen kıkırtıyı bastırdım.

“Nesin sen, köpek mi?”

O gün yaşadıklarım zihnime dolarken gözkapaklarım ağır-
laştı. Her şey yoluna girecekti. Fallon’la ikimiz güvendeydik.
Ambrose’la Felix de Usha’ya göz kulak olurdu. Sabah yaşanan
her şey yarının sorunuydu.

Bedenim iyiden iyiye yorulduğundan Çatur’un yanına uza-
nıp Fallon’ın bir elini avuçlarıma aldım. Çok geçmeden ateşin
çıtırtıları beni de horlatmaya yetti.

★

Cıvıldaayan kuşların senfonisi akan suyun sesine karışıyor-
du. Kafam bu gürültünün keyfini çıkaramayacak kadar uyku
mahmuru olduğundan kafamı önümdeki sıcaklığın içine göm-
düm. *Tanrılar aşkına, bu adam kumsal ve güneş ışığı gibi koku-
yor. Adam mı?*

Yorgun gözlerimi zorlayarak açtığımda beni ormana doğru
taşıyan Fallon’la karşılaştım. “Uyanmışsın!” diye haykırdım.

“Nasıl da müthiş bir gözlemcisin ama.” Benimle neşeyle dal-
ga geçişi yüzümde güller açtırdı. İçime bir rahatlık hissi doldu.

Fallon nehri takip ederek beni ormanın içlerine doğru taşıdı. Az sonra upuzun ağaçlarla ve yaban çiçekleriyle çevrili büyük bir şelaleye rastladık. Fallon şelalenin yanındaki çıkıntıya sıçrayıp yosunlu bir rampada durdu.

“Burası iş görür,” dedi beni yere bırakırken.

Manzaranın güzelliğini idrak edebilmek için uyuklu gözlerimi ovuşturdum. “Hangi konuda iş görür?”

“Biraz sonra çıkaracağın sesleri engelleme konusunda.”

Fallon önümde diz çökerek eteğimi çıkardı. Soğuk hava çıplak tenime çarpınca ciyakladım. Bir elini bacaklarımda gezdirdikten sonra beni kalçamdan yakalayarak kendine doğru çekti. “Tabii sen yeni arkadaşımız duysun istiyorsan başka. Onun gözleri önünde sana sahip olmaktan çekinmem. Senin bana ait olduğunu görsün de...”

Yüzümü ellerimle örttüm. “Siktir.” Gözümde canlanan görüntü olması gerekenden çok daha seksiydi. Fallon ellerimi yüzümden çekip başımın iki yanına sabitledi. Uzun siyah saçlarının uçları usulca köprücük kemiğime dökülüyordu. Sesi kulağımın dibinde tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. “Benden bir şeyler saklaman konusunda ne demiştin sana?”

Kulağımı ısırırken ürperdim. Fallon bir kolunun üzerinde doğrulup parmak boğumlarını boynumda gezdirince ellerim nihayet serbest kaldı. Baygın bakan kapkara gözler zihnimin geri kalanını da uyku mahmurluğu diyarından çekip aldı. “Uslu olacak mısın? Yoksa seni yine bağlamam mı gerekecek?”

Tanrılar aşkına, seçenekler. Tıpkı daha önce gemide olduğu gibi ona duyduğum açlık çaresizlik sınırlarını aşmıştı, yabaniydi. Kendimi hep gururlu bir kadın olarak görmüştüm. Ama şimdi karşımdaki adam bir anlığına bile geri çekilecek olsa yalvarmaya başlayabilirdim. “Uslu olacağım.”

Fallon bana öyle şefkatli bir adanmayla gülümsedi ki göğsüm sıkıştı. Beni kendisine çekip dudaklarımı bir öpücükle

esir aldı. Bu sefer kibarlık falan yoktu. Dudaklarım aralandı ve onun talepkâr dilini içeri aldı. Dilini ağzımda gezdirirken bir eliyle yüzümün yan tarafını avuçladı. Öpücüğünün vahşiliğiyle bedenim canlandı. Bana dokunmayı keserse dünyanın sonu gelecekti sanki.

Bacaklarımı beline sarıp ellerimi gür saçlarına daldırdım. Ağzını tekrar benimkine kapamadan önce altdudağımı ısırdı. Gümleğimle cebelleşen ellerinin o hevesli açlığı, benim ona teslim olma hevesimle yarışyordu. Artık Myva'nın lanetinin etkisi altında olmayabilirdi ama yüzeyin hemen altında o öldürücü yarattığı hissedebiliyordum. Ejderham bir süre bağcıklarla uğraştıktan sonra homurdanarak gümleği ikiye yırttı. Memelerim güneş selamlar gibi dışarı fırlarken uçları onun çıplak göğsüne sürttü.

Fallon geri çekildiğinde soluk soluğaydım. İblisim göğsüme cömert öpücükler kondururken zemindeki serin yosunlar altımda yastık gibiydi. O memelerime teker teker tapınırken inledim.

Dilini hassas meme uçlarımda etrafında gezdirdi, kaba avuçlarıyla onları okşadı, ikisi de ellerinin altında semsert, küçük tomurcuklara dönene kadar onlarla ilgilendi. Birini ağzına aldığımda haykırdım. *Ah, tatlı filé tozu.* Sivri dişlerinin yumuşak memelerimde gezinirken bıraktığı his tatlı bir işkence gibiydi. Dilini bedenimde aşağıya doğru gezdirmeye başladığında sersemledim. O nefis ağzı can alıcı noktamın bir nefes ötesine ulaştığında bacaklarım iki yana açıldı.

İblisim bir parmağını vajinamın kıvrımlarında gezdirirken sırtıttı. Kalçamı beklentiyle yuvarlarken Fallon'ın geri çektiği parmağı ıslaktı.

“Kendine bir bak. Beni nasıl da arzuluyorsun. Sana sadece şöyle bir dokundum ve bedenim resmen yalvarmaya başladı.” Fallon hayvansı denebilecek bir hırıltıyla parmağını tekrar içeri itti. Tüylerim beklentiyle diken diken oldu.

“O hâlde beni bekletme,” diye fısıldadım. Bedeninin benimkine değen kısımları dışında herhangi bir şeye odaklanman imkânsızdı. Öpücükleri ardında küçük, kontrolsüz yangınlar bırakıyordu.

Fallon gözlerinde açlıkla beni izlerken titrek bir nefes verdi. “Tüh, ben bekletmek istiyorum ama. Senin dizlerinin üzerinde bunun için edepsizce yalvarmanı istiyorum. Ancak o zaman senin yakınlarında olmanın benim için nasıl bir şey olduğunu biraz olsun anlayabilirsin.” O, iki parmağını içime daldırırken arzuyla soluk soluğaydım. “Benim çaresizliğimi sen de anla istiyorum. Bu tatlı amın bu kadar yakınımnda olmasının çaresizliğini. Seni tutup da aklında benden başka hiçbir şey kalmayana dek becermemek için harcadığım çabayı.”

Uzun parmaklarını hassas noktamın yakınlarında kıvrınca gözlerim kocaman açıldı.

“Ah, tanrılar aşkına!” diye hıçkırdım. “Ah, siktir, lütfen!”

Benim ona sımsıkı tutunmamı izlerken, “Evet,” diyerek hırladı. “Seni perişan edeceğim, Tavşancık.” Parmaklarının o gaddar ritmi bacaklarımı daha da açmaya çalışırken beni tir tir titretiyordu. Onu içime daha çok alabilmek için ne gerekirse yapardım. Fallon’ın dili klitorisimin etrafında dönerek gözümde şimşekler çakmasına neden oldu.

Orgazm içimde hızla birikirken gözlerim dolu. “Lütfen durma!” diye yalvardım. Hassas tomurcuğun üzerinde inledi ve beni yaladı.

“Tekrar söyle.”

Kahretsin, nasıl da sadistti. Ama biraz daha gelmezsem patlayacaktım. “Lütfen!” diye inledim.

“Bir daha.”

“Fallon, lütfen!” Çılgına dönmüştüm. Kendimi yüzüne iyice bastırmaya çalışırken ellerimle boynuzlarını kavradım.

“Tanrılar aşkına, tadın öyle tatlı ki.”

Kısa bir an acaba Fallon bir ejderha değil de ruh emici olabilir mi diye merak ettim. Çünkü klitorisimi emerken büyük olasılıkla ruhumu da çekip almıştı. Ya adam bir karabasandı ya da ben ölmüştüm. Hiçbir dünyevi zevk böyle şahane bir his veremezdi.

Fallon açlıkla tadıma bakıyor, dilini içimde derinlere daldırıyor, daireler çiziyor, ardından da geri çekilip klitorisimi emiyordu. Parmakları hassas noktamda o kadar çok kıvrıldı ki sonunda diğer ejderha adamın şelalenin sesini bastıran çığlıklarımı duyduğundan emin oldum. Boynuzlarını sıkmaktan parmak boğumlarım bembeyaz kesmişti. İlk orgazm, haraç toplayan bir çete üyesi misali içimi kasıp kavururken sırtım yay gibi gerildi.

Fallon parmağıyla derin darbeler indirmeye devam ederken inledim, ikinci orgazm da yoldaydı.

“Ellerinle dizlerinin üzerinde dur,” diye emretti.

O ikinci orgazmın hasretiyle itaat ettim.

Fallon bir elini kığımın kıvrımında gezdirdikten sonra pantolonunu açtı. Kaslı bacakları daha geniş açayım diye bacaklarımı itti. Aletinin kadınlığımın kıvrımlarına sürtündüğünü hissettim.

Tanrılar aşkına, o şeyin bir kadının içinde olması ne muazzam bir histir kim bilir. Ya da acı verici. Şansımı deneyip öğrenmek istiyorum.

Sert eli sırtımın üst kısmını beni dirseklerime yaslanmak zorunda kalacağım kadar itti, böylece popomu geniş açıdan görebiliyordu. İblisim bir elini sırtımda gezdirirken inledi. Bir yandan manzarasını hayranlıkla izlerken bir yandan da boştaki eliyle kalçamı okşuyordu. “Ne kadar da uslu bir Tavşancıksın sen öyle.”

Eli enseme doğru kaydı, ardından saçımı yumruğunun içinde topladı. Kulağıma fısıldayabilmek için başımı geri çekince soluğum kesildi. “Seni övmemi istiyor musun?”

Bedenim titredi, üzerimdeki gücü tüm duyularımı uyuşturucu gibi ele geçirdi. “Evet!”

Bir hırıltıyla sertçe içime girdi. Amım onu tamamen alabilmek için esnerken o sert darbesi leziz bir acı verdi. Kalm aleti beni daha da açılmaya zorladığı sırada tırnaklarımı yosunlu zemine geçirdim. Acıdan hoşlandığımı bilmezdim. Onu daha çok içime alabilmek için kıcımı kaldırırken bu yeni bilgiyi sonrası için bir kenara yazdım.

Onaylamayla dolu inleyişleri bağımlılık yapıyordu. “Nasıl da değerli bir aşksın sen.”

Fallon içimden çıktı, ardından aletini tekrar itti. Saçlarını saran yumruğunu bir dizgin gibi kullanıyordu. Bedenim tekrar acı ve hazzın tuhaf bir karışımıyla canlandı. Çok kirli ama çok güzel bir duyguydu.

“Kontrolün bende olması hoşuna gidiyor, değil mi? Elbette hoşuna gidiyor.” Bir kez daha içime girdi, ardından kalçalarını döndürerek hassas noktama baskı yaptı.

“Siktir, evet,” diye inledim. Beni bu düzlüğe bağlayan tek şey oymuş gibi zemine tutundum. Fallon yavaş, sabit bir ritim tuttururken soluklarım dengesizleşti. Az sonra bedenim onun büyüklüğüne alıştı ve kör edici acı yerini iyiden iyiye hazza bıraktı. Ben kalçamı ona doğru hareket ettirirken beni daha sıkıca tuttu. Ağır hareketleri işkence gibiydi.

Tanrılar aşkına, onun daha fazlasına ihtiyacım var. Bu koca adayı yakıp kül edebilirim.

“Sorun ne, aşkım?” diye sordu. Başımı çevirdiğimde Fallon’ın yüzünde şeytani bir sırıtış gördüm. “Sabrın mı taşıyor?”

Kıkırdayarak kalçamı ona doğru ittim. “Bu kadar abartma. Seni bir aydan az beklettim!” Onun bu yanını sevmediğimi söylesem yalan olurdu. Fallon gibi rafine bir güzelliğin bana karşı şehvetli bir canavara dönüşmesini izlemek içini garip bir güç hissiyle doldurmuştu.

“Evet,” dedi iç çekerek. “Ama ben seni ilk günden beri seviyorum.”

Bu sürpriz itirafla kalbim göğsümde kanat çırpı.

“Sanırım aradaki kayıp zamanı telafi etmem gerek.”

Başımı zemine doğru itti. Boştaki eliyle kalçamı kavrayıp taşaklarına kadar içime girmeye başladı. İçimde titreyen orgazmın gücünden başım döndü. Ben çığlık atarken Fallon köküne kadar içime girip çıkıyordu. Kalçasını her itiş vücutumda ahlaksız bir haz orkestrasının çalmasına neden oluyordu. Her zerremi tüketirken hırıltıları tatlı bir dua gibiydi.

Ölümüm bundan olabilir. Mezar taşıma “ölene kadar becerildi” yazmak zorunda kalacaklar.

Ama, hey gidi hey, ne görkemli bir ölümdü cidden.

“Fallon, lütfen sakın durma!” Neden buna direnmişim ki ben? Fallon haklıydı. Dudak uçuklatan güzellikteki bu iblis bütün yolculuk boyunca her zerremi becerebilecekken o kadar çok zaman yitirmiştim ki... Ne aptaldım!

“Ağzından çıkanlara dikkat et, benim açgözlü miniğim.” Fallon bir kolunu belime, diğerini omuzlarıma doladı. Kendi doğrulurken beni de çekti. Yerçekimi beni tekrar aletin üzerine indirirken zevkten aklım uçtu.

“Ooooh,” diye inledim. Bu yeni pozisyon zeminle bağlantımı koparmıştı. Yapabileceğim tek şey iblisime sımsıkı tutunmaktı. Beni deliliğin eşiğine sürüklerken onun iradesine teslim olmaktan başka seçeneğimin olmayışı, tuzakına düşüp kendimi ona tamamen açmam bambaşka bir hazdı.

Fallon kendini yukarı doğru itmeden önce enseme öptü. Boğazımdan sökülen çığlık muhtemelen son kadehi de çatlatmaya yetecek kadar güçlüydü. Karşımızdaki şeleden yansıyan hatlarımızı görebiliyordum. Fallon beni felaketime taşıma vaadini yerine getirme konusunda sağlam bir iş çıkarırken ayaklarım

çaresizce sallanıyordu. Bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu ve bitmesini hiç istemiyordum.

O yüzden de bana yaşatmaya kararlı olduğu o iliklere işleyen zevke teslim oldum. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve o beni aletinin üzerinde zıplatmaya devam ederken bedenimi saran kollarına sımsıkı tutundum. Çok geçmeden iç duvarlarım onun etrafında kasıldı ve gözlerim başımın arkasına doğru yuvarlandı. Kalçasını her ittirişiyile ilmek ilmek çözüldüm, o ezici coşku beni tamamen sararken bütün bedenim pelteye dönmüştü ve soluk soluğa kalmıştım.

“İşte böyle, aletimi aynı böyle sarmala. Uslu kız. Siktir, şahane bir his bu.”

Fallon içimi doldururken boğazımdan hevesli bir çığlık koptu. Sert bedeni kasıldı, ardından hırlayarak içime boşaldı. Bir süre daha ağır bir ritimde gidip gelmeye devam ettikten sonra beni yere indirip kendine doğru çekti. Bedenim hazzın artçı dalgalarıyla kasılırken kollarım ve bacaklarım işlevini tamamen kaybetmişti. Fallon yüzüme düşen bir tutam saçı çeke-rip memnuniyetle iç geçirdi.

Yanağımı öptü, ben de ona iyice sokuldum. Uyku zihnimi bulandırmıştı. “Hemen mayışma, aşkım,” diye fısıldadı kulağıma. “Telaflı etmem gereken çok şey var daha.”

“İblisler ne kadar hızlı evleniyor?” diye sordum bezginlikle. “Birbirinizi odanın diğer ucunda görüp eş olmaya yazgılı olduğunuzu mu anlıyorsunuz? Öyle bir saçmalıktan mı bahsediyoruz?”

“Evet,” diye yanıtladı kolaylıkla.

Yanaklarım kızardı. “Bir dakika, ne?”

Fallon başparmağını bacağımda gezdirdi. Teninin sıcaklığı sabahın hafif serinliğine karşı hoş bir avuntuydu. “Türlere göre farklılıklar oluyor. Kurtadamlar ânında işaretliyor. Kentaurlar genelde sürünün en güçlüsüyle eşleşirken ejderhalar da eşlerinin kokusunu alıyorlar. Ama tabii seçme hakkı yok demiyo-

rum. Büyümü alana kadar tam olarak benim değildin ama beni o lanetten kurtardığın anda benim olacağını anlamıştım zaten.” Daha önce tenimde bıraktığı ısırık izini yaladı. “Ama artık benimsin ve benden kaçışın yok.”

Aklım yok ettiğimiz ilk tapınağa gitti. Fallon kolunu etrafına sarmıştı ve o zamandan beri de bana dokunmak için bulduğu her bahaneyi kullanıyordu. Bataklığın orada beni korkutup yanında uyumaya zorlamaktan her araba yolculuğumuzda beni resmen kucağma çekmesine kadar. Zıplayan jaguarlar aşkına, çok ortadaydı. “Peki neden sadece söylemedin?”

Kıkırdayarak beni daha yakınına çekti. “Sonuçta bir insandın, iblislerden korkuyordun. Ateşe körükle gitmemiz faydası olur muydu?”

“Şey, evet.” En azından benden sıkılacağı düşüncesini rafa kaldırmamı sağlardı. Sıcaklığına iyice sokulurken içimi bir huzur kapladı. Benim koca, seksi iblisim hiçbir yere gitmeyecekti. Hayatımın kalanı boyunca onun sevgisini hissedecektim.

“Lütfen bana şaka yaptığını söyle.” Fallon elini bacağımdan çekerek burun köprüsünü sıktı.

“Yoo? Yani muhtemelen pat diye sikine atlamazdım. En azından kendimi birkaç gün tutacağımı düşünmek istiyorum.” Ama muhtemelen Wandermere’de beni bir güzel becermesine izin verirdim.

Öyle bir kahkaha attı ki soluğu kesildi, isterinin sınırlarındaydı. “Birkaç gün.” Hayal kırıklığıyla inleyerek ayağa kalktı. “Kalk,” diye emretti popoma vurarak.

İnleyerek yüzüstü döndüm. “Ne için? Çok yorgunum,” diye sızlandım. Fallon beni kaldırıp bacaklarımı beline doladı. O boynumu öperken kollarımı onun kaslı omuzlarına koydum. “Kahvaltı ne olacak?”

Başıyla şelalenin oradaki bir kaya oluşumunu göstererek, “Ben seni şu kayanın üzerine domalttıktan sonra kahvaltını

edebilirsin,” dedi. “Hatta belki önce suyun içinde de yapabiliriz. Nefesini ne kadar tutabilirsin?”

“Seninle suyun altında düzüşeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmissın demektir.”

“Yazık,” diye mırıldandı boynuma doğru.

Midemden gurultular yükseldi. Fallon özenli muamelesini bırakıp çenesini kafama yasladı. “Peki, tamam. Önce seni doyuracağım.”

“Nasıl da cömertsin,” diye yanıtladım dalga geçerek.

Fallon iç geçirip sanki bütün dünya ona karşıymış gibi başını iki yana salladı. “Ah ah, karımın bana çektiirdikleri.”

Sözlerini duyunca içim heyecanla ürperdi. “Karın mıyım gerçekten? Bir tören düzenlememiz ya da tapınağa kayıt falan yaptırmamız gerekmiyor mu?”

“Sevgilim, tapınağı yaktık ya.”

“Ha, doğru ya.” Nasıl unutmuştum!

İblisim bir elini yüzümün yan tarafında gezdirdi. O sert, erkeksi hatları yemekten başka şeylerin açlığını da çekmeme neden oluyordu. Güneş ışığı kıvrımlı boynuzlarından yansıyor, tırtıklı uçları yakışıklılığına bir tutam tehlike ekliyordu. “Sen tören istiyorsan yapabiliriz. Bu bir insan âdeti olduğundan hakkında pek bilgim yok.”

Kucağından kalkıp gerindim. Bir ejderhayla savaşıp diğeriyle sevişmekten kaslarım sızlıyordu. “Gerek yok. O düğün teraneleri bana hep zaman kaybı gibi gelmiştir zaten.”

“İnsanlar gerçekten eşlerini tapınağa mı kaydettiriyor?” Fallon da ayağa kalkmış, yerdeki pantolonunu alıyordu. “Bu bilgiyle ne yapıyorlar ki?”

Ona bakarken kaşlarım çatıldı. “Bilmem ki. Hiçbir fikrim yok. Sormak hiç aklıma gelmedi.”

Fallon bana boş boş baktı. “Myva’nın sizin türünüzü kendine tapmaya nasıl ikna ettiğini şu an anladım.”

“Evet, aynen, biz en azından yemeklerimizi marine ediyoruz.”

Gömleğimden geriye kalanları göğsüme bağlayıp bir parçasını da saçımı toplamak için kullandım. Buklelerim gür ve sıcaktı. Hava gitgide ısınıyordu ve ihtiyacım olan son şey saçlarımın sıcak ve kalın bir battaniye gibi omuzlarıma dökülmesiydi.

“Bana söylemek istediğin başka gizli ejderha eşleşme ritüeli var mı? Ellerimden ateş falan çıkmaya başlamayacak değil mi?”

Fallon bir an duraksadı, ardından başını yana eğdi. Bir an sonra tekrar konuştu. “Birkaç yıl sonra olur sanırım.”

Ağzım açık kaldı. “Bir dakika, sahiden mi?”

Başını düşünceli bir tavırla yavaşça sallayarak onayladı. “Kendilerine insan bir eş seçen başka ejderhalar var mı bilmiyorum. O yüzden de büyümden faydalanmaya başlamanın ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yok. Genellikle ikili arasında dengeli bir takastır. Gerçi ben kendi gücümde bir azalma hissetmedim.” Elini esnetti. Bir anda avcunda mavi alevler dans etmeye başladı. “Hatta daha da güçlendi. Anlatılanlara bakılırsa o ihtiyar ejderhayla dövüştükten sonra günlerce uyumam gerekiyordu.”

Bedenim heyecanla titredi. Birden tutuşup tutuşmayacağını görmek için elimi öne uzattım. Hiçbir şey olmadı. Kahretsin. Bileklerimi birleştirerek ellerimi bir kez daha hızla öne uzattım.

Fallon eğlenir gibi bir ifadeyle bana baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Ateş topu fırlatmaya çalışıyorum. Neye benziyor?”

Alaycı bir gülüşle ellerimi indirdi. “Yıllar dedim, kadın. Günler değil.”

Sahile geri dönerken birkaç meyve ağacıyla karşılaştık. Ben alt dallardaki bir iki mangoyu alırken Fallon da bir hevenk muz topladı. Muzlardan birini kaptığım gibi mideye indirdim. Benim memleketimde muz çok zor şartlarda yetiştiğinden genelde pazardan alınamayacak kadar pahalı olurdu. Gerçi düşününce, bu ormandaki meyve ve yemişlerin çoğu memleketimde çok nadir

bulunan şeylerdi. Her yerden böğürtlen çalıları bitiyor ve kivi sarmaşıkları kaya oluşumlarına büyük bir coşkuyla tırmanıyordu. Kıyılar bile yengeçler ve kabuklu deniz ürünleriyle doluydu.

Abilerimle buraya gelip bunlardan tıka basa yemek için cinayet işlerdik.

Zihnim dönmeye başlarken dünyam karardı. Abiler... aile... çocuklar... bebek “AH, TANRILAR AŞKINA!” diye haykırırken muzum az kalsın boğazıma kaçacaktı.

İblisim aniden sıçrarken elindeki meyveleri düşürdü ve etrafına bakındı. “Ne, ne oldu?”

Panik çirkin yüzünü gösterirken elimi karnıma bastırdım. “Geri çekilmedin!”

Hamile kalamazdım. Anne olmak istediğimi bile sanmıyordum, üstelik bir de bir grup neşeli iblis korsanla oradan oraya geziyordum.

“Of be kadın, korkuttun beni.” Fallon göbek deliğinin hemen altındaki M şeklinde bir rünü işaret etti. Ten renginden sadece birazcık daha koyuydu. Özellikle aramıyorsanız fark etmek neredeyse imkânsızdı. “Sorun yok. Bu sabah uyanmca bunu yaptım. Hamile kalmazsın.”

İçime bir rahatlık doldu. Aramızdaki mesafeyi kapayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve rüne bir öpücük kondurdum. “Büyüye baylıyorum. Hem de çok.”

“Tavşan, başını aletimden uzaklaştırmazsan onun nasıl çalıştığına dair uzun bir sunumla karşı karşıya kalacaksın.”

Ründen uzaklaştığımda Fallon’ın pantolonundaki kabarıklığı fark ettim. “Ah.” Bacaklarımın arasmda bir sıcaklık toplanırken nabzım hızlandı. Sonra ne olsa beğenirsiniz? Birden artık aç olmadığımı hissettim. Güzel bir sakin insanı temel gereksinimlerden uzaklaştırabilmesi ne tuhaftı.

Geri çekilmektense onu okşadım. Nefesi hoş bir tıslamaya dönüştü. Başımı kaldırıp bakınca bütün görkemiyle Fallon’ı

gördüm. Hâlâ üstsüzdü, karın kasları gözlerime bayram ettiriyordu. Uzanıp dilimi sert kaslarında gezdirdim. O erkeksi kokusu sirenlerin çağrısı gibiydi ve ben de denizde çok uzun süre mahsur kalmış bir denizciydim. İblisim bana bakarken dudaklarını araladı. Ben onu sıvazlarken şehvetten gözlerinin buğulandığını görebiliyordum.

Başını arkaya atarak inlemesini bastırmaya çalıştı. “Aç olduğunu söylememiş miydin sen?”

Aleti yün pantolonuna baskı yapıyordu. Ben de mükemmel bir eşin yapacağı şeyi yaparak onu serbest bıraktım.

Tanrılar aşkına, çok kalın ve büyük. Ayrıca çok güzel kokuyor.

Elim aletin etrafını sararken (yani sarmaya çalışırken) leğen-kemiklerinin oluşturduğu o leziz V şeklini yaladım. Parmaklarım birbirine değmiyordu ama soran olursa şikâyetim yoktu. “Beni o ejderha sürtüğü büyüyle doldurman benim suçum değil”

Fallon’ın bedeni titredi. “Ejderha sürtüğü büyü mü?” Kahkaha atarken iki büklüm olunca gür saçları başının yanından dökülerek yanaklarıma değdi.

Kıkırdayıp dursa da aleti elimin altında seğiriyordu. Baskıyı gitgide artırarak ellerimi uzunluğu boyunca hareket ettirmeden önce bir süre ucunu avucumla sardım. Bu, dikkatini çekti. “Ee, siz adına ne diyorsunuz ki? Sen beni ısırıldığından beri ölüm döşegindeki bir adamın suyu arzuladığı gibi arzuluyorum seni.”

Ben dilimi aletin başında gezdirirken gözlerini kapayarak keskin bir nefes aldı. Baş kısmıyla pek bir tecrübem olduğunu söyleyemezdim ama ellerinin saçlarımı kavrayışına bakılırsa çözmek için dâhi olmaya da gerek yoktu.

Fallon’ın gülüşü kısmen kahkaha kısmen inleme gibi çıktı. “Doğru söylüyorsun. Sadece daha önce böyle tanımlandığını duymamıştım.”

Sesinin o kalın tınısı damarlarımdaki kanın erimiş lavlar gibi sımsıcak akmasına neden oldu. Aletin başını saran du-

daklarımından bir inilti döküldü. Ucunda beliren birkaç damla zevk sıvısını yaladım. Elbette tatlı, erkeksi, mükemmel bir tadı vardı, başka nasıl olabilirdi ki? O saçma ejderha sürtüğü büyü-sü bacaklarımı her an onun için açma arzusuyla dolduruyordu beni.

Elimi eteğimin altından bacaklarımın arasına götürdüm, böylece ona dokunurken bir yandan da kendimi okşayabilecektim. Beni izlerken saçlarımı yumruğunun arasına aldı. Başparmağımı klitorisime sürerken aletinin etrafında inledim. “Beni izlemekten zevk alıyorsun, değil mi? Seni sapık ejderha.”

Cevabı gırtlaktan bir kahkaha oldu. “Ah, Tavşan, bir bilsen.” Gülüşünde uğursuz bir tını vardı ve bedenimin heyecanla titremesine neden oldu. Aletiyle o kadar meşguldüm ki etrafımızda fırl fırl dönen siyah büyüyü fark edemedim. Güneş ve çevremiz yok oldu. Fallon beni omuzlarımdan ittirerek aletini bırakmaya zorladı. Kendimi okşayan elimi çekmeden önce sisin onu da sardığını hissettim.

“Millet, onları buldum!” Zihnimin bu yeni sesi algılaması biraz zaman aldı. Şehvetimi zihnimin kenarlarına kovalayarak tepeden bize doğru tırmanan Usha’ya baktım. Fallon başını göğsüme bırakırken dudaklarından sinir olmuş bir hırıltı döküldü. Tehlikeli kaptanımız bizi kurtarmaya gelmişti. *Olleey*.

Kızıl saçlı kadın yapraklarla dolu bir dalı gözünün önünden çekerek koca bir sırtışıla bize baktı. Az sonra birbirine dolanmış bedenlerimizi görünce karşısındaki manzarayı idrak etti. Bir eliyle ağzını kaparken gözleri fal taşı gibi açıldı. Hızla tuttuğu dalı bırakıp tekrar görüş açısını kapamasına izin verdi, ardından da arkasına döndü.

“Neyse, boş verin. Daha sonra geliriz. İş üstündeler!” diye haykırdı. Bir yandan da uzaktaki mürettebata kollarını sallıyordu.

“Ne üstündeler?” diye bağırdı adamın biri.

Usha iki elini ağızının yanına götürerek, “İş ÜSTÜNDELER DİYORUM!” diye bağırdı.

“Usha, neden?” diye inledim Fallon’ın altından. Uzaklardan tezahürat sesleri yükselince utancım daha da katlandı. Usha uzaklaştıkça ayak sesleri azaldı. Bunu hak edecek ne yaptığımı düşünürken zihnimde o âna dek verdiğim tüm kararlar resmi-geçit yapıyordu.

Fallon bir süre Usha’nın gözden kaybolduğı yere doğru baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Eh, gitti. Devam edelim mi?”

Ters bakışlarımı umut dolu yüzüne çevirdim. “Ciddi olmazsın,” dedim. Tüm iç organlarım yer değıştirirken erkeklerden oluşan koca bir mürettebatın tezahüratlarını dinlemek yapılacaklar listemde yer almıyordu. Aksine, yer yarılrsa da içine girsem diyordum.

İblisim sanki kafası karışmış gibi bir kaşını kaldırarak başını yana eğdi. “Ama bizi yalnız bırakacağını söyledi.”

Omzuna bir darbe indirerek onu üzerimden ittirdim. “Tam erkek kafası işte!”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Felix'in bilmiş sırtışını görmek bile arkamı dönüp ormanın derinliklerine kaçma isteği duymama yetti. Ancak Fallon bir elini kararlılıkla sırtımda tutarak beni yokuştan arkadaşlarımızın beklediği noktaya güvenle indirdi. Kıyıda gemimizin salındığını gördüm. Biraz hırpalanmış görünüyordu ve yelkenlerden biri yırtılmıştı ama olanları düşününce, ejderha saldırısı atlatmış bir taşıta göre iyi durumdaydı.

Usha bize dönerek Felix'in sırtışını taklit etti. "Affedersiniz, balayı aktivitenizi mi böldük? Kabul etmem lazım, toparlanmak için şahane bir yer seçmişsiniz."

Fallon kaptana ters ters baktıktan sonra bir kolunu omzuma attı. "Evet. Evet, böldünüz."

"Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdandıktan sonra yerdeki hevenkten bir muz daha kopardım.

Holly başını iki yana sallayarak gelip yanıma dikildi. "İkiniz de sağlam çıktınız, değil mi? Diğer ejderhaya ne oldu?"

Diğerlerinin alaylarını görmezden gelebileceğim bahanenin kendini göstermesiyle omuzlarım gevşedi. "Fallon'la ben iyiyiz. Gümüş ejderha son baktığımda kamp alanında uyuyordu."

Bahsi geçen adam hafiften aksayarak yanıma doğru gelirken, "Uyandım şimdi," dedi. Yüzüne birkaç saat öncesine göre

renk gelmişti ama hâlâ bitkin görünüyordu. Yani işte o aptallık derecesinde güzel ejderhalar ne kadar bitkin görünebilirse.

“Ayakta duracak kadar iyi misin? Belki de tekrar otursan daha iyi,” diye önerdim.

Adam ona destek olma teşebbüsümü bir elini kaldırarak durdurdu. “Teşekkürler, Bayan Gölge ama hallederim. Benim bitkinliğimden daha önemli meseleler var şimdi.”

Usha başını yana eğdi. “Bayan Gölge mi? Benim yokluğumda yeni bir mahlas mı buldun?”

Başımı iki yana salladım. “Bilgim dahilinde değil.”

Kır saçlı adam bir Fallon’a bir bana baktı. Alnında çizgiler belirdi. “Gölge Ejderhası’nın karısı değil misin?”

İblisim omzumu daha sıkı kavradı. “Öyle.”

“Eh, bu da seni Bayan Gölge yapıyor,” dedi başıyla beni işaret ederek.

“Farklı ejderha türleri mi var?” Bu, yeni arkadaşımız bize saldırdığında peşinden gelen fırtına bulutlarını açıklardı. Bunun Fallon’a özel bir gölge büyüsü verip vermediğini merak ettim. Beni ısırduğunda hissettiklerim dışında genelde sadece ateş üflüyor ve ejderhaya dönüşüyor gibiydi.

“Evet,” diye başladı yeni adam. “Her ejderha belli bir elementi yönetir. Gerçi usulünü öğrenmek birkaç asır alıyor.”

Fallon yaralı iblise baktı. “Sen Fırtına Ejderhası Dante’sin, değil mi? Myva’nın yetişkin bir ejderhayı alt edebilmesine şaşırdım.”

“Evet, o benim,” dedi adam sakince.

İç geçirerek şakaklarımı ovuşturdum. “Tüm bu şeyleri kafamda oturtmam için bir tür canavar elkitabı falan yazmamız gerekecek.”

Usha, Fallon’ın elindeki hevenkten bir muz alıp ısırıldı. “Bu arada neden burada bir hafta kadar mola vermiyoruz? Hepimizin dinlenmeye çok ihtiyacı var. Sonra da son kadehi bulmak için yola çıkarız.”

Dante başını iki yana salladı. “Korkarım dinlenecek zamanımız yok. Myva aklımı yitirdi, iyice çaresiz durumda. Beni Volsog Kapısı’nın ardındaki bölgede pusuya düşürdü. Onun fiziksel formunu neredeyse tamamen yok ettim ama muskalarına erişimim olmadığından fayda etmedi. Esaretim sırasında zihnim her şeyi anlayamayacağım kadar sisliydi ama size karşı koyup son kalbini korumak için kontrol edebileceği ne kadar iblis varsa hepsini toplamaya çalıştığını biliyorum. Ona zaman kazandırırsak daha da güçlenecektir. Hemen saldırmamız gerek, aksi hâlde çok geç kalırız.”

Usha da ben de sinirle inledik.

“Rahat bir nefes alamayacağız,” diye iç geçirdim.

Kızıl saçlı kadın düşünürken elleriyle oynadı. “Son kalbinin Volsog Kapısı yakınlarındaki tapınakta olduğunu varsayarsak gemiyle oraya gitmemiz iki hafta sürer.”

Dante gözlerini dikmiş, okyanusa bakarken sesinde çelik gibi kararlı bir tını vardı. “Ben oraya uçup peşimden de geminizi çekersem o kadar sürmez. Hızımı alabilirsem dört günde orada oluruz.”

Felix fırtına ejderhasına bakarken çenesini sıvazladı. “Saygısızlık etmek istemem ama o formda o kadar uzun süre kalabilir misin?”

“Kalabilir,” dedi Fallon kati bir ifadeyle. “Fırtına ejderhası yedi yüz yaşından büyük.”

Otuzundan bir gün bile fazla göstermeyen gümüşi saçlı adam bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Kolay olmayacak,” diye iç geçirdi Dante. “Oraya vardığımızda size hiçbir faydam olmayacak. Ama o kahrolası cadı kendi karanlık eylemleri için iblis çocuklarını kaçırmaya başladığında ben daha cocuktum. Kardeşlerim, arkadaşlarım hep onun karanlık sanatlarına kurban edildi. Yani sonunda onun öldüğünü görmek varsa sınırlarımı zorlarım.”

“Savaşma işini bize bırakabilirsin.” İblisimin yüzünde kötücül bir sırıtiş belirdi. “Ruhunun son zerresinin de söndüğünü görmeye can atıyorum.”

Usha hüsrarla gözlerini ovuşturduktan sonra arkasına döndü. Ellerini çırparak sahildeki adamların dikkatini çekti. “TOPARLANIN, MİLLET, GEMİYE DÖNÜYORUZ!”

İblislerden birkaçı tepki olarak inledi. Hatta biri huysuzca kendini kumlara bırakarak daha fazla ilerlemeyi reddetti.

Kaptan ellerini beline koyarak kalabalığa ters ters baktı. “Kimse bir tanrıçayı öldürmenin kolay olacağını söylemedi! Marş marş, GİDİYORUZ!”

Usha biraz daha bağırdıktan sonra adamları tekrar gemiye doldurmayı başardı.

*

“Off, kusacağım,” diye inledim.

Bir diğer dalgaya çarparken gemi yine yalpaladı. Midem bu daimi yalpalamaya ve ani hareketlere itiraz ederken bedenim de dönüyordu. Hakkını yemeyeyim, Fallon beni sabit tutmak için elinden geleni yapıyor, üzerine bir elinde de kova taşıyordu.

Yaşlı ejderha Dante oraya olabildiğince çabuk ulaşmamız gerektiğini söylerken dalga geçmiyordu. Fırtına ejderhası arka bacaklarına birkaç zincir bağladıktan sonra, son kadehin bulunduğu Kuzey Kıtası’na doğru aniden ortaya çıkan yarasalar gibi havalanmıştı.

Teknenin o dalgalar karşısında paramparça olmaması bile kendi içinde minik bir mucize sayılabilirdi. Tek tesellim, bu dalgalarla baş edemeyen tek kişi olmamamdı. Altı kurtadam ve mutfak orklarımın onu birden alt güvertede benimle birlikteydi ve hepimiz içimiz tamamen kuruyana kadar kusuyorduk. Orkların dalgalı denizlerdeki beceriksizliği nereden geliyordu hiç

bilmiyordum ama önceden de olan sıkıntıları artan hızımızla iyice kötüleşmişti.

“Cehennem kuyusu aşkına, hemen öldürün beni!” diye haykırdı Tobin adındaki ork. Bir dalgaya daha çarpmamızla birlikte iki büklüm olmuştu.

Tanımadığım kır saçlı bir kurtadam duvara dayanmış, ayakta durmaya çalışıyordu. “Sabret, kardeşim, dördüncü gündeyiz. O lanet olası ejderha bir noktada durmak zorunda kalacak”

Ben dördüncü gün olup olmadığını ayırt edemiyordum bile. Açıkçası sonsuz bir ıstırap ve kusmuk cehenneminin ortasında gibiydik. Gemiye dönünce Fallon’la kamaramızda biraz yalnız kalırız diye düşünmüştüm. Tabii o hayal de öğle yemeğimle birlikte pencereden uçup gitmişti.

Güzel mi güzel bir ıssız adaya düşüp de tadını ancak bir gün çıkarabilmek...

Fallon’ın gömleğine yapışmış ellerim terli ve zayıftı.

“Bu iş bittiğinde o adaya geri dönmek istiyorum. En az bir aylığına. Birileri bizi başka bir maceraya sürüklemeye ya da bir gemiye bindirmeye çalışırsa onları ateşe vermeni istiyorum.”

İblisim başıyla onaylarken saçlarımı okşadı. “Davetsiz misafirler ateşimi tadacak.” Evliliğimiz birinci yılı doldurduğunda büyük ihtimalle fazlasıyla şımartılmış olacaktım. Mide bulantısı emareleri göstermeye başladığım andan itibaren Fallon başımda beklemiş, bir dediğimi iki etmemişti. Taleplerim ne kadar saçma olursa olsun sakinleştirici sözlerle ve adanmışlıkla hepsini yerine getirmişti.

“Ben de güzel bir adada dinlenmek istiyorum,” dedi Tobin.

Fallon, zaten kahvaltısını çıkarmaya hazır görünen orka ters baktı. “Davetsiz misafirler ateşimi tadacak.”

Peki, tamam belki de bu yatıştırıcı tavrı bana özeldi. “Orası koca bir ada, aşkım. Eminim sadece bir kısmı bize ait olsa da olur,” dedim.

İblisimin omuzları gerildi. Başını eğip bana baktı. Alnı kırışırken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Ah. Sanırım daha önce ona hiç “aşkım” dememiştim.

“İyi, peki,” diye homurdandı bakışlarını kaçırarak. “Yarısını alabilirler.”

Elim onunkini bulup sıktı. Yayıdığı sıcaklık cehennem azabına dönen bu gemi yolculuğundaki tek avuntumdu. Ama bundan fazlası da vardı. Şimdi nehir kenarındaki o aylıklık günlerini hayal ettiğimde Fallon’ı da yanımda otururken görüyordum. Kerevit avlarken korku hikâyeleri anlatarak bana takılıyordu. Basit bir hayaldi ama düşündükçe göğsümün sıkıştığını hissettim. Bu macera sona erip de Myva öldüğünde zamanımı onunla günümü gün ederek geçirmeye karar vermiştim.

Dışarıda Dante’den kısık bir kükreme sesi geldi.

“Bu bana verilen bir işaret,” dedi Fallon iç çekerek ve kalkmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. Gemi bir kez daha sarsılınca midemde yeni bir bulantı peyda oldu. Fallon ana güverteye doğru ilerlerken başımı ellerimin arasma gömdüm. “Yaklaşmış olmalıyız,” dedi Fallon. Ejderha yavaşlamaya başlayınca iblislerden birkaçı rahat bir nefes aldı. Fallon’ın görevi gölge büyüsüyle gemimizi sararak geceye karışmamızı sağlamaktı. En azından her şey planlandığı gibi giderse.

Dante’ye göre Myva’nın tapınağı Ubbin’in Gözü denen bir dağın tam tepesindeydi. Sahte tanrıçanın toplayabildiği ne kadar güç varsa dağın güney kıyılara bakan girişini koruyacaktı. Biz onları çaktırmadan geçip dağın batı tarafındaki vadiye ulaşırsak tapınağı almamız işten bile değildi. Birkaç üst düzey iblisin binayı korumasını bekliyordum ama Myva’nın güçlerinin büyük bir kısmı dağın eteklerinde olacaksa şansımız var demekti.

Perişan durumdaki bedenimi yoğun bir çabayla kaldırıp oklarımın bir kısmını daha tarçınla kapladım. Güverteye çıkarken

siyah sis ayak bileklerimi sardı. Usha dūmenin bařında sessizce dikiliyor, gemiyi az ōnce girdiēi dar vadide yōnlendiriyordu. Dante'nin ejderha formu gūmūř bir sis hālini aldı ve yerini gū-vertenin ōn tarafında yıēılıp kalan adama bıraktı. Adam titrek nefesler alıp verirken zorlanıyordu. Holly tek kelime etmeden iriyarı iki adama yere yıēılmış ejderha adamı alıp alt gūverteye gŵtūrmelerini iřaret etti.

Derin bir nefes aldım; verdiēim hava hemen yūzūmūn ōnūnde bir bulut oluřturdu. Etrafımdaki dūnya daha ōnce gŵrdūēim hiēbir řeye benzemiyordu. Gecenin karanlıēında daēın zirvesi gŵēūn iēinde kayboluyor gibiydi. Zemini beyaz bir tabaka sarmıř, arasından ēalılar bařlarını ıkarmıřtı. Aēaēlar koca-mandı ve yaprak yerine keskin iēneleri vardı.

Yaprakları neden keskin? Burası nasıl bir cehennem?

Hava feci soēuktu. Vadide esen rūzgār titrememe neden oldu. Sızlanmamak iēin dudaēımı ısırđım. Plan olabildiēince sessiz olmamıza baēlıydı. En ufak sesin bile yankılandıēı bir yerde hapsirmek zorunda kalan o geri zekālı olmayacaktım.

Holly toynaēını iki kez sol tarafıma vurdu. Kentaura baktıēımda suda kabarcıēı andıran bir řeye baktıēını fark ettim. Parmak ucunda geminin onun durduēu tarafına doēru ilerlerken yayımı hareketli yaratıēa doērultmuřtum. Uzun, kırmızı dokunaēlar suyun iēinden insanı neredeyse hipnotize eden bir zarafetle yūkseldi. Sallanarak bir sensŵr gibi etraflarındaki havayı yokladılar. Penēeli uēları ana direēin ucuna yetiēecek gibiydi. Tam oku ēekerken enseme yumuşacık dokunan bir el hissettim. Fallon bileēimi kavrayıp yayı indirirken gŵzlerini bir an olsun dokunaēlı yaratıktan ayırmadı.

“Krakeni vurmaya kalkma,” diye fısıldadı. “şu an savaşmak isteyeēēimiz son şey o.”

Kara gŵzlerine altın sarısı karışmıştı ve etrafımızdaki duman giderek yoēunlařıyor, onu kalın ōrtūlere sarıyordu. Fal-

lon'dan yayılan sisin yoğunluğuna rağmen krakeni apaçık görebiliyordum.

Yanımdaki Holly ellerini önüne uzattı. “Hiçbir şey göremiyorum,” diye mırıldandı sinirli bir sesle. Kentaur ihtiyatlı hareketlerle elini korkuluğa uzatarak kendini sabitledi. Uzanan dokunaçların olmamasına bakılırsa sanırım kraken de bizi göremiyordu. *Tuhaf.*

Fallon'ın gömleğini hafifçe çekiştirdim. “Ben neden hâlâ görebiliyorum? Büyünde bir arıza mı var?”

Fallon başını hafifçe yana eğdikten sonra elini yüzümün önünden geçirdi. Gayet iyi gördüğümü kanıtlamak için ben de hareketini takip ettim. İblisim sırttı, ardından eğilip beni öptü. “Görünüşe göre büyümü tahmin ettiğimden çok daha hızlı özömsüyorsun. Artık benim yarattığım siste görebileceksin. Bundan sonra ateşin ortaya çıkarsa kendini kaybedip de gemiyi yakmamaya dikkat et.”

Ben de ona sırtarak, “Hiçbir şey için söz vermiyorum,” diye fısıldadım.

Bir eliyle ağzını kapayarak kahkahasını bastırdı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca sessizce süzüldük. Usha, Fallon'ın detaylı talimatlarıyla gemiyi ilerletirken kimse ses çıkarmaya cesaret edemiyor gibiydi. Ejderham pruvanın ön tarafında bir heykel gibi hareketsiz duruyor, sisinin arasından ağını inceleyen bir örümcek gibi ileri bakıyordu. Kayaların ya da su altından çıkan ağaçların yanından kıl payı geçerken sağ ya da sol elini kaldırıyordu.

Bu iş sona erdiğinde o ikisi feci etkili bir baskın ekibi olacak. Gerçi benim bundan sonra herhangi bir gemiye yaklaşmak gibi bir niyetim yok.

Fallon bir yumruğunu havaya kaldırıncaya gemi yavaşlayarak durmaya başladı. Etrafımdaki adamlar silahlarını kaptıkları gibi ne kadar yedek kıyafetimiz varsa üstlerine geçirdiler. Şekil-

değiştirenler silahsız ama insan formlarında kalmışlardı. İkinci aşama başladığında bir şeyleri kavrayabilmek için parmaklarına ihtiyaçları olacaktı. Gemi tamamen durduğunda Usha gölge ejderhama başıyla işaret verdi. Ejderhamın sisi fırıl fırıl bir bulut hâlinde ona dönerken o tanıdık gece yarısı rengi boynuzlar sisi deliyordu.

Ejderha formunda dağın yan tarafına ayak bastıktan sonra boynunu gemiye doğru eğdi. Adamlar hiç vakit kaybetmeden onun üzerine atlayarak uzun yelesine sımsıkı tutundular. Felix ve Ambrose, Usha'nın Fallon'ın siyah pullarının üzerine çıkmasına yardımcı oldu. En son ben binerek Usha'nın yanına, iblisimin boynuzlarının arasına oturdum. Bizim küçük, neşeli korsan iblisler çetemiz ne kadar güçlü olursa olsun Myva'nın tapmağından yayılan haşin büyüye dayanamazlardı. Son kadehi parçalamak kaptanla bana düşüyordu.

Ne baskısı, canım?

Siyah ejderha uçuşunun kenarından yukarı doğru süzülürken buz gibi rüzgâr yüzümü ısırdı. Bir boğulma sesi dikkatimi çekince dönüp baktım ve Ambrose'un kuyruğunun ucunu Felix'in kafasına doladığını gördüm. Benim kaşımı kaldırmam üzerine Ambrose gözlerini devirdi. "Çılgılık atacaktı," diye fısıldadı.

"Felix, neden yüksekte korktuğunu söylemedin?" diye sordum.

Esaret altındaki sarışın, yılanın kuyruğundan kurtulmak için başını oynattı, ardından bana panik dolu bir ifadeyle baktı. Gözleri akamayan yaşlarla dolarken bedeni hâlâ tir tir titriyordu. "Ben de bilmiyordum ki," diye fısıldadı. "Devasa kertenkelerin üstüne tırmanma gibi alışkanlıklarım yok."

Usha omzumu dürterek karşı tarafı işaret etti. Orada, dağdaki vadinin ortasında küçük bir tapınak vardı. Ay ışığının huzmeleri onu aydınlatarak vadinin geri kalanından ayırıyordu.

Arkasındaki, ilk başta tuhaf bir eğimi olan kocaman bir tepe gibi görünen şeye birkaç saniye baktıktan sonra birden ne olduğunu anladım.

Koca timsahlar aşkına, o bir tepe değil! Devasa bir kesik baş!

Zamanda donmuş gibi duran o koca başı görünce tüylerim diken diken oldu. Koca bir ahır boyutundaydı, çatlak kafatasının üzerindense kısa bir boynuz çıkıyordu. Yaratığın dişleri insan boyutundaki kılıçları andırıyordu. Ancak midemin kasılmasına neden olan bu değildi. Devin başının tam ortasında, boş bir ifadeyle tapınağa bakar tek bir göz vardı. Ubbin'in Gözü, diye düşündüm. *Buralarda isim koyarken olaya çok gerçekçi yaklaşmışlar.*

"Tapmaktan biri çıkıyor!" diye fısıldadı Usha.

Şüphe çekmemek için eğildik ama Fallon tam o esnada yapıya doğru bir dizi alev göndererek bu çabamızı tamamen mânâsız kıldı. Alevler vadiyi sararken yerdeki karlar keskin bir tıslamayla eridi. Alevlerin görünmez bir bariyere boş yere çarpıp duruşunu gitgide artan bir dehşetle izledim.

Aşağıda, tapınağın taş basamaklarında upuzun, kırmızı bir pelerin giymiş minyon bir kadın vardı. Yumuşacık, sarı bir titreşimin yayıldığı kollarını başmın üzerine kaldırmıştı. Üç kişi daha telaşla tapınağın basamaklarına koştu. İçlerinden ikisini çok yakından tanıyordum. Bir daha hiç görmemeyi umduğum insanlardı.

"Hay ben böyle işin," diye inledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Usha baltasına sarılırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Kahraman ekibi mi o?”

“Cinnamon?” diye seslendi Priscilla.

“Ne?” Glen Dupont mızrağını kavrarken bana kocaman açılmış gözlerle baktı. “Cin, tatlım, sen misin?”

Usha kaşlarını çatarak bana döndü. “Cin, sen bunları tanıyor musun?”

“Ne yazık ki.”

“O herif sana neden tatlım diyor?” Fallon’ın sesi öyle gürdü ki dağdaki herkesin duyduğundan emindim.

Of, bu çok tuhaf olacak. Tepegöz’ün gırtlığı aşkına, neden eski erkek arkadaşım Myva’nın seçilmiş kahramanlarından biri olmak zorundaydı ki? Saçmalığın daniskası resmen.

Bir elimle yüzümü sıvazladım. “Aşkım, bu Priscilla Wilkinson, bu da Glen Dupont. Onlar da benim gibi Boohail’den. Priscilla, Glen; bu da kocam Fallon.”

Fallon tapınakla arasında güvenli bir mesafe bırakarak iniş yapıp ekibimizin rahatça inebilmesi için eğildi. Uzaklardan koro hâlinde yükselen çığlıklar ve bağırtilar havada yankılandı. Myva’nın zihinlerini kontrol ettiğı iblislerin gelişimizi haber aldığını varsaydım.

Holly de benimle aynı şeyleri düşünüyor gibiydi. “Sen burayı hallet,” dedi omzuma vurarak. “Ben adamlarla birlikte vadinin girişini ablukaya alacağım. Myva’nın nasıl güçler topladığını bilmiyorum, dolayısıyla işini çabuk bitir.” Elini sallamasıyla birlikte Usha ve Fallon dışındaki bütün ekip vadinin girişine koştu.

Glen ve Priscilla şaşkın gözlerle bana bakarken Fallon... gözlerini Glen’e dikmişti ve hâlâ ejderha formundaydı. “Ona neden tatlım dedin?”

“Kocan mı?” diye ciyakladı Priscilla. Olan biteni idrak etmeye çalışırken buğday sarısı saçlarıyla oynuyordu.

Yaklaşık iki ay önce yolculuğa çıkmış olmasına rağmen bu minyon kadın ilk günkü gibi görünüyordu. Güzel, beyaz bir perlerin ayak bileğine dek inen pembe elbisesini öne çıkarıyordu. Beline bağlanmış beyaz kuşak da hem ince belini vurguluyor hem de pembe kılıcına evsahipliği yapıyordu. Bunu görünce dayamadım, alaycı bir gülüş kaçtı ağzımdan. Köyün demircisini o lanet şey yüzünden delirtmişti ne de olsa.

En azından neyi sevdiğini biliyordu. Bu da aklıma Wandermereden çaldığımız, üzerime büyük gelen beyaz gömleğim ve yeşil eteğimle berduşun tek gibi göründüğümü düşürdü aklıma. Gerçi o noktada kıyafetlerim çoktan kirden kahverengiye dönmüştü. Her halükârda en iyi hâlimde değildim.

Glen’in yüzü kibirli bir gülümsemeyle çarpıldı.

Bataklıkların Efendisi, lütfen bu geri zekâlının....

“Ona tatlım diyorum çünkü o benim kadını!”

Fallon’dan, Glen’i sadece bakışlarıyla olduğu yerde yakıp kül etmeye çalışıyormuş gibi bir öfke yayıldı. Kırmızılı kadının kalkanı olmasa işe de yarardı muhtemelen.

“ESKİ kız arkadaş!” diye bağırdım. Karşımdaki adamın aptallığı yüzünden burnumdan soluyarak sadağıma uzanıp bir ok çektim.

Sonra Glen'in yüzünü görmenin benim için... hiçbir şey ifade etmediğini fark edince hiç de azımsanmayacak bir sevinç duydum. O muzip kahverengi gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle hatırladığım çocuksu görüntüsünü koruyordu. Bir şaire aitmiş izlenimi veren yumuşacık dudaklarına hayranlık duyardım, ta ki o dudaklardan yalanlardan başka hiçbir şey dökülmediğini fark edene kadar. Arkadaşları gibi onun da kıyafetleri tertemizdi. San-ki dördü geç bir kahvaltı için buluşmuş gibilerdi. Glen ve diğer adam da gösterişli ve lekesiz beyaz tunikler giymişlerdi. Hatta kırmızılı kadın da el değmemiş gibiydi. İki aydır burada iblislerle savaşıyorlarsa böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ama tabii savaşmıyorlarsa durum başkaydı. O kız ejderha alevini bile savuşturacak kadar kuvvetli bir bariyer inşa edebiliyorsa sıradan iblisler onların kılına bile dokunamazdı.

Glen öne doğru bir adım atarak sırttı, ardından da ne zaman bir şey isteyecek olsa yaptığı gibi başını hafifçe yana eğdi.

"Yapma böyle, tatlım. O küçük köyden çok daha iyisine layık olduğumu bildiğim için bıraktım seni. Yani sonuçta baksana, Wandermere'e varır varmaz tanrıça tarafından seçildim!" dedi kollarını iki yana açarak. "Görünüşe bakılırsa sen de sonunda anlamışsın bunu. Şu iblisleri defettikten sonra arayı kapamaya ne dersin, güzellik?"

Kırmızılı kahraman, Fallon'ın ateş topunu engellemek için tam zamanında atış yaptı. Ejderham hayal kırıklığıyla inleyerek kuyruğunu kadının güç alanına indirdi ama kalkana bir şey olmadı.

Glen bir kahkaha patlatarak kadının omzuna hafifçe vurdu. "Gördün mü? Hiçbir iblisin bize karşı şansı yok! Myva'nın nimetleri sağ olsun, bu parazitleri yok etme görevimiz çocuk oyuncağı!"

"Kırmızılıyı vur!" dedi Fallon tıslar gibi. "İnsanlar o lanet için büyüsünden etkilenmiyor. Kırmızılıyı vur ki o önemsiz solucanı avlayabileyim."

Kırmızılı kadın irkilerek diğer üçünün arkasına saklandı.

“Bu aptalca yeniden bir araya gelme faslı yetti artık,” diye araya girdi diğer erkek. Yüz hatları devasa başlığının gölgesinde kalıyordu. Görebildiğim tek şey nispeten uzun boylu ve cılız olduğuydu. Büyümesi hiç bitmeyen bir fasulye sırıgı gibi. Tepe-sinde parıldayan kırmızı bir taş bulunan bir asa vardı elinde. O asayla ne tür bir saldırı yapabileceğinden emin değildim ama oklarımın daha hızlı olduğunu umuyordum. “O deli kadın belli ki iblislerle işbirliği hâlinde, o yüzden de o Nina’yı öldürmeden biz onu öldürelim!”

Priscilla gülerek onu ittirdi. “Aptallık etme. Cin’i kandırmış olmalılar.”

Bana dönüp çenesini gururla kaldırdı. “Kenara çekil, Cin. Tanrıçanın gücü bizim tarafımızdayken senin iblis sorununu şipşak çözeriz.”

Bu hızla pek bir yere varamayacağız. “Bak, açıklayacak zamanım yok, dolayısıyla dikkatli dinleyin. Myva bir tanrıça değil. Liç denen yaşayan ölülerden ve yüzlerce yıldır onu korumamız için bizi kandırıyor. Kenara çekilin de son kadehini kırıyım. Hiçbirinize zarar vermek istemiyorum ama gerekirse yaparım!”

Okumu kalkancı kahramana doğrulttum.

“Ben istiyorum,” diye gürledi ejderham.

“Kapa. Çeneni.”

Priscilla kahkahalara boğulmadan hemen önce burnunu kırıştırdı. “Yani, ne tür bir uyuşturucu çektin hiç bilmiyorum ama sırf tanrıça seni seçmedi diye böyle gülünç yalanlar uydur-mamalısın.”

“Beni duymuyor musun sen? Kenara çekil yoksa oklarımı atmaya başlarım!”

Holly arkamızdan mürettebatımıza emirler yağdırıyordu. Şöyle bir geriye bakma fırsatı yakalayınca hepsinin bir savunma hattı oluşturduğunu gördüm.

Delici bir ciyaklamayla birlikte bir mantikor bizim minata-uroslardan birine doğru atıldı. Tobin kaşla göz arasında yaratığın kafasını şişledi.

Holly ve diğerlerine saldıran canavarların sayısı artarken soğuk terler dökmeye başladım. Sonsuz bir dalga hâlinde dağ yamacında sürünüyorlardı. Bizim yüz kişilik ekibimizin onlara uzun süre direnmesi imkânsızdı.

“Nasıl bir tanrıça kirli işlerine iblisleri koşar ki?”

Parmaklarım gerilerek yayı çekerken damarlarımda adrenalin akıyordu.

“Cin, vur şunu da onların icabına bakayım!” diye haykırdı Fallon.

Glen mızrağını saldırmaya hazırlanan Fallon’a doğrulttu. “Kendi halkını öldürmez o, canavar herif!”

Kırmızılı kız ellerini tekrar havaya kaldırıp Fallon’ın atışını engellemeye hazırlanırken sessiz kaldı. Kızın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Belki kocaman bir ailesi vardı, belki yetimler için bağış yapıyordu. Ya da belki şirretin tekiydi. “Glen haklı. Kendi halkımı öldürmem,” dedim.

Priscilla gülümsedi ve omuzları rahatlatarak gevşedi. Ta ki okum kırmızılı kızı vurana kadar. Kız pat diye yere devrildi. Etrafını saran karlar çok geçmeden peleriniyle aynı renge döndü. Küçük elleri çaresizce bağırsaklarını deşen oku kavramıştı. Ekibinin üyeleri hayret nidalarıyla onun yanına gitti. Ölümcül bir hata.

Fallon kahraman ekibinin ardından şimşek gibi fırladı. Devasa pençeleri Glen’e uzanıp kolunu kopardı. Glen çığlık atarak ejderhanın kanla kaplı siyah pullarından uzaklaştı. Diğer adam asasını kaldırıncaya mavi bir şimşek çıktı. Fallon hafifçe arkaya doğru sendeledi, ardından kuyruğunu Priscilla’ya doğru savurdu. Priscilla kafasını kurtarmak için eğildi.

Usha elimden tutarak beni aceleyle tapınağa doğru çekti. “Fırsat bu fırsat, hadi gidelim!”

Sersemliğimden sıyrılarak tapınağa doğru atıldım. Fallon'ın ne yaptığını görmek için dönüp arkama bakmaya cesaret edemedim. O kahrolası kadehi bir an önce yok edersek insanlarım güvende olurdu.

Usha da ben de mermer binanın içinde ilerlerken hırıldayarak nefes alıyorduk. Eşikten geçerken ölümün korkunç kokusu karşıladı bizi. Boğazımda safra yükselirken burnum yandı. Usha koluna doğru öksürdükten sonra iki eliyle baltasını kavradı.

Tapınağın ortasından, "Oo... ne hoş. Bu sefer arkadaşını da getirmişsin," diyen pis bir ses geldi. Sesin son kadehten geldiğini fark ettim.

Zeminde çamur ve kemikler şekil alırken kadehin kenarlarında pislik fokurduyordu. Çamur yığını vebanın vücut bulmuş hâline benzeyen bir kadının şeklini alırken bir el sunaktaki kadehi almaya uzandı. Kadının bedeni yara doluydu ve derisi kızgın tavada eriyen yağ gibi kemiklerinden sarkıyordu. Yeşil gözleri yüzünün içine oyulmuş gibiydi. Deriden ziyade kemikten oluşan parmakları son muskasının üstünde ritim tutuyordu.

"Myva." Yayıma bir ok daha yerleştirdim.

Usha görüntü karşısında gerileyerek baltasını hayatı ona bağlıymış gibi göğsüne bastırdı. "Tanrıça bu mu? O vitraylı camların biraz artistik bir havası olduğunu biliyordum ama – gündüz gözüyle bakınca– bu resmen sahtekârlık!"

Liç başını çevirip Usha'ya ters ters baktı. Başından bir tutam gri saç düşüp harap hâldeki siyah elbisesinin üzerinden kaydı. "Sessiz ol, seni cahil cadı! Ben siz ölümlülerin TANRISIYIM. Sen ne cüretle benim yeteneklerimi hakir görürsün!"

"Yetenekler mi? Senin lanetin yüzünden iblislerin kaç nesli kayboldu be!" Karşımdaki menfur şey karşısında çenem öfkeyle kasıldı.

"Kesinlikle!" diye ciyakladı canavar. "Siz değerli insanlar nesiller boyunca benim lütfumla besin zincirinin en üstünde yer

aldınız. Ben olmadan siz bir HİÇSİNİZ, insancıklar! Çamurun içinde yol yordam göstereni olmadan debelenip duran değersiz fanilersiniz. Siz ikiniz karşımda diz çökmelisiniz!”

Usha yanımda başını iki yana sallayarak baltasını kaldırdı. “Ah, çok üzgünüm, canım. Diz çökmek benim kırmızı çizgimdir. Ağrısı sızısı falan.”

Myva kulakları sağır eden bir çığlık koparırken çenesi yılan gibi uzadı. Ayağının dibinde çamurdan bir birikinti kabararak dokunaçlar oluşturmaya başlamıştı. Okumu o kadar hızlı bıraktım ki yay koluma geri çarptı. Fırlattığım ok Myva’nın açık ağzına şılap diye girerken acıya aldırmadım. Dudaklarından simsiyah kan saçıldı ve dokunaçlar hafiften yalpaladı.

“Bu da onu susturmanın bir yolu tabii,” diye kıkırdadı Usha.

Sahte tanrıça kükreyerek çenesindeki oku koparıp aldı, ardından benim bulunduğum tarafa doğru yapışkan bir dokunaç yolladı. Dokunaç hedefine ulaşmadan Usha beni yere devirdi. Kızıl saçlı arkadaşım yana doğru yuvarlandıktan sonra ayağa fırladı. “Ya da değildir.” Baltasını güçlü bir hamleyle savurarak bize doğru gelen bir diğer dokunacı kesip attı.

“Aşağılık piçler! O güzelim büyüm sizin ardınızda bıraktığınız pisliği temizleyerek heba oluyor!”

Sahte tanrıça muskasını göğsüne bastırırken iyice aklını kaçırmıştı. Öfkeyle ciyaklarken hareketleri dengesiz ve vahşiceydi.

Göğsüne doğru bir ok atarak kadehi biraz çatlattım. Usha ona saldırırken öfkeyle uludu. Kaptan baltasını Myva’nın göğsüne doğru savurdu ama liç yapışkan dokunaçlarla onun bileklerini yakaladığı gibi arkadaşımın böğrüne iki darbe savurdu. Usha darbenin etkisiyle yana uçtu. Yere çarptuktan sonra yuvarlandı ve kükreyerek ayağa kalktı. Liçe tekrar saldırırken başka bir dokunaçtan kaçınmak için iyice eğildi, derken baltasını Myva’nın omzuna indirdi.

Sahte tanrıça Usha'yla uğraşırken ben de bir ok daha fırlattım. Bu sefer okum kadehin tabanını delip Myva'nın sol memesine saplandı. Sahte tanrıça acıyla kükreyerek dokunaçlarını bana doğru fırlattı. Sağa doğru eğilerek deşilmekten kıl payı kurtuldum. Bir dokunaç sadağımı sararak onu oklarımla birlikte sırtımdan alıp yere çaldı. *Sepetteki yengeç aşkına.*

Buna rağmen doğrudan üzerine atıldım, bir yandan da kuşağımdaki çekici çıkarıp kadehin kalıntılarını saran dokunaca indirdim.

Myva acıyla çığlık atarken bile onu bırakmayı reddetti ve kendisi de vurarak karşılık verdi. Darbesinin gücüyle Usha da ben de arkaya savrulduk. Ben kıcımın üstüne sertçe düştüm, sonra da omzumu bir kapı çerçevesine çarptım.

Afallamıştım, gözlerimin odaklanması biraz zaman aldı. Fallon'ın karanlık sisinin girişin hemen önünde toplandığını, yerini kahraman ekibinden gizlemeye çalıştığını görebiliyordum. Priscilla'nın kılıcından kaçarken sol ön ayağını kaydırды. Asalı eleman ejderhanın yerini tespit etme çabasıyla göğe doğru parlak, beyaz büyü ışınları savuruyordu ama karanlık hiçlik tarafından yutulmuşlardı. Mızrağını Fallon'ın kuyruğuna doğru savururken (ama belli ki nereye nişan aldığına dair hiçbir fikri yoktu) bir kolu eksik olduğu hâlde Glen'in içinden Myva'nın karanlık gücü akıyordu.

İşte bu! Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve iblisimin sisini çağırarak bana doğru gelmesini istedim. Yeni büyümü kullanmanın yarattığı baskı yoğundu, çamura saplanmış bir dalyanı çekmeye çalışmak gibiydi. Eşikten geçmesi için çekiştirmeye çalıştıkça sis daha da güçlü direndi. Şüphesiz Myva'nın koruyucu büyüyle çatışma hâlindeydi. Ama ben ısrar ettim, Fallon bana büyüsünü ilk verirken hissettiğim o güce çaresizce bağlanmaya çabaladım. Biraz sonra sanki kanım canlanır gibi oldu. Sis o kadar hızlı pes etti ki tekrar kıcımın

üstüne düştüm. Siyah sis tapınağı doldurarak Usha'yla beni gizledi.

Etrafa bakınca Usha'nın Myva'nın dokunaçlarından biriyle sarmalandığını gördüm. Liç onu canını çıkarmak ister gibi sıkarken arkadaşım acıyla haykırıyordu. Bütün hızımla atılıp çekicimi yapışkan uzantının üzerine indirdim. Myva çığlık atarak bir köşeye çekilirken Usha da nefesini toplamaya çalıştı. Baltası parmaklarının arasından kayıp düşerken hırıltılı soluklar alıyordu.

“Hareket edebilecek misin?” diye fısıldadım kulağına.

Yan tarafını tutarken yüzünü buruşturdu. “Evet ama sanırım kaburgam kırıldı.”

Siktir. Benzer bir darbeyi daha mümkün değil kaldıramaz.

Bir elimle Usha'nın ağzını kapayarak onu sessizce girişe yönlendirdim. Myva öfkeyle ciyaklayıp bir şeylere denk gelir umuduyla dokunaçlarını her tarafa savurmaya başladı.

Bir köşeyi döndükten sonra Usha'yı oturttum. “Tapınak girişinin hemen dışındasın. Sakın kıpırdama. Ses çıkarma.” Başını anladığını belirtir gibi salladı, sonra da haykırmamak için bir elini ağzına götürdü.

Dönüp tapınağın içine baktım. Myva ciyaklamayı kesmişti. Hareketlerimi duyabilmek için gözlerini kapamıştı. Yapışkan uzantıları kedi bıyıkları gibi havada süzülüyordu.

İki adım ötede etrafa saçılmış oklarım duruyordu. *Oku kirişe yerleştirmeden önce yayı gersem sesini duyar mı acaba? Ben daha atış bile yapamadan bana doğru koşarsa onu kör etmenin bir mânâsı kalmamış olur.*

Kuşağımdaki çekicin yanında duran parmaklarım seğirdi. Fırlatmak için pek ideal bir silah sayılmazdı. Ayrıca o değerli kadehinin etrafında hâlâ bir dokunacı savunmacı bir tavırla sarılıydı.

Liç sıırıttı, sarı dişleri siyah, çürümüş dişetlerine gömülüydü. “Ne oldu, küçüğüm? Beni vurmak istemiyor musun? Vur hadi. Sen daha o yayı çekmeden kalbini söküp afiyetle yerim!”

Aynen, mesele de o, kaltak.

Myva yine körlemesine dokunaçlarını savurmaya başladı ama hepsi zemine çarptı. Hayal kırıklığıyla uluduktan sonra aksak adımlarla tapmağın ortasına doğru ilerledi. “ÇIK ORTAYA, KÜSTAĞ SOLUCAN!” Dokunacını gevşetip kadehin etrafına sardı, sonra kadehi ileri geri sallamaya başladı. “İstediğin buydu, değil mi? Gelip alsana, çocuk! Bakalım bir TANRIYI alt edebilecek misin!”

Oh be, tanrıçaya şükür ki beni aptal sanıyor. Bunu kullanabilirim.

Cebime uzanıp bir küp şeker çıkararak odanın karşısına attım. Hafif bir tıngırtıyla Usha'nın yerdeki baltasına çarptı.

Myva ânında yabani bir orman kedisinin hiddetiyle baltanın bulunduğu noktaya saldırdı. Çekici kuşağımdan çıkardığım gibi var gücümle korunmasız kalan kadehe fırlattım. Mucize eseri o güzelim çekiç hedefini bulup kadehe isabet etti. Son muska da bir sürü küçük parçaya ayrıldı.

Bedeni çarpılırken Myva acı içinde uludu. Derisi kemiklerinden ayrılarak şap diye yere düşmeye başladı. Elimi ağzıma götürürken gördüklerime inanamayarak çığlık attım. Sahte tanrıça tiz bir haykırıyla yüzünü bana çevirdiğinde midem kasıldı. “Kazandığını sanma, zavalıcık! Seni hâlâ bu bedenle öldürebilirim!”

Göz açıp kapayana kadar tehditkâr bir dokunaç fırlatarak göğsümü deşmeye çalıştı. O yapışkan tehdit kaderimi mühürlemeden önce devasa pençeler dokunaca vurdu. Ama dokunaç dönerek omzumu kesti. Yakıcı acı karşısında haykırarak arkaya düştüm. Az sonra binanın çatısı uçtu. Fallon'ın eli onun uzantısını yerinde tutarken Myva acıyla tısladı.

“Ama artık kadehin mühürleme büyüsü yok, değil mi cadı? Bakalım onsuz nasıl idare edeceksin.” Ejderhanın sarı gözleri bana odaklandı. Omzumu görünce burun delikleri genişledi.

Myva aklını oynatmış bir kadın gibi dokunaçlarını Fallon'ın ejderha formuna doğru savururken, "Bırak beni, kahrolası iblis!" diye kükredi. Dokunaçlar Fallon'ın sert pullarını faydasızca dövüyordu.

Fallon ona aldırmadı, bakışları kolumdan süzölen kanı takip etti. Göğsünden gümbürtölü bir ses koptu. O devasa kafası hızla Myva'ya döndü, elini sahte tanrıçanın alt gövdesine indirdi. Fallon'ın çenesi ağır ağır açılırken ağzından cinnet hâlinde sisler saçıldı. Sahte tanrıçanın etrafında dalga dalga dönmeye başladılar. Tanrıçaysa sanki sis onu yakıyormuş gibi kıvranarak çığlıklar atıyordu.

"O şey de ne?" Priscilla tapınağın basamaklarında titredi. Bacağının alt kısmında bir yara vardı ve küçük kılıcını önünde tutmak için gücünün her zerresini kullanıyor gibiydi. Glen kolumdan geriye kalan kısımda eğreti bir sargıyla onun arkasında belirdi. Myva'nın Fallon'ın altında çırpınan çürümüş bedenini görünce şaşkınlıkla donup kaldı.

Benim sonumun da neredeyse öyle olacağını düşünmemeye çalışırken nefesim kesik kesik çıkıyordu. "İşte sizin değerli tanrıçanız."

İki kahraman dehşet ve şaşkınlık içinde olanları izliyordu. "Olamaz," diye fısıldadı Priscilla. "Anlamıyorum. Tanrıça bizi hep iblislerden korudu!"

Glen bir adım gerilerken başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı. Karşısındaki sahneyi izlerken mızrağı yanına düştü.

"İblislerin kafayı yemesinin asıl nedeni o. Sonra açıklarım. Şimdi buradan çıkmama yardımcı olun," dedim.

Kılıç ustası bakışlarını sahte tanrıçadan ayırarak yanıma koştu. Priscilla ayağ a kalkmama yardımcı oldu, sonra birlikte topallayarak tapınaktan çıktık.

Fallon'a son bir kez daha baktım. İblisim Myva'yı yere mıhlamıştı ve çenesi ardına kadar açıktı. Fakat artık ağzından sis

dökülmüyor, tam aksine bütün sis ona geri dönüyordu. Sisin yanı sıra için içinden de siyaha çalan mor bir büyü çıkıyordu. Büyüsü içinden sökülüp alınan sahte tanrıça Fallon'ın pençeleri altında çığlık atıyordu. Derisinden geriye kalanlar kuru üzüm gibi buruşurken yüzünün bütün rengi attı. *İğrenç.*

Tapınağın dışına çıkınca vadinin girişine baktım ve Holly'nin orklardan birini ayağa kaldırmaya çalıştığını gördüm. Yakınlarında birkaç yeni iblis vardı. Sersemlemiş ve kafaları karışmışa benziyordu. Kimse savaşıyor gibiydi, ben de kadeh kırılınca lanetin ortadan kalktığını varsaydım. Onları görmemle omuzlarımdan bir yük kalktı. Felix benimle göz göze gelince gülümseyerek el salladı. Kurtadam formunda olduğundan gülümseyişi biraz tehditkâr görünüyordu gerçi, ağzı jilet gibi keskin dişlerle doluydu. Ama iyi olduğunu gördüğüme öyle sevinmişim ki sadece kahkaha attım.

En alt basamağa, asalı elemanın kalkancı kahramanın yanında diz çöktüğü yere indik. Adam, kadının üst gövdesine bandaj yapıyordu. Beni görünce yüzü küçümsemeyle çarpıldı ve silahına uzandı. "Priscilla, ne işin var onunla?"

"Doğruyu söylüyormuş, Pierce. Tanrıça bir çeşit hortlak cadıymış!" Tapınağı işaret etti. "Git kendin bak. Bu adamlar bizim düşmanımız değil."

Başlıklı adam oflayarak esasını kavradı. "Saçmalık! O, Nina'yı vurdu! Onu sen öldürmeyeceksen ben öldürürüm."

Priscilla bir küfür mırıldanarak kılıcının kabzasını tuttu. Ne var ki Pierce esasını bana doğrulttuğunda hiçbir şey olmadı. Gözlerini kırıştıtarak asaya baktı, sonra tekrar denedi. Yine bir şey olmadı.

Rahatlayarak iç çektim. "Görünüşe göre yeteneklerin tükenmiş."

Hırlayarak esasını karların içine fırlattı. Pelerininin içinden bir bıçak çekerek ileri atıldı. Adam sırık gibiydi ve kaygan karın

üzerinde dengesini sağlayamıyordu. Buzun üzerinde kayınca kendini toparladı, ardından bir hamle daha yaptı.

“Pierce, kes şunu! Buna gerek yok,” dedi sarışın kadın kılıcını çekmek için beni bırakarak. Kahramanlara yaraşır bir jestti ama büyüşü olmayan bir adamın kendini paralaması benim için pek bir tehdit oluşturmuyordu.

Eteğimin cebini karıştırarak bir elma çıkardım ve saldırganımın kafasına fırlattım. Tam gözlerinin arasına geldi. Başı arkaya savruldu ve ayakları kayıverdi. Utanç verici bir gumbürtüyle yere çarptı.

“Arkadaşına yardım getireceğiz. Biraz sakinleş,” dedim. Durum karşısında biraz daha anlayışlı olmam gerekirdi belki ama bu “kahramanlar” az önce Fallon’ı ve arkadaşlarımı öldürmeye çalışmıştı. İçlerinden birinin bağırsaklarını deşmiş olmak bana gayet adil geliyordu.

Asalı kahraman benimle aynı fikirde değıl gibiydi. Ayağı kalkarak bıçağını tekrar eline aldı. Bir elma daha çıkardım. “Bütün gün böyle devam edebiliriz,” diye takıldım ineyveyi kaldırarak. Aslında sadece iki elmalık cephanem kalmıştı. Benim ceplerim de uçsuz bucaksız değıldi sonuçta.

Pierce bir şey demek için ağızını açtı ama gözümü açıp kapayınca kadar kafası gitmişti. Aslında vücudunun üst yarısı komple gitmişti. Priscilla çığılık attı. Silah arkadaşının kanı soğıuk zemine saçıldı. Myva’dan gelecek sürpriz bir saldırıya karşı kendimi hazırladım. Fakat tepemizde dikilen benim ejderhamdı. O kapkara kuyruğunun ucundan kızıl kanlar damlıyordu.

Ona bakınca nefesim kesildi. Koyu renk boynuzları ay ışığında gölgeli alacakaranlıktan yapılma bir taç gibi parlıyordu. Uzun bedeni, onu dağı zirvelerinden ayırt etmesi imkânsız hâle gelene kadar etrafta dalgalandı. Ayaklarının etrafında dans eden siste artık mor filizler de vardı. Siyah bulutların içinde kaçmaya çalışır gibi çatırdıyorlardı. Ejderhanın altın sarısı gözleri be-

nimkilerle buluştu. Kulağa fazla klişe geleceğinin farkındayım ama o gözlerde binlerce ömür yaşamışım gibi hissettim. O altın sarısı gözlerin sıcaklığıyla kuşatılmış ve korunmuş gibi hissettim. *O hep beni koruyacak. Bunu biliyorum artık.* Sanki bu gerçeği ruhuma nakşetmişti. Glen ve Priscilla'ya dönüp dişlerini gösterince bakışlarının büyüğü bozuldu. Kendimi kahramanların önüne atarken bedenimin her zerresi şaşkınlık içindeydi.

Arkamdakileri korumak için kollarımı iki yana açarak, "Fallon, hayır!" diye haykırdım.

Sevgilim ağzını kapadı. Közler zararsızca yere döküldü. **"Tavşan. Çekil."**

Başımı iki yana salladım. "Çekilmem." Glen arkamda yere çömeldi. Omzuma koyduğu eli dehşetten titriyordu. Fallon'ın sisin içindeki çılgın hareketlerine bakarak öfkenin kabardığını hissedebiliyordum. Glen'e saf bir nefretle kükredti. İnsan adam ne yapacağını bilemeyerek biraz daha büzüldü.

"Uzaklaş ondan!" diye emretti Fallon.

Bir meşe gibi sabit durarak sesimin olabildiğince sakın ve yumuşak çıkmasına özen gösterdim. "Onları öldürmene izin vermeyeceğim."

Ejderha öfkeyle uludu. **"Onlar düşman! Senin canını yakacaklar!"**

"Hayır, yakmayacaklar. Bitti artık, Fallon. Başka birini öldürmek için bir neden yok."

"O bıçtığım herif seni bıçaklamaya çalıştı!"

"Evet ve çok da başarısızdı. Şimdi de öldü. Sen biraz sakinleş, ben de onlardan uzaklaşayım."

Alaycı bir homurtu çıkardı. Sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. **"Sakinleş diyor ya."** Başını sol tarafa eğdi, sonra duraksayıp sağa süzülerek bir açıklık aradı. Fallon öfkeli bir kükremenin ardından hamle yaptı. Priscilla çığlık atarak başını korumaya çalıştı. Glen'se onun yanı başına devriliverdi.

Öne doğru bir adım attım.

Koca pençeler bedenimi sardığı gibi Fallon beni hızla kaldırdı. Yükseldikçe gecenin ayazı beni ürpertti. İblisimin büyüü sıcak bir battaniye gibi üstümü sardı. “Uyu,” diye gürledi ejderha.

Ben de uyudum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Şahane bir yemek kokusu beni uykumdan uyandırırken ağızım sulandı. Ayak parmaklarımı oynatarak gerindim. Eklem-lerim tatlı tatlı çatırdadı. Üzerinde yattığım koca yatak pelüş battaniyelerle doluydu.

Tepemdeki çatı dokunmuş yapraklardan yapılmıştı, açık renkli ahşap da bir oval oluşturacak şekilde dönerek duvarları meydana getiriyordu. Şahane bir işçilikle oyulmuş cumbalı pencere ışıltılı okyanusa bakıyordu. Belli ki gemide değildik. Kuzeyin o korkunç, dondurucu topraklarında da değildik.

Sarmal merdivenden gelen ayak sesleri bana Fallon'ın yaklaştığını söylüyordu.

“Tavşan, uyanmışsın.” Gülümseyişi sıcacıktı ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim sert bir ifade vardı.

Başımla onaylarken ayağa kalktım. Bir baş dönmesi dengemi bozsa da Fallon düşmeme fırsat tanımadan koşup beni yakaladı. O beni basamaklardan indirirken bana yol göstermesi için elini tuttum.

Ahşap evin birinci katı da oval şeklindeydi. Odanın ortasındaki kocaman havuzdan buhar yükseliyordu. Kayalar üstünde buharı tüten bölümü havuzun geri kalanından ayırıyordu. İlk fırsatta bunun keyfini çıkarmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Dışarı çıkınca gecenin karanlığı etrafımı görmemi biraz zorlaştırırsa da ay sahili güzelce aydınlatıyordu. Bir şenlik ateşinin üzerine kocaman bir tencere yerleştirilmişti ve içinden leziz kokular saçılıyordu. Deniz akuamarin taşlarından oluşan ışıltılı bir battaniye gibiydi. Sakin dalgalar neşeyle kumsala vururken ötücü kuşlar o saatte bile kasvetli şakımalarından geri durmuyordu. Onlara aldırmamayı başardığımda dalgaların sesi inanılmaz rahatlatıcıydı.

Fallon'ın kolları belimi sararak beni geniş göğsüne çekti. "Görevimiz sona erince adaya geri gelmek istediğini söylemiştin. Tam bir ay boyunca demiştin sanırım, değil mi?"

"Öyle demiştim." Ama o Fallon delirip de adamın birini ikiye bölmeden önceydi. Göğsüne yaslanıp rahatlatıcı kokusunu içime çektim. "Ne zamandır uyuyorum ben, Fallon?"

Beni saran elleri seğirdi. "Sadece birkaç gündür."

"Sadece birkaç gün," diye tekrarlardım. Cevabını öğrenmek isteyip istemediğimden emin olmadığım o soruyu sormaya hazırlanarak gözlerimi kapadım. "Geri dönüp onları öldürdün mü?"

Bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Hayır," diye gürledi.

"Yapmak istedim ama yapmadım." Rahatlayan omuzlarım gevşedi. "O zaman beni neden uyuttun?"

"Ben... beni öyle öfkeli görmeni istemedim. Senin onlar tarafından neredeyse öldürüleceğini düşündüğümde içimde beliren öfke beni tüketiyordu. Herkesi öldürmek istedim. Ama bunu yapmak yerine Myva'dan çaldığım büyüü kullanarak seni buraya getirdim ve kalacağımız süre boyunca kullanacağımız bir yerler inşa ettim." Eğilip kafamın üstünü öptükten sonra beni bıraktı. "Gel, sana deniz örümceği pişirdim."

"Deniz örümceği mi?" dedim bir kaşımı kaldırarak.

Sırıttı. Yüzünde yine o çok sevdiğim oyunbaz ifadeden bir parça gördüm. "Bunlara ne dendiğini bilmiyorum. Daha önce

okyanusun üzerinden sadece bir kere uçtum, hiç de avlanmadım. Ama senin şu kerevitler gibi görünüyorlar. Kokuları da benziyor.” Tencerenin kapağını kaldırarak yengeç bacaklarını gösterdi. Bataklıkta ilk gecemizde ona öğrettiğim kerevit haşlamasının aynısını yapmıştı. “Hangi baharatları kullandığını tam olarak bilmiyordum, ben de bir köyden geçerken malzemeleri alıp kokularına baktım.”

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Kalbimin atışı savaş tam tamlarından farksızdı.

Fallon kaşlarını çatarak tencereye baktı. “O kadar kötü mü?”

Bir tabak alıp tepeleme doldururken, “Hayır,” diye inledim. “Çok ama çok düşünceli, tatlı bir hareket. Nasıl karşılamam gerektiğini bilemedim.” Bu adamın bir insanı ikiye bölmekten bana kahrolasınca bir yazlık ev inşa ettikten sonra en sevdiğim yemeği pişirmek arasında gidip gelen davranışlarıyla baş etmek çok zordu. Fallon’ın sevgisinin aşırı uçları başımı döndürüyordu. Etik olarak ne kadar sorgulanabilir olursa olsun bundan o kadar da nefret etmediğimi kabul etmek zorunda kaldım.

Bir nefes vererek o da kendine bir tabak doldurdu. Yanıma otururken uzun bacakları benimkilere değdi. Bir süre sessizce yemeklerimizi yerken birbirimizin varlığının ve baş başa olma fırsatının keyfini çıkardım. Bu ânın sürmesini çok istesem de iblisimi benden bir şeyler sakladığını bilecek kadar iyi tanıyordum. “Beni bu adadan çıkarmamayı planlamıyorsun herhalde.” Sorudan ziyade bir beyandı bu.

Fallon elini kaldırıp ensesini ovuşturdu. “Burada seni güvende tutabilirim.” Bakışlarımdan kaçınarak gözlerini ateşe dikti.

Elini avucumun içine alıp ona biraz daha yanaştım. “Fallon, ben zarar görmedim.”

“Ama neredeyse görecektin!” diye bağırdı. İblisim ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Kafasında benim için nasıl makûs bir

kader çizdiyse ondan kaçmaya çalıştığına şüphe yoktu. “Bir saniye daha geç kalsaydım seni benden alacaklardı!”

“Kalmadın.”

Bakışları bana çevrildi. O koyu gözlerinde öyle bir ıstırap ve adanmışlık vardı ki göğsüm sıkıştı. “Cin, sen yanımda değilken doğru düzgün nefes bile alamıyorum. Sana bir şey olursa, gidersen ve tekrar yalnız kalırsam seninle yaşadığım anılar beni öldürür.”

Ben yaklaşırken bir adım geriledi. Uzanıp yüzünü avuçları-mın arasına aldım, söz verir gibi bedenimi bedenine yasladım. Ürperdi. Bunca yıl yalnız yaşamamanın verdiği korku yüzeye çıkmış olmalıydı. Hafiften kafayı sıyırmasına şaşmamalıydı.

“Ben de seni seviyorum.”

Elini belime koydu. Dokunuşu o kadar nazikti ki bir fısıltıyı andırıyordu.

“Ama ben güzel bir kafeste yaşayacak değilim.”

“Sonsuza kadar sürmeyecek,” dedi çaresizce. “Sadece büyü-nün kontrolünü sağlayıp kendini koruyacak duruma gelene kadar.”

“Bunun yıllar alabileceğini söylemiştin.”

“Evdeki ısıtılmalı banyoyu gördün mü?” Zoraki bir kahkaha atmaya çalışırken göğsü sarsıldı. “Sana her şeyi veririm. Söyle yeter, ânında önüne sererim,” diye fısıldadı.

Gözlerimi kapayıp onu öptüm. Kolu beni öyle sıkı sardı ki bir an nefes almakta zorlandım. “Fallon, bana güvenmek zorundasın.”

“Yapamam.” Eli enseme doğru kayarak buklelerimi tuttu ve beni kendine hapsetti. Başımı arkaya eğip boynumu öptü. “Lüt-fen.” Sesi ateşli ve pürüzlü çıkıyordu.

“Gerçekten de benim için her şeyi yapabilir misin?”

Gözlerinde birden filizlenen umutla, “Evet,” dedi alelacele. “O için büyü-sü bende oldukça neredeyse her şeyi yapacak gü-cüm var.”

“O zaman onun tapmaklarına yaptığı gibi üzerimde koruyucu bir kalkan oluşturamaz mısın? İnsanlara etki etmediğini biliyorum ama korktuğun şey buysa, büyüü uyarlayamaz mısın?”

Hareketleri durağanlaştı. Ateşin çatırtısı havadaki durgunluğu doldurdu. “Amma geri zekâlıyım ben.”

Kıkırdadım. Fallon’ın omuzlarındaki gerginlik ellerimin altından kayıp gitti. “İyi miyiz peki?”

“Evet.” İblisim beni sımsıkı kucakladı. “Ama dediğini nasıl yapacağımı çözmek biraz zaman alacak. Belki birkaç ay.”

“Uzatılmış bir balayına hayır demem.” Dudaklarına uzanıp onu tutkuyla öptüm. Sonunda inleyerek bana teslim oldu. Dokunuşuma sanki o olmasa ölecekmiş gibi sahiplenici, nazik bir tavırla karşılık verdi. Soluk soluğa geri çekildim, bedenim arzuyla sızlıyordu. “Ee, şu yeni yatağın siftahını yapıyor muyuz?”

Fallon bana gözlerini kırptırarak baktı. Eli yukarı çıkarak yanağımı okşadı. “Sen benim kalbimsin.”

Beni belimden tuttuğu gibi omzuna attı. Popoma bir şaplak atıp eve doğru ilerlemeye başlayınca dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Gülünç derecede sırttım ve merdivenleri telaşla çıkan Fallon’ın kaslı sırtında kendimi olacıklara hazırladım.

Ayağını yere vurmasıyla odanın etrafına yerleştirilmiş meşaleler alev aldı. Gece göğünde kıvılcımlar dans etmeye başlayınca soluğum kesildi. Beni yatağa indirirken iblisimin yakışıklı yüzü netleşmeye başladı. Bana öyle bir açıkla bakıyordu ki bir an ben de alev alacağım sandım.

“Karım,” diye fısıldadı. Dudaklarımı fazlasıyla doğru, son derece mükemmel gelen yumuşacık bir öpücükle örttü. Onun içinde eridiğimi hissettim. Altdudağımı hafifçe çekti, ardından dilini ağzımın içine sokarak ona verdiğim her şeyin tadına baktı. Fallon’ın bana dokunuşundaki o açgözlü, sahiplenici tarzı seviyordum. Açlıktan kırılan bir adamın karşısına

kurulmuş bir ziyafet sofrasıymışım gibi hissetmemi sağlıyordu. Boynumu öpe öpe aşağı indi, yalnızca kıyafetlerimi çıkarmak için durdu. Kıyafetlerimi çıkarmak derken gömleğimi sanki onu şahsen gücendirecek bir şey yapmış gibi parçalamasından bahsediyordum. Mahvolmuş gömleğimi arkasına fırlatırken bir hayret nidasıyla ona ters ters baktım.

Fallon kıkırdayarak yatağın önünde dizlerinin üstüne çöktü. “Sana yeni kıyafetler yaparım. Bir haftaya falan.” Eteğim ve iç çamaşırlarım intikamının bir sonraki kurbanları oldu. Hepsini ânında parçalayarak beni tamamen çıplak bıraktı.

“Bu adada çıplak mı gezdireceksin beni?” diye sordum.

Fallon bacaklarımı okşadıktan sonra dilini o bölgedeki hassas derinin üzerinde gezdirerek ürpermeme neden oldu. “Elbette hayır. Ben canavar değilim.” Hareketlerine ara verip bana baktı. “Havluya sarınabilirsin.”

“Ah ya, ne kadar da tatlısın.”

Bacaklarımın iç tarafındaki hassas bölgeleri okşayan Fallon’ın dudaklarından alçak, günaha teşvik eden bir mırıltı dö-küldü. “Ben hayırseverlik timsali bir adamım.” Dudaklarının kenarını çekiştiren sırtışı görünce kahkahalara boğuldum. Elleri kalçamı kavrayarak kadınlığımı ona sunacağım şekilde beni öne çekti. Sıcak nefesi amıma çarparken kalbim beklen-tiyle güm güm atıyordu. Dilini girişime sokmadan hemen önce beni boydan boya yalamaya başladığı anda soluğum kesildi. Klitorisimi öpüp emdiği sırada ellerim altımdaki yumuşak ör-tüleri sertçe kavradı.

Boynuzlarına tutunmadan önce, “Ah, tanrılar aşkına, çok güzel,” diye fısıldadım. Fallon nasırlı elleriyle bacaklarımı daha da araladı ve tenime doğru inledi. Ben çaresizce kendimi yü-züne doğru itmeye çalışırken dilini daha da derinlerime doktu. Nefes almaya nasıl ihtiyaç duyuyorsam bedenimin de ona öyle ihtiyacı vardı. Damarlarımdaki büyü onu karşılamak için dışarı

sızdı. Kendi kara sisi toplanmakta olan bir fırtına gibi odaya doldu.

Beni bir kez daha uzun uzun yaladıktan sonra bir parmağını içime soktu. “Nihayet sana doyabileceğim,” diye inledi. “Seni burada çıılçıplak ve bana her an hazır tutacağım. Ta ki özümü her zerrene işleyene kadar.”

Parmaklarını hassas noktama sürterken tenimin etrafında kıvılcımlar uçuşuyordu. “Bu tartışmasız şimdiye kadarki en iyi fikrin.”

Fallon popomu daha sıkı kavrayarak klitorisimi sertçe emdi. Parmakları hassas noktamda kıvrılarak çığlık atmama neden oldu.

Gözlerim odağını yitirdi. “Ahhh!” Orgazmım bedenimden bir girdap dalgası gibi geçti. Yoğunluğu boğucuydu ama siktir, o kadar güzeldi ki. Fallon parmağını içime sokup çıkarmaya devam ederek hazzımı elinden geldiğince uzattı. Bacaklarımı başının etrafına sararak daha fazlası için çaresizce yalvardım. Ne olursa. Ellerinin bedenimde olduğu her şey kabulümdü.

“Bu hâline bayılıyorum,” diye fısıldadı. Ardından beni kaldırıp yatağın üst kısımlarına doğru götürdü. İblisim üzerime çıktı. Bileklerimden birini elinin içine alırken diğer elini de memelerimin kıvrımında gezdirdi. “Benim için yalvarmanı, bedeninin titremesini.” Uzun ve nasırlı parmakları hassaslaşan meme uçlarımdan birine odaklanırken yüzüne kötücül bir sırıtış yayıldı. “Sızlıyor mu, aşkım?” Bedenimin ona doğru kıvrılmasıyla gözlerindeki o vahşi, yırtıcı parıltıya tatmin yayıldı.

Üzerimdeki bu güzel, güçlü adamın görüntüsü dizlerimin bağını çözdü. Boştaki elimle aletini okşayıp girişime doğru yönlendirmemle birlikte tısladı. Kendimi doldurulma arzusuyla yanıp tutuşan bir boşluktan ibaret hissediyordum. “Fallon, sana ihtiyacım var.”

Üstümdeki bedeni ürperdi. Ardından aletinin başını ağır ağır kadınlığının kıvrımlarına sürtmeye başladı. Bir süre sanki bu ânu zamana hapsetmek istermiş gibi beni izledi. Homurdanarak sertçe içime girdi. Bu tatlı istilaya uyum sağlama çabasıyla aletinin etrafında esnerken soluğum kesildi. Gözlerini kapayıp tekrar hareket ederek kendini tamamen içime gömdü. Aletinin etrafında kasılmamla birlikte inledi. “Bu kahrolası amcık beni perişan edecek, Cinnamon.”

Aletini çıkarıp tekrar içime girerken altında titredim. Fallon kalçamı yukarı kaldırarak bedenimi hassas noktama ağır ağır sür-tünmesini sağlayacak bir pozisyona sokunca nefesim çaresiz iniltilere dönüştü. Arzu karnımın alt kısmında toplanırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Temposu delirticiydi. Fallon tatlı bir işkence yöntemi olarak arzularımın kıyısından geçip duruyordu. Boştaki elimle sırtını tırmalayarak onu hızlanması için teşvik ettim. Kıkırdayarak başını eğip kulağıma fısıldadı. “Biliyorum, Tavşancık. Yavaş ve nazik hareketler sana ihtiyacın olanı vermiyor, değil mi?” O ağır temposunu sürdürürken dilini boynumda dolaştırdı. Bacaklarımı daha çok açarak darbelerine karşılık vermeye çalıştım.

Yanaklarım utançtan kızardı. *Elbette benimle dalga geçmekten zevk alan birine düşecektim.* “Ne istediğimi biliyorsun.”

Fallon kulağımyı hafifçe ısırıdıktan sonra içime daha sert girerek soluğumu kesti. “Sen de bunu senden duymak istediğimi biliyorsun.” Geri çekilip yüzüme baktı. Günaha davet eden o gülümsemesi kalbime bin bir türlü kötülük yapıyordu. “Bana ne istediğini söyle, Tavşan.”

Bakışları altında sinir uçlarım canlandı, kadınlığının duvarları sanki teslim olmamı, hissettiğim o yakıcı arzuyu serbest bırakmamı ister gibi aletinin etrafında kasıldı.

Gurur çok aptalca bir şey zaten.

“Beni kendimden geçene kadar evire çevire becermenı istiyorum. Bana boşalana kadar şaplak atarken boynumu sertçe tut

istiyorum. İçime girerken saçlarımı çekmeni istiyorum. Hepsini hemen şimdi istiyorum.”

Yüzünde neredeyse gülünç denebilecek bir ifade vardı. Ağzı bir süre açık kaldı. Sonra, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Başım la onaylayarak, “Biliyorum,” dedim. “şimdi beni çevir ve bana uslu bir kız olduğumu söyle.”

Fallon ona söylediklerimi yaparken dünyam tersine döndü. Dizlerimi yukarı kaldırıp başımı yastıklara dayadı. Bir elini popomun yumuşak derisinde gezdirdikten sonra bir şaplak indirdi. Aletini dibine kadar içime sokarken haykırdım. Acımasız bir tempoyla içime girip çıkarken iniltilerinin arasında beni kendimden geçiren övgüler sıraladı. Daha da derine girerken eli boynumu sararak beni hafifçe boğdu. Popomun onun bedenine çarptıkça çıkardığı ses kulaklarımda muhteşem bir sone gibi çınlarken ellerimle yatağı kavradım.

“Öyle güzelsin ki,” diye inledi Fallon kıcıma bir daha vurarak. Sırtım yay gibi gerildi, aleti bedenimi paramparça ederken bir orgazm dalgası daha bedenime akın etti.

Kalçam onunla eşzamanlı şekilde geriye doğru hareket ederek sunmaya hazır olduğu ne kadar sefil ahlaksızlık varsa ondan çalmaya çalıştı. “Lütfen durma,” diye inledim. Eli boğazımdan ayrılıp kalçamı daha sıkı kavradı. “Evet! Lütfen, lütfen becer beni.”

“Tanrılar aşkına, böyle yalvarmana bayıldığımı biliyorsun.” Tırnakları kalçalarıma battı, acının keskin sızısı zevkin üstüne eklenirken içindeki kocaman aletin gücü beni bir kez daha coşkunun kıyılarına sürükledi. Fallon ağır ağır geri çekilip aletinin başım klitorisime sürttü, ardından tekrar aniden içime girdi. Başımı geriye atarak adını haykırdım. Geri çekilip birkaç kez daha sertçe içime girmeden önce kendini derinlerime gömdü. O acımasız temposu bana yıldızları gösterirken adını haykırmaya devam ettim.

Orgazmım öyle şiddetliydi ki bir an öleceğim sandım. Bu kez bedenim etrafında kasıldığında Fallon kontrolünü yitirdi. Hurlayarak içime boşaldı. Ardından birkaç kez daha içime girip çıktı, sonra beni de kendiyile çekerek yana devrildi.

Ben adımı hatırlamaya çalışırken kaslı göğsü sırtımda alçalıp yükseliyordu. Ona doğru kıvrıldım, bedenim orgazmın artçı dalgalarıyla titremeye devam ediyordu. Kaslı kolunu belime sararak başını saçlarıma gömdü. Odadaki büyü silinip gitti, soğuk bir kış günü içilen bir fincan sıcak çikolata gibi içimize karıştı. O ânın nazik samimiyeti karşısında gözlerim doldu. Aramızdaki adanmışlık ve sıcaklık dalgası zihnimi allak bullak etmişti. “Seni seviyorum,” dedim elini okşayarak.

Fallon omzumu öptü. “Ben de seni seviyorum.”

Bitkinlik beni esir alırken mutlulukla iç çektim. “Sence Usa’nın mürettebatla birlikte gelip bizi basması ne kadar sürer?”

“Onu adanın diğer tarafına yönlendiren tabelalar koydum. Onlara aldırmayacak olursa o kahrolası gemiyi kül ederim.”

Gırtlığımdan bir kahkaha koptu. “Yok artık!”

“Davetsiz misafirler ateşimi tadacak.” Beni kendine doğru çekti ve ben gülme krizine tutulurken omzumun üzerinde sırtıttı.

KAPANIŞ

Hasat mevsimi sona ermek üzereydi. Renkli yapraklar ağaçlardan dökülüp kaldırım taşlı yollara dağılmıştı. Tanıdık bir yolda ilerlerken Fallon atkımı burnumun üstüne doğru çekti. Kırmızı kolyesi göğsümde koruma büyüsüyle parıldıyordu. Aşırı korumacı kocamın adamızın güvenli topraklarından ayrılmayı kabul etmesinin tek nedeni bu süslü püslü kolyeydi. Gerçi cennette üç ay geçirmek zorlu bir görev olmaktan alabilirdiğine uzaktı.

Tarçın tarlalarımızın kokusu beni eski bir dost gibi karşılayana dek Boohail'in dolambaçlı sokaklarında ilerledik. Annemle babamın evi görüş alanıma girince kalbim hızla atmaya başladı. Fallon'ın elini tutup oraya doğru koştum. Heyecandan neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım. İblisim tuhaflıklarına gülse de hızıma ayak uydurdu.

Ansızın kapıyı açıverdim. Babam ve iki abim masada oturuyordu, annemse yiyeceklerle dolu bir tabakla masaya yaklaşıyordu. Bakışları şaşkınlıkla bize çevrildi.

"Ben geldim!" Fallon'ı da peşimden çekiştirerek boynuzları kapı çerçevesini çizmesin diye eğilmeye zorladım. "Bu arada biz evlendik ve sahte tanrıça da öldü!"

Annem tabağını masaya sertçe bıraktıktan sonra beni kollara aldı. Ona sarılırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Fallon bize alan açmak için kenara çekildi, sonra babamla abilerime döndü. “Tekrar merhaba. Sizi gördüğüme sevindim.”

Babam sandalyesinden ağır ağır kalktı. “Bir dakika, geri sar. Kızım evlendiğinizi mi söyledi?”

Onun hemen ardından Chili lafa girdi. “Kızın az önce bir tanrıçayı öldürdüğünü söyledi ve senin takıldığın şey bu mu?”

Annem beni bırakıp gözlerindeki yaşları sildi. Ardmdan Fallon’ı da şevkle kucakladı. Fallon bir an sarsılmış gibi görünse de ardmdan gözyaşları içindeki kadıncağızın sarılışına nazikçe karşılık verdi. “Onu eve getirdin ya, umurumda olan tek şey bu.” Annem gülümseyerek geri çekildi. Cumin’le Chili bana sarılmak için atıldılar.

Annem masaya iki sandalye daha çekti. “Oturun!” dedi. “Bize her şeyi anlatın.”

